

İMÂN İTİKAD BİLGİLERİ

(Bu yazı serisi, TAM İLMİHAL SE'ADET-İ EBEDİYYE kitabının, fıkıh bilgileri haricindeki iman, i'tikad ve nasihat kısımlarından derlenmiştir)

İman nedir? 20.2.2003

İman, Resûl-i Ekrem efendimizin, Allahü teâlâ tarafından, Peygamber olarak, bütün insanlara getirdiği ve bildirdiği emirlerin hepsini kabul etmektir. Bu emirlerin, bilgilerin herhangi birine inanmamak veya şübhe etmek küfrdür. Çünkü, Resûle inanmamak veya itimâd etmemek, Resûle yalancı demek olur. Yalancılık kusurdur. Kusuru olan kimse, Peygamber olamaz.

İmanda azlık, çokluk da olmaz. İmanın kendisi, az veya çok olmaz. Azlık, çokluk, imanın parlaklığında, belli olmasındadır.

İman, Muhammed aleyhisselâmın, Peygamber olarak bildirdiği şeyleri, akla, tecribeye ve felsefeye danışmaksızın, tasdik ve i'tikâd etmektir, inanmaktır. Akla uygun olduğu için tasdik ederse, akli tasdik etmiş olur. Resûlü tasdik etmiş olmaz. Veyahud, Resûlü ve akli birlikte tasdik etmiş olur ki, o zaman Peygambere i'timâd tam olmaz. İ'timâd tam olmayınca, iman olmaz. Çünkü, iman parçalanamaz. Akıl, Resûlün bildirdiklerini uygun bulursa, bu aklın kâmil, selim olduğu anlaşılır.

İnanılması lâzım şey için, tecribî ilmlere danışıp, tecribeye uygun ise, inanır, tecrube ile isbât edemeyince, inanmaz veya şübheye düşerse, o zaman, tecribesine inanmış olup, Resûle inanmamış olur ki, böyle iman, kâmil değil, zâten iman olmaz. Çünkü, iman parçalanamaz. Az ve çok olmaz.

Din bilgileri, felsefe ile ölçülmeğe kalkılırsa, bu sefer felesofa inanılmış olup, Peygambere inanılmış olmaz. Evet, Allahü teâlânın var olduğunu ve Muhammed aleyhisselâmın, Allahın Peygamberi olduğunu anlamakta, aklın, felsefî ve tecribî ilmlerin yardımı büyüktür. Fakat, bunların yardımı ile Peygambere "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" inanıldıktan sonra, Onun bildirdiği şeylerin herbiri için akla, felsefeye ve tecribî ilmlere danışmak doğru olmaz. Çünkü, akıl ile, tecrube ve felsefe yolu ile elde edilen birçok bilgilerin, zamanla değişmekte, yenileri bulununca, eskilerinin atılmakda olduğunu gösteren misâller, literatürlerde az değildir.

Müslümanların bazıları , doğru yoldan ayrılmış, (Bid'at ehli) olmuşlardır. Doğru olan, Peygamberimiz ve Eshâb-ı kirâmın yolundan ayrılmayan tek fırkaya (Ehl-i sünnet) fırkasıdır. Ehl-i sünnet de, amelde, ibadetlerde dört hak mezhebe ayrılmışlardır. İbadetlerde dört mezhebe ayrılması, Müslümanlara büyük kolaylık sağlamıştır.

Bunun için her Müslümanın, doğru bir imana sahip olması ve ibadetlerini de hak mezheplerden birine göre yapması şarttır.

Nelere iman edilecek? 21.2.2003

İman, dinden olduğu sözbirliği ile bildirilmiş olan şeylere, kalb ile inanmağa ve dil ile de imanını söylemeğe denir. İman edilecek şeyler, Allahü teâlânın var olduğuna, bir olduğuna, kitaplarına, sahifelere ve Peygamberlere, Meleklerle imandır. Âhirette Haşra, Neşre, Cennette ebedî nimetlere, Cehennemde ebedî azâblara, göklerin yarılmasına, yıldızların dağılmasına, arzın parça parça olmasına inanmaktır.

Beş vakit namazın farz olduğuna ve bu namazların rek'atlarının adedlerine, malın zekâtını vermek farz olduğuna ve Ramazân-ı şerif ayında hergün oruc tutmanın ve gücü yetene hac etmenin farz olduğuna inanmaktır.

Şarâb içmenin, domuz eti yimenin, haksız yere adam öldürmenin ve anaya babaya karşı gelmenin ve hırsızlık ve zinâ etmenin ve yetim malı yimenin ve fâiz alıp vermenin ve kadınların örtünmemesinin ve kumar oynamanın haram olduklarına iman lâzımdır.

İmanı olan bir kimse, büyük bir günah işlerse, imanı gitmez ve kâfir olmaz. Günaha, yani harama helâl diyen kâfir olur. Haram işliyen fâsık olur. Ben elbette müminim demelidir. İmanlı olduğunu söylemelidir. Müminim derken, inşaallah dememelidir. Bundan, şübhe ma'nâsı çıkabilir. Evet, son nefes için inşaallah denirse de, dememek daha iyidir.

Dört halifenin birbirinden yükseklikleri, hilâfetleri sırası iledir. Çünkü, doğru yolda olan âlimlerin hepsi; Peygamberlerden sonra, insanların en üstünü, Hz. Ebû Bekr-i Sıddık'dir. Ondandır, Hz. Ömer'dir, demişlerdir.

Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" vefâtına yakın, buyurdu ki, "Allahü teâlâ, beni size Peygamber gönderdi. İnanmadınız. Ebû Bekir inandı. Bana malı ile, canı ile yardım

etti. Onu hiç incitmeyin ve Ona hurmet ve tazîm edin!” Bir hadis-i şerifte de buyurdu ki: **“Benden sonra Peygamber gelmeyecektir. Eğer gelseydi, elbette Ömer Peygamber olurdu”** .

Hz.Ali, buyurdu ki, “Ebû Bekr ile Ömerden, her biri, bu ümmetin en yükseğidir. Beni onlardan üstün tutan, iftirâcıdır. İftirâ edenler dövüldüğü gibi, onu döverim”.

Eshâb-ı kirâmın hepsine hürmet etmek, kıymet vermek lâzımdır. **Ebû Bekr-i Şibî** hazretleri buyuruyor ki, “Eshâb-ı kirâma hürmet etmiyen, kıymet vermeyen bir kimse, Resûlullahı iman etmemiş olur”.

Nimetlerin en büyüğü 22.2.2003

Cenâb-ı Hakkın insanları dünya ve âhiretin efendisi ve bütün insanların her bakımdan en yükseği ve en iyisi olan, Muhammed Mustafâya “sallallahü aleyhi ve sellem” tâbi’ olmakla şerefliendirmesi büyük nimettir. Çünkü cenâb-ı Hak, Ona tâbi’ olmağı, Ona uymağı çok sever. Ona uymanın ufak bir zerresi, bütün dünya lezzetlerinden ve bütün âhiret nimetlerinden daha üstündür. Hakikî üstünlük, Onun sünnet-i seniyyesine tâbi’ olmaktır ve insanlık şerefi ve meziyeti, Onun dînine uymaktır.

Ona tâbi’ olmak, yani Ona uymak, Onun gittiği yolda yürümektir. Onun yolu, Kur’ân-ı kerîmin gösterdiği yoldur. Bu yola “İslâm dini” denir. Ona uymak için, önce iman etmek, sonra Müslümanlığı iyice öğrenmek, sonra farzları edâ edip haramlardan kaçınmak, daha sonra, sünnetleri yapıp mekrûhlardan kaçınmak lâzımdır. Bunlardan sonra, mubahlarda da Ona uymağa çalışmalıdır.

İman etmek, bütün insanlara lâzımdır. Herkes için iman zarûrîdir. İman edenlerin, farzları yapıp haramlardan kaçınması lâzımdır. Her mümin, farzları yapmağa ve haramlardan kaçınmağa, yani Müslüman olmağa memûrdur.

Her mümin, Peygamber efendimizi malından ve cânından daha çok sever. Bu sevgisinin bir alâmeti, sünnetleri yapıp mekrûhlardan kaçınmaktır. Bir mümin, bütün bunlara tâbi’ olduktan sonra, mubahlarda da, ne kadar Ona uyarsa, o derece kâmil ve olgun bir Müslüman olur. Allahü teâlâyâ, o derece yakın, yani sevgili olur.

Resûlullahın söylediklerinin hepsini beğenip kalbin kabûl etmesine, yani inanmasına, “İman” denir. Onun sözlerinden birine bile inanmamağa veya iyi ve doğru olduğunda şübhe etmeğe “Küfür” denir. Böyle inanmıyan kimselere “Kâfir” denir.

Allahü teâlânın, Kur’ân-ı kerîmde, yapılmasını açıkça emrettiği şeylere, yani bu emirlere “Farz” denir. Yapmayınız diye açıkça men ve yasak ettiği şeylere “Haram” denir. Allahü teâlânın, açıkça bildirmeyip, yalnız Peygamberimizin yapılmasını övdüğü, yahut devam üzere yaptığı, yahut yapılırken görüp de mani olmadığı şeylere “Sünnet” denir. Sünneti beğenmemek küfürdür. Beğenip de yapmamak suç değildir. Onun beğenmediği şeylere ve ibâdetin sevapını gideren şeylere “Mekrûh” denir. Yapılması emir olunmayan ve yasak da edilmeyen şeylere “Mubah” denir. Bu emir ve yasakların hepsine “İslamiyet” denir.

Din nedir? 23.2.2003

Din, insanları sonsuz saadete götürmek için Allahü teâlâ tarafından gösterilen yol demektir. Din ismi altında insanların uydurduğu iğri yollara din denmez, dinsizlik ve kâfirlik denir. Allahü teâlâ, Âdem aleyhisselâmdan beri, her bin senede, bir Peygamber vâsıtası ile, insanlara bir din göndermiştir.

Bu Peygamberlere “aleyhimüsselam” (Resûl) denir. Her asırda, en temiz bir insanı Peygamber yaparak, bunlar ile dinleri kuvvetlendirmiştir. Resûllere tâbi’ olan bu Peygamberlere de, “Nebi” denir.

Bütün Peygamberler, hep aynı imanı söylemiş, hepsi ümmetlerinden aynı şeylere iman etmeği istemişlerdir. Fakat, dinleri, yani kalb ile, beden ile yapılması ve sakınılması lâzım olan şeyleri başka başka olduğundan, islâmlıkları, Müslümanlıkları da ayrıdır.

İman edip de kendini İslamiyetin emir ve yasaklarına uyduran Müslümandır. Ahkâm-ı islâmiyyeyi kendi arzularına, keyflerine uydurmak istiyen kâfirdir. Bunlar bilmezler ki, Allahü teâlâ, dinleri, nefsin arzularını, keyflerini kırmak ve taşkınlıklarını önlemek için göndermiştir.

Her müslümanın yapmakla mükellef olduğu şeyler yani “Ef’âl-i mükellefin” sekizdir. Farz, vâcib, sünnet, müstehab, mubah, haram, mekrûh, müfsid. Yasak edilmiş olmanın, yahut yasak edilmiş ise de, İslamiyetin özür, mani ve mecbûriyyet tanıdığı sebeplerden birisi ile yasaklığı kaldırılmış olan şeylere “Helâl” denir. Bütün mubahlar helâldir. Meselâ, iki Müslümanı barıştırmak için yalan söylemek helâl olur. Her helâl mubah olıyabilir. Meselâ ezân okunurken, alışı veriş, mubah değil, mekrûhdur. Hâlbuki helâldir.

İmanı ve farzları ve haramları öğrenmek, bilmek de farzdır. Otuzüç farz meşhûrdur. Bunlardan beşi esâs olup, kelime-i şehadet, namaz kılmak, oruc tutmak, zekât vermek ve hac etmektir. Bunlara, islâmın şartı denir. Bu farzları yerine getirene “Müslüman” denir.

Bunların hepsini yapıp, haramlardan kaçınan, tam Müslümandır. İman ettikten sonra, farzlardan biri bozuk olur veya hiç olmazsa, Müslümanlık bozuk olur. Bunun âhirete imanla gitmek güç olur. İman, muma benzer, İslamın emir ve yasakları mum etrafındaki fener gibidir. Mum ile birlikde fener de, "İslamiyet"tir. Fenersiz mum çabuk söner. İmansız, islâm olamaz. İslâm olmayınca, iman da yoktur.

Son din İslamiyettir 24.2.2003

Adem aleyhisselamdan beri birçok hak din gelmiştir. Her yeni din, kendisinden önce gelen dîni nesh etmiş, değiştirmiş, yürürlükten kaldırmıştır. En son gelen ve her dîni değiştirmiş, daha doğrusu dinlerin hepsini kendinde toplamış olup, kıyâmete kadar hiç değişmeyecek olan din, Muhammed aleyhisselâmın dînidir.

Bugün, Allahü teâlânın sevdiği, beğendiği din de, bu ahkâm ile kurulmuş olan İslâm dînidir. Bu dînin bildirdiği farzları yapanlara ve haramlardan kaçınanlara Allahü teâlâ, âhirette nimetler, iyilikler verecektir. Yani bunlar, sevap kazanır. Farzları yapmayanlara ve haramlardan kaçınmayanlara, âhirette cezâlar, acılar vardır. Yani böyle kimseler, günaha girer.

İmanı olmıyanların farzları kabûl olmaz. Yani bunlara sevap verilmez. Farzları yapmayan müminlerin, sünnetleri kabûl olmaz. Yani bunlara sevap verilmez. Bunlar Peygamberimize "sallallahü aleyhi ve sellem" tâbi' olmuş olmaz. Bir kimse, bütün farzları yapıp da, bir farzı özrsüz terk ederse, bu borcunu ödemedikçe, bu cinsden olan hiç bir nâfile ibâdetine ve sünnetine sevap verilmez. "**Yâ Alî, insanlar fedâil ile meşgûl oldukları zaman, sen farzları temâmlamağa çalış!**" ve imâm-ı Gazâlînin bildirdiği, "**Allahü teâlâ, kazaya kalmış namaz borcu bulunan ve haram elbise giyen kimsenin (Nâfile) namazını kabûl etmez**" hadis-i şerifleri, bunu açık olarak bildirmektedir.

Mubahlar iyi niyet ile güzel düşünceler ile yapılıncaya, insan sevap kazanır. Kötü niyetlerle yapılırsa veya bunları yapmak, bir farzı vaktinde edâ etmeğe mani olursa, günah olurlar. Farzlar yapılırken, kötü niyetler karışırsa, borc ödenmiş, cezâdan kurtulmuş olunur ise de, sevap kazanılmaz.

Haram işliyenlerin farzları ve sünnetleri sahîh olur. Yani borclarını ödemiş olurlar ise de, sevap kazanmazlar. Hadis-i şerifte, "**Bid'at sâhiblerinin ibâdetleri kabûl olmaz**" buyuruldu. Günahlardan sakınmayan Müslümanların ibâdetleri sahîh olsa da kabûl olmaz, sevap verilmez.

Haramlar iyi niyet ile yapılsa da, mubah olamaz. Yani haramlara hiçbir zaman sevap verilemeyeceği gibi, özrsüz haram işleyen herhalde günaha girer. Haramdan iyi niyet ile, yani Allahü teâlâdan korkarak sakınan, vazgeçen sevap kazanır. Başka bir sebep ile haram işlemezse, sevap kazanmaz. Yalnız, günahından kurtulur.

Haram işleyenlerin, "Sen kalbime bak, kalbim temizdir. Allahü teâlâ kalbe bakar" demeleri boştur, faydasızdır. Kalbin doğru ve temiz olduğu dine uymakla anlaşılır.

Ameller ve niyet 25.2.2003

Amel, yani iş üçe ayrılır: Birincisi, masıyyet yani günah olan işler. Bunlar, Allahü teâlânın beğenmediği şeylerdir. Allahü teâlânın emrettiği şeyi yapmamak veya yasak ettiğini yapmak masıyyettir.

İkincisi, (Tâ'at) yani Allahü teâlânın beğendiği şeylerdir. Tâ'at yapan Müslümana, "Sevap", nimet, iyilik vereceğini va'd buyurdu.

Üçüncüsü (Mubah) yani günah veya tâ'at olduğu bildirilmemiş olan işlerdir. Yapanın niyetine göre, tâ'at veya günah olurlar.

Önce haramlardan kaçmak gerekir. Haram işleyerek, ibadet, iyilik yapılamaz. Haramların iyi niyet ile yapılması, bunları haramlıktan çıkarmaz. İyi niyet, haramlara ve mekrûhlara te'sir etmez. Bunları tâ'at hâline çevirmez. Günahlar, niyetsiz veya iyi niyet ederek işlenirse, günah olmaktan çıkmaz. "**Ameller, niyete göre iyi veya kötü olur**" hadis-i şerifi, tâ'atlara ve mubahlara niyete göre sevap verileceğini bildirmektedir.

Bir kimse, birinin gönlünü almak için başkasını incitse veya başkasının malı ile sadaka verse, yahut haram para ile mekteb, câmi' yapırsa, bunlara sevap verilmez. Bunlara sevap beklemek, câhillik olur. Zulüm, günah, iyi niyet ile işlenirse, yine günah olur. Böyle işleri yapmamak sevaptır. Bilerek yaparsa, büyük günah olur. Günah olduğunu bilmeyerek yaparsa, Müslümanların çoğunun bildiği şeyleri onun bilmemesi, öğrenmemesi de günah olur. Dâr-ül-harbde dahî olsa, islâm bilgilerinin yaygın olduğu yerde, cehalet özür olmaz, günah olur.

Tâ'atlar, niyetsiz veya Allah için niyet ederek yapılıncaya, sevap hâsıl olur. Tâ'at yaparken, Allahü teâlâ için yaptığını bilse de, bilmese de kabûl olur. Yani sevap hâsıl olur.

Sevap hâsıl olması için, Allah rızası için niyet etmek lâzım olan tâ'ate (İbâdet etmek) denir. Niyetsiz yapılan taat, mesela niyetsiz alınan abdest ibâdet olmaz, kurbet olur. Bununla, hadesden tahâret hâsıl olup namaz kılınır.

Tâ'at, kötü niyet ile yapılırsa, günah olur. Güzel niyetlerle tâ'atın sevapı arttırılır. Meselâ, câmi'de oturmak, tâ'attır. Mescidin, Allahü teâlânın evi olduğunu düşünerek, Allahü teâlânın evini ziyâreti de niyet ederse, sevapı daha çok olur. Her niyeti için ayrı sevaplara kavuşur. Her tâ'atte böyle çeşidli niyetler ve sevaplar da vardır.

Niyetsiz ibâdet olamaz 26.2.2003

Niyetsiz, ibâdet olamaz. Resûlullah'a "sallallahü aleyhi ve sellem" tâbi' olmak için, önce iman etmek, sonra ahkâm-ı islâmiyyeyi öğrenmek ve yapmak lâzımdır. Abdülkuddüs hazretleri buyuruyor ki: "Vaktin kıymetini bil! Gece-gündüz ilim öğrenmeye çalış! İlim öğrenmek ibâdet yapmak içindir. Kıyamet günü işten sorulacak, çok ilim öğrendin mi diye sorulmayacaktır. İş ve ibâdet de ihlas elde etmek içindir"

Her mubah, iyi niyet ile yapılıncaya sevap olur. Kötü niyet ile yapılıncaya, günah olur. Koku sürünen, iyi giyinen kimse, dünya lezzeti için veya gösteriş yapmak, öğünmek için veya kendini kıymetlendirmek için, yahut yabancı kadınları, kızları avlamak için şık giyinirse, günah işlemiş olur.

Bu kimse, sünnet olduğu için koku sürünür, şık giyinirse, câmi'e saygı için, câmi'de yanına oturan Müslümanları incitmemek için, temiz olmak için, sıhhatli olmak için, islâmın vakârını, şerefini korumak için niyet edince, her niyeti için ayrı sevaplar kazanır.

Her mubah işte, hatta yemede, içmede, uyumada ve halâyaya girmekte bile iyi niyet etmeği unutmamalıdır. İnsan, mubah bir işe başlarken, niyetine dikkat etmelidir. Niyeti iyi ise, o işi yapmalıdır. Niyeti, yalnız Allahü teâlâ için olmazsa, yapmamalıdır.

Hadis-i şerifte, "**Allahü teâlâ, sizin sûretlerinize, mallarınıza, bakmaz. Kalblerinize ve amellerinize bakar**" buyuruldu. Yani, Allahü teâlâ, insanın yeni, temiz elbisesine, hayrât ve hasenâtına, malına, rütbesine bakarak sevap ve ikrâm vermez. Bunları ne düşünce ile, ne niyet ile yapıldığına bakarak, sevap veya azâb verir.

O halde, her mümine önce lâzım, birinci farz olan şey, imanı, farzları, haramları öğrenmektir. Bunlar öğrenilmedikçe, Müslümanlık olamaz. İman elde tutulamaz. Hak borçları ve kul borçları ödenilemez. Niyet, ahlâk düzeltilemez ve temizlenemez. Düzgün niyet edinilmedikçe, hiçbir farz kabûl olmaz.

Hadis-i şerifte, "**Bir saat ilim öğrenmek veya öğretmek, sabâha kadar ibâdet etmekden daha sevaptır**" buyuruldu. Kitap okumayan, ilim öğrenmeyen, şeytânın maskarası olur. "**Rûtbetül-ilmî a'ler rûteb**" yani, rûtbelerin en üstünü, ilim rûtbesidir buyurdu.

İhlâs ile, yani Allahü teâlânın rızâsına, sevgisine kavuşmak ve sevap kazanmak niyeti ile, farzları, sünnetleri yapmağa ve haramlardan ve mekrûhlardan kaçınmağa, yani ahkâm-ı islâmiyyeyi yerine getirmeğe "İbâdet etmek" denir.

Saadet yolu 27.2.2003

İman etmek, Muhammed tâbi' olmağa başlamak ve saadet kapısından içeri girmek demektir. Allahü teâlâ Onu, dünyadaki bütün insanları saadete davet için gönderdi ve Sebe' sûresi, yirmisekizinci âyetinde meâlen, "**Ey sevgili Peygamberim "sallallahü aleyhi ve sellem"! Seni, dünyadaki bütün insanlara ebedî saadeti müjdelemek ve bu saadet yolunu göstermek için, beşeriyete gönderiyorum**" buyurdu.

Meselâ, Ona uyan bir kimsenin, gün ortasında bir parça uyuması, Ona uymaksızın, birçok geceleri ibâdetle geçirmekden, katkat daha kıymetlidir. Çünkü, (Kaylûle) etmek, yani öğleden önce biraz yatmak âdet-i şerîfesi idi.

Meselâ, Onun dîni emrettiği için, bayram günü oruc tutmamak ve yiyip içmek, Onun dîninde bulunmayıp senelerce tutulan oruclardan daha kıymetlidir. Onun dîninin emri ile fakire verilen az bir şey ki, buna zekât denir, kendi arzusu ile, dağ kadar altın sadaka vermekten daha efdaldır.

Hız. Ömer, bir sabah namazını cemâ'at ile kıldıktan sonra, cemâ'ate bakıp, bir kimseyi göremeyince sordu: Eshâbı dediler ki, geceleri sabaha kadar ibâdet ediyor. Belki şimdi uyku bastırıştır. Emîr-ül-müminîn buyurdu ki, "Keşki bütün gece uyuyup da, sabah namazını cemâ'at ile kılsaydı, daha iyi olurdu".

İslamiyetten sapıtmış olanlar, sıkıntı çekip ve mücâhede edip, nefislerini körletiyor ise de, bu dîne uygun yapmadıklarından kıymetsizdir ve hakîrdir. Eğer bu çalışmalarına ücret hâsıl olursa, dünyada birkaç menfaatten ibâret kalır. Hâlbuki, dünyanın hepsinin kıymeti ve ehemmiyeti nedir ki, bunun bir kaçının i'tibârı olsun.

İslâmiyeye uyanlar, latîf cevâhir ve kıymetli elmaslar ile meşgûl olan mücevherciler gibidir. Bunların işi az, kazançları pek çoktur. Ba'zan bir saatlik çalışmaları, birkaç senenin

kazancını hâsıl eder. Bunun sebebi şudur ki, İslâmiyeye uygun olan amel, Hak teâlânın makbûlüdür çok beğenir.

Böyle olduğunu kitabının çok yerinde bildirmiştir. Âl-i İmrân sûresi, otuzbirinci âyetinde meâlen, **“Ey sevgili Peygamberim! Onlara de ki, eğer Allahü teâlâyı seviyorsanız ve Allahü teâlânın da, sizi sevmesini istiyorsanız, bana tâbi’ olunuz! Allahü teâlâ bana tâbi’ olanları sever”** buyuruldu. İslamiyete uymıyan şeylerin hiç birisini Hak teâlâ sevmez, beğenmez. Sevilmeyen, beğenilmeyen şeye sevap verilir mi?

Resulullah'a iman etmedikçe.. 28.2.2003

Bir kimse, Muhammed aleyhisselama iman etmedikçe, Allaha iman etmiş olamaz. Cenâb-ı Hak, Kur’ân-ı kerîmde, Nisâ sûresi, sekseninci âyetinde, Muhammed aleyhisselâma itâ’at etmenin, kendisine itâ’at etmek olduğunu bildiriyor. O halde, Onun Resûlüne “sallallahü aleyhi ve sellem” itâat edilmedikçe, Ona itâat edilmiş olmaz. Bunun pek kat’î ve kuvvetli olduğunu bildirmek için, âyet-i kerîmede **“Elbette muhakkak böyledir”** buyurdu ve bazı doğru düşünmeyenlerin, bu iki itâ’ati birbirinden ayrı görmelerine meydan bırakmadı.

Allahü teâlâ, yine Nisâ sûresinin yüzellinci ve yüzellibirinci âyet-i kerîmelerinde meâlen, **“Kâfirler, Allahü teâlânın emrleri ile Peygamberlerinin emrlerini birbirinden ayırmak istiyorlar. Bir kısmına inanırız; bir kısmına inanmayız diyorlar. İman ile küfür arasında bir yol açmak istiyorlar. Onların hepsi kâfirdir. Kâfirlerin hepsine Cehennem azâbını, çok acı azâbları hâzırladık”** buyurarak, bunlardan şikâyet etmektedir.

Dünya ve sonsuz ahiret saadeti için Muhammed aleyhisselama inanmak yani Müslüman olmak lâzımdır. Müslüman olmak için, hiçbir formaliteye, müftüye, imâma gitmeğe lüzûm yoktur. Allahü teâlâyâ ve Resûlüne ve Onun Allahü teâlâdan getirdiklerinin hepsine inandım. Allahü teâlânın ve Resûlünün dostlarını severim ve düşmanlarını sevmem demek kâfirdir. Her bilgiyi delîl ile isbât etmek, yani Kur’ân-ı kerîmdeki veya hadis-i şeriflerdeki yerlerini göstermek, âlimlerin vazîfesidir. Her Müslümana lâzım değildir.

Bütün insanlara önce lâzım olan şey, **“Ehl-i sünnet”** âlimlerinin kitaplarında bildirdikleri gibi, bir iman ve itikâd edinmektir. Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmın yolunu bildiren, Kur’ân-ı kerîmden murâd-ı ilâhîyi anlayan, hadis-i şeriflerden murâd-ı peygamberîyi çıkaran bu büyük âlimlerdir. Kıyâmette kurtuluş yolu, bunların gösterdiği yoldur. Allahü teâlânın Peygamberinin ve Onun Eshâbının yolunu kitaplara geçiren, değiştirilmekten ve bozulmaktan koruyan, **“Ehl-i sünnet”** âlimleridir.

Dört mezhepde ictihâd derecesine yükselmiş olan âlimlere ve bunların yetiştirmiş oldukları büyük âlimlere **“Ehl-i sünnet”** âlimleri denir. Ehl-i sünnetin reîsi ve kurucusu, İmâm-ı a’zam Ebû Hanîfe’dir.

İmâm-ı a’zam Ebû Hanîfe 1.3.2003

Evlîyanın büyüklerinden olan **Sehl bin Abdüllah Tüsterî** hazretleri buyurdu ki: “Eğer Mûsâ ve İsâ aleyhisselâmın ümmetlerinde, imâm-ı a’zam Ebû Hanîfe gibi bir zât bulunsaydı, bunlar bugünkü bozuk yehûdîliğe ve hıristiyanlığa dönmezdi”.

İmâm-ı azam Ebu Hanîfe hazretleri ve yüzlerce talebesinin ve bunların da yetiştirdiği binlerce Ehl-i sünnet âlimi yazdığı milyonlarca kitap, Peygamberimizin yolunu, bütün dünyaya doğru olarak yaymış, tanıttirmiştir.

Bugün islâm dînini, duyamıyacak, hür dünyada bir şehir, bir köy ve bir kimse kalmamıştır. İslamiyeti iştince, doğru olarak öğrenmek istiyene, Allahü teâlâ, bunu nasîb edeceğini va’d buyurmuştur.

Bugün, dünya kütübhânelerini doldurmuş olan bu kitapların isimlerini bildiren fihristler mevcûddur. Meselâ, Kâtib Çelebinin (Keşf-üz-zunûn) kitabında, onbeşbine yakın kitap ve onbin kadar müellif ismi vardır.

Bu kitapları okuyan, anlayışlı ve insâflı bir kimse, İslamiyetin yirmi ana ilmini ve bunların kolları olan, seksen ilmi ve bu ilmlerin âlimlerini ve herbirinin yazdığı kitapları görerek, durmadan, yılmadan yazan, islâm âlimlerinin çokluğu ve herbirinin, ilim deryâsına dalmakdaki mehâretleri karşısında, hayrân kalmaktan kendini men’ edemez.

Bu kitaplarında felsefecilerin sözlerini ve Müslüman olmayanların İslamiyete sokmak istedikleri uydurmaları delîller ve tartışmalar ile red ederek hepsini susdurmuşlar, din düşmanlarının hâzırladıkları fitne ve fesâd ateşlerini söndürmüşlerdir.

Ayrıca, kötü maksadlarla Kur’ân-ı kerîme yanlış ma’nâlar vermeğe, bozuk tercemeler yapmağa kalkışanların yüz karalarını meydana çıkarıp, bir taraftan iman edilmesi lâzım gelen şeyleri birer birer ve açıkça yazmışlar, bir taraftan da, bütün dünyada olmuş ve kıyâmete kadar

olacak her vak'a ve hareketin ahkâm-ı islâmiyesini, pek doğru olarak, insanlığın önüne koymuşlardır.

İmâm-ı a'zam Ebû Hanîfenin dersinde hâzır bulunan talebesinden sekizyüzden fazlasının isimleri ve hâl tercemeleri kitaplarda yazılıdır. Bunlardan beşyüzaltmış fikh ilminde derin âlim olarak şöhret bulmuş, içlerinden otuzaltısı icthâd makâmına yükselmiştir.

Ehli sünnet âlimleri 2.3.2003

Kur'ân-ı kerîmden ve hadis-i şeriflerden çıkarılan ilimler içinde, kıymetli ve doğru olan, yalnız "**Eh-i sünnet**" âlimlerinin anladıkları ve bildirdikleridir. Eh-i sünnet âlimleri, bu ilimleri, Eshâb-ı kirâmdan öğrendi. Bunlar da, Resûlullahdan öğrendiler. Her mülhid, her bid'at sâhibi ve her câhil, tuttuğu yolun, Kur'ân-ı kerîme ve hadis-i şeriflere uygun olduğunu sanır ve iddî'â eder. Bu halde, Kur'ân-ı kerîmden ve hadis-i şeriflerden çıkarılan her ma'nâ, makbûl ve mu'teber değildir.

Eh-i sünnet âlimlerinin, o büyük ve dindâr insanların bildirdikleri i'tikâddan, imandan kıl kadar ayrılanların, kıyâmetde azâbdan kurtulmaları imkânsızdır. Böyle olduğu akıl ile, Kur'ân-ı kerîm ile ve hadis-i şerifler ile ve din büyüklerinin (Basîretleri) ile yani kalb gözleri ile görmeleri ile anlaşılmalıdır. Yanlışlık ihtimâli yoktur.

Bu büyüklerin kitaplarında bildirdikleri doğru yoldan kıl kadar ayrılanların sözleri ve kitapları, zehirdir. Hele dünyalık toplamak için, dîni âlet edenlerin ve kendilerine din adamı ismini verip, her akllarına geleni yazanların hepsi, din hırsızdır. Bu kitapları ve dergileri okuyanların imanlarını çalarlar. Bunlara aldananlar, kendilerini Müslüman sanıp namaz kılar. Hâlbuki, imanları çalınmış, gitmiş olduğundan namazları ve hiçbir ibâdetleri ve iyilikleri kabûl olmaz ve âhirette işe yaramaz.

Dinlerini dünyaya satanlar hakkında, Bekara sûresinde meâli, "**Câhiller, ahmaklar, dünyadaki zevk ve lezzetlere kavuşmak için, dinlerini, imanlarını verdi. Âhiretlerini satıp, dünyayı, şehvetlerinin istediklerini aldılar. Kurtuluş yolunu bırakıp, helâke koşdular. Bu alış verişlerinde birşey kazanmadılar. Bunlar, ticaret ve kazanç yolunu bilmedi. Çok zarar etti**" olan onaltıncı âyet-i kerîmesi gönderildi.

Her bid'at sâhibi, Kur'ân-ı kerîmde ve hadis-i şeriflerde ma'nâları açık olmayan i'tikâd bilgilerinde, yanlış te'vîl yaparak, yanlış ma'nâ çıkardığı için, hak yoldan ayrılmıştır. Hâlbuki, Peygamberimiz "aleyhisselâm" buyurdu ki, "**Kur'ân-ı kerîmden kendi akli ile, kendi düşüncesi ve bilgisi ile ma'nâ çıkaran kâfirdir**".

Namazdan, imandan haberi olmayanların, para kazanmak için, piyasaya sürdükleri, uydurma tefsîrlerinin, yaldızlı reklâmlarına aldanmamalı, bunları almamalı, okumamalıdır.

Sonsuz saadet için 3.3.2003

Dünya ve ahiret saadetine kavuşmak, ancak ve yalnız, dünya ve âhiretin efendisi olan, Muhammed aleyhisselâma tâbi' olmağa bağlıdır. Ona tâbi' olmak için, iman etmek ve Islâmiyeti öğrenmek ve yapmak lâzımdır. Kalbde doğru imanın bulunmasına alâmet, kâfirleri düşman bilip, onlara mahsûs olan ve kâfirlik alâmeti olan şeyleri yapmamaktır. Çünkü islâm ile küfür, birbirinin aksidir, zıddıdır. Birinin bulunduğu yerde, diğeri bulunamaz, gider.

Bu iki zıd şey, bir arada bulunamaz. Bunlardan birisine kıymet vermek, diğeri hakâret ve kötölemek olur. Allahü teâlâ, sevgilisi olan Muhammed aleyhisselâma, huluk-ı azîm sâhibi olan, çok merhametli olan Peygamberine "sallallahü aleyhi ve sellem", islâm düşmanları ile cihâd ve muhârebe etmeği ve onlara sertlik göstermeği emrediyor.

Demek ki, islâm düşmanlarına sert davranmak huluk-ı azîmdendir. Islamiyetin izzeti ve şerefi, küfrün ve kâfirlerin hakîr ve zelîl olmasındadır. Kâfirlere izzet veren, hurmet eden, Müslümanları tahkîr etmiş, alçaltmış olur.

Hak teâlâ, İmrân sûresinde kâfirlere kıymet verenlerin ve küfre tâbi' olanların aldandıklarını ve pişman olacaklarını beyân buyurarak meâli, "**Ey benim sevgili Peygamberime "sallallahü aleyhi ve sellem" inananlar! Eğer, kâfirlerin sözlerine aldanıp da, Resûlümün "sallallahü aleyhi ve sellem" yolundan ayrılırsanız, kendilerine Müslüman süsü veren din düşmanlarının uydurma ve yaldızlı sözlerine kapılarak, imanınızı çaldırırsanız, dünyada ve âhirette zarar edersiniz**" olan yüz kırk dokuzuncu âyet-i kerîmeyi gönderdi.

Allahü teâlâ, kâfirlerin, kendi düşmanı ve Peygamberinin düşmanı olduklarını bildiriyor. Allahü teâlânın düşmanlarını sevmek ve onlarla kaynaşmak, insanı Allahü teâlâyâ ve Onun Peygamberine düşman olmağa sürükler. Bir kimse, kendini Müslüman zan eder. Kelime-i tevhîdi

söyleyip, inanıyorum der. Namaz kılar ve her ibâdeti yapar. Hâlbuki, bilmez ki, böyle çirkin hareketleri, onun imanını ve islâmını temelinden götürür.

Kâfirler, yani Resûlullahın bildirdiği islâm dînini beğenmeyenler, zamana, asra ve fenne uymuyor diyenler ve mürtedler, Müslümanlarla ve Müslümanlıkla, açıkça ve alçakça alay ediyor, Müslümanları aşağı görüyorlar. Müslümanlığın dışında kalmak, keyflerine, şehvetlerine ve içlerindeki kötü isteklerine uygun geldiğinden, Müslümanlığa gericilik, imansızlığa, dinsizliğe asrîlik, münevverlik ve ışıklı yol diyorlar. Bunlara aldanmamalıdır.

İslamiyet ve ilim 4.3.2003

İnançsızlar, İslam düşmanları, temiz Müslüman yavruları aldatmak için “İslamiyette herşey “miş” ile bitiyor. Şöyle imiş, böyle imiş diye, hep mişa dayanıyor. Bir sened ve vesîkaya dayanmıyor. Diğer ilimler ise, ispat edilip, bir vesîkaya dayanmaktadır” diyorlar.

Bu sözleri ile, ne kadar câhil olduklarını gösteriyorlar. Hiç de, bir islâm kitabı okumamışlar. İslamiyet ismi altında, hayallerinde, birşeyler tasarlayıp, din bu düşüncelerden ibârettir sanıyorlar.

Hâlbuki Müslümanlar, peygamberlerin en üstünü Muhammed aleyhisselâma tâbî olmakta, haber verdiği, mi'râc gecesinde görüp konuştuğu ve hergün Cebrâîl ismindeki melek vâsıtası ile haberleştiği bir Allaha ibâdet etmektedir.

Bunların, İslamiyetten ayrı ve uzak gördükleri ilimler, fenler, vesîkalar, senedler, hep islâm dîninin birer şubesi, dallarıdır. Meselâ bugün liselerde okunan bütün fen bilgileri, kimyâ, bioloji kitaplarında, “Dersimizin esâsı, müşâhede yani gözetleme, tedkîk, inceleme ve tecrübedir” diyor. Yani fen derslerinin esâsı, bu üç şeydir. Hâlbuki, bu üçü de, İslamiyetin emrettiği şeylerdir. Yani, dînimiz, fen bilgilerini emretmektedir.

Kur'ân-ı kerîmin çok yerinde, tabî'atı, yani mahlûkâtı, canlı ve cansız varlıkları görmek, incelemek emredilmektedir. Eshâb-ı kirâm, birgün Peygamberimize “sallallahü aleyhi ve sellem” sordu ve: “Yemene gidenlerimiz, orada hurma ağaçlarını, başka türlü aşıladıklarını ve daha iyi hurma aldıklarını gördük. Biz Medînedeki ağaçlarımızı babalarımızdan gördüğümüz gibi mi aşıyalım, yoksa, Yemende gördüğümüz gibi aşılayıp da, daha iyi ve daha bol mu elde edelim?” dediler.

Resûlullah efendimiz, bunlara şöyle diyebilirdi: Biraz bekleyin! Cebrâîl “aleyhisselâm” gelince, ona sorar, anlar, size bildiririm. Veya, biraz düşüneyim. Allahü teâlâ, kalbime doğrusunu bildirir. Ben de, size söylerim, demedi ve “**Tecrübe edin! Bir kısım ağaçları, babalarınızın üsûlü ile, başka ağaçları da, Yemende öğrendiğiniz üsûl ile aşılayın! Hangisi daha iyi hurma verirse, her zaman o üsûl ile yapın!**” buyurdu. Yani tecrübeyi, fennin esâsı olan tecrübeye güvenmeği emir buyurdu. Kendisi melekten haber gelir veya mubârek kalbine elbette doğar idi. Fakat, dünyanın her tarafında, kıyâmete kadar gelecek Müslümanların, tecrübeye, fenne güvenmelerini işâret buyurdu.

İlim ve ahlâk 5.3.2003

İslamiyet, , ilm ve ahlâk ve de bütün fen kollarında üzerinde, her çeşit çalışması önemle emir etmektedir. Bunlara çalışmak, farz-ı kifâye olduğu, kitaplarda yazılıdır. Hatta, bir islâm şehrinde, fennin yeni bulunduğu bir âlet, bir vâsita yapılmayıp, bu yüzden bir Müslüman zarar görürse, o şehrin idârecilerini, âmirlerini, İslamiyet mes'ûl tutmaktadır. Hadis-i şerifte, “**Oğullarınıza yüzmek ve ok atmak öğretiniz! Kadınların, evinde iplik iğirmesi ne güzel eğlencedir**” buyuruldu.

Bu hadis-i şerif, harb için lâzım olan her çeşid bilgi ve âleti edinmeği, hiç boş durmamaği ve fâideli eğlenceleri emretmektedir. Bunun içindir ki, bugün, müslümanların, en son teknolojiyi, en son buluşları yaparak Müslümanlığı dünyaya tanıtması farzdır. Yapmağa çalışılmazsa, büyük günah olur.

Müslümanların bilmesi, öğrenmesi lâzım olan bilgilere, Müslümanlık bilgileri denir. Bu bilgilerin kimisini öğrenmek farzdır. Kimisini öğrenmek sünnet, bir kısmını öğrenmek de mubahdır

İslâm bilgileri, başlıca iki büyük kısma ayrılır: Birincisi, nakli ilimlerdir. Bunlara “Din bilgileri” de denir. Ehl-i sünnet âlimleri, bu bilgileri, “Edille-i şer'iyeye” denilen dört kaynaktan meydana çıkarmıştır.

Din bilgileri de ikiye ayrılır: Zâhirî ilimler ve bâtınî ilimler. Birincilere “Fıkıh bilgileri” veya “Ahkâm-ı islâmiye”, ikincilere “Tasavvuf bilgileri” denir. Ahkâm-ı islâmiye, mürşidlerden ve fıkıh kitaplarından öğrenilir. Tasavvuf, kalblere, mürşidlerin kalblerinden akar, gelir.

İslâm bilgilerinin ikinci kısmı, akli ilimlerdir. Eskiden canlıları öğretene (Ulûm-i tibbiyye), cansızları öğretene (Ulûm-i hikemiyye) denirdi. Semâları, yıldızları öğretene (Ulûm-i felekiyye), yeryüzü bilgilerine de (Ulûm-i tabî'iyeye) tabiat bilgileri demişlerdir.

Ulûm-i akliyye, denilen bilgiler matematik, mantık ve tecrübî bilgilerdir. Bunlar, his organları ile duyularak, akıl ile incelenerek, tecrübe ve hesap edilerek elde edilir. Bu bilgiler, din bilgilerinin anlaşılmasına ve onların tatbik edilmesine yardımcıdırlar. Bu bakımdan lüzümlüdürler.

Bunlar, zamanla artar, değişir, ilerler. Bunun içindir ki, "Tekmîl-i sînâ'ât, telâhuk-ı efkâr iledir" denilmiştir. Bunun ma'nâsı "San'atın, fennin, tekniğin ilerlemesi, fikirlerin, deneylerin birbirlerine eklenmesi ile olur" demektir.

İslamın emir ve yasakları 6.3.2003

İslamiyetin bildirdiği emir ve yasaklar, aklın, beyin gücünün dışında ve üstündedir. Bunlar, hiçbir zamanda, kimse tarafından değiştirilemez. Dinde reform olmaz sözünün manâsı da budur. Akıl ile elde edilen bilgileri, İslamiyet yasaklamamış, sınırlamamış, ancak, bunların nakil bilgileri ile birlikte öğrenilmesini ve sonuçlarının İslâmiyeye uygun, insanlara faydalı olarak kullanılmasını, zulüm, işkence, felâket vâsıtası yapılmamasını emir etmiştir.

Müslümanlar, tarih boyunca ilme gelişmelere önem vermişler, pek çok buluş müslüman ilim adamları tarafından bulunmuştur. İslamiyet, islâma karşı olanların, islâm ahlâkını bilmiyenlerin, ilim şekline soktukları, çeşitli adlar verdikleri ahlâksızlıkların, uydurma târîhlerin, İslamiyete yapılan iftirâların okutulmasını, öğrenilmesini yasaklamakda, zararlı, kötü propagandalardan kaçınılmasını, faydalı, iyi bilgilerin öğrenilmesini istemektedir.

İslamiyet, faydalı olan her ilmi, her fenni ve her tecrübeyi emreden bir dindir. Müslümanlar, fenni sever, fen adamının tecrübelerine inanır. Fakat, fen adamıyım diyen fen taklîdcilerinin iftirâlarına, yalanlarına aldanmaz.

Din cahilleri ellerinden gelirse, Müslümanları ezer, imhâ eder. Veyahud, Müslümanları, kendi uydurdıkları yola sokarlar. Nitekim masonlar nihai hedeflerini "Dindârlara ve ma'bedlere galebe çalmak kâfi değildir. Asıl maksadımız, dinleri yok etmektir" şeklinde ifade etmektedirler.

Dinden haberi olmayanlar, kitaplarında ve konuşmalarında, İslamiyete düşmanlıklarını açıkca ve hayasızca bildiriyorlar. İlimden, fenden haberleri olmadığı için, çocukca şeyler söylüyorlar. Meselâ, eski insanlar câhil imiş, tabî'at kuvvetleri karşısında âciz, zavallı kalarak, hayalî şeylere inanmışlar. Uydurdıkları şeylere tapınarak, yalvararak, küçüklüklerini göstermişler. Cennet, Cehennem, cin, melek, eski insanların uydurduğu şeylerdir. Gidip gören var mı? Görülmiyen, tecrube edilmiyen şeylere inanılır mı, diyorlar.

Dinsizlerin bu sözleri, târîhden de haberleri olmadığını gösteriyor. Târîh boyunca, her asırda gelen câhiller, kendilerini akıllı, bilgili, eski insanları câhil sanmış. Âdem aleyhisselâmdan beri, her asırda gönderilen dinleri, eski câhillerin sözleri diyerek bozmuşlar, inkâr etmişlerdir. Kur'ân-ı kerîmin birçok yerinde, din cahillerinin böyle sözleri bildirilmekte ve cevap verilmektedir.

İnsan ile hayvanın farkı 7.3.2003

İnançsızlar, ateistler, milletin dînini, ahlâkını yıkmak için küçücük çocuklardan başlıyorlar işe. Çocuklara, "Allah var olsaydı görürdük. İstedığımızı iştir, verirdi. Benden şeker isteyiniz, hemen iştir, veririm. Ondan isteyin, bakın vermiyor. O halde yoktur. Ananız, babanız câhildir. Eski, örümcek kafalıdır. Onlar gericidir. Siz ise, aydın kafalı, ilerici gençlersiniz. Sakın öyle hurâfelere inanmayın! Cennet, Cehennem, melek, cin uydurma şeylerdir" diyorlar.

Böyle yalanlarla, gençlerin dînini, imanını, baba ocağından almış oldukları edeb ve hayalarını yok etmeğe çalışıyorlar. Böyle inançsızlar her devirde olmuştur. Müminûn sûresinde buyuruldu ki:

"Nûh aleyhisselâma inanmadılar. Onları suda boğduk. Ondan sonra yarattığımız insanlara, içlerinden Peygamber gönderdik ve Allahü teâlâyâ ibâdet ediniz. İbâdet edilecek, Ondan başkası yoktur. Onun azâbından korkunuz! dedik. Dinlemiyenlerden, öldükden sonra tekrâr dirilmeğe inanmıyanlardan, dünya nimetlerini bol bol vermiş olduğumuz birçoğu, bu Peygamber, sizin gibi yiyip içiyor. Kendiniz gibi bir çok şeye muhtac olan birine inanırsanız, aldanmış, zarar etmiş olursunuz. Peygamber, size ölüp, kemikleriniz çürüyüp, toz toprak olduktan sonra, tekrar dirilerek kabirden kalkacaksınız diyor. Hiç böyle şey olur mu? Ne varsa, ancak bu dünyadadır. Cennet, Cehennem, hep buradadır. Bu dünya böyle gelmiş böyle gider. Öldükden sonra, bir daha dirilmek yoktur, dediler".

İnançsızlar, zavallı yavruları aldatıp, kendi kötü istekleri, zevkleri, kötü kazançları uğruna, gençleri fedâ ediyorlar. Cenneti, Cehennemi kim görmüş, görülmiyen şeye inanılmaz, diyerek his uzvlarına tâbi' olduklarını bildiriyorlar. Hâlbuki, hayvanlar, his uzvlarına tâbi' olur.

İmâm-ı Gazâlî buyuruyor ki, "İnsanlar, akla tâbi' olur. İnsanların his uzvları, hayvanlardan geridedir. İnsan, kedi, köpek kadar koku alamaz. Karanlıkta, onların gördüğü gibi göremez.

Sonra, herşeyde, göze nasıl inanılır ki, çok yerde akl, gözün yanlışını çıkarmaktadır. Meselâ göz, güneşi pencere içinden görüp, pencereden küçük sanıyor. Akıl ise, dünyadan da büyük olduğunu söylüyor”.

Bu inançsızlar acabâ, biz gördüğümüze inanırız, güneş dünyadan daha büyük olur mu diyerek, akla inanmıyorlar mı? Hayır, burada onlar da, Müslümanlar gibi akla inanıyor. Görülüyor ki, insanlar, dünya işlerinde, hislerine değil, akllarına uyarak, hayvanlardan ayrılmaktadır. Bunlar, âhiretteki şeylere inanmayız diyerek, his organlarına bağlı kalıyorlar da, niçin akla uymuyor, burada da, insanlık derecesine yükselmek istemiyorlar?

İnsana verilen değer 8.3.2003

Cenab-ı Hak, insanoğluna değer vermiştir. Diğer canlılardan insanları ayrı tutmuştur. Herşeyi insanın emrine vermiştir. İnsanların ahiret hayatı da vardır. İslamiyet, insanların öldükten tekrar yaratılıp, sonsuz yaşayacaklarını, hayvanların ise, kıyamette hesaplaştıktan sonra, yok olacaklarını bildiriyor. İnsanlara ebedî hayat va'd ederek, hayvanlardan ayırıyor.

İnançsızlar ise, hayvanlar gibi, ebedî hayattan mahrum kalmağı beğeniyorlar. Bugün, fabrikalarda binlerce ilâc, ev eşyası, sanâyi' ve ticaret maddeleri, elektronik âletler, harb vâsıtaları yapıyor. Bunların çoğu, ince hesaplardan, yüzlerce tecrübeden sonra elde ediliyor.

Bunlardan birine dahî, kendi kendine var oldu diyorlar mı? Bunların bilerek ve isteyerek yapıldıklarını söylüyorlar ve hepsinin bir yapıcısının bulunması lâzımdır diyorlar da, canlılarda, cansızlarda görülen ve her asırda, daha yenileri, daha inceleri keşf edilen ve çoğunun yapısı henüz anlaşılamayan milyonlarca maddenin ve hâdisenin kendi kendilerine tesâdüfen var olduklarını söylüyorlar. Bu iki yüzölçüm, koyu bir inâddan veya açık bir ahmaklıktan başka bir şey değildir.

Rusyada komünizm zamanında bir öğretmen, ders arasında, “Ben sizi görüyorum. Siz de beni görüyorsunuz. O halde, biz varız. Karşıdaki dağlar da var. Çünkü, bu dağları da görüyoruz. Yok olan şey görünmez. Görülmiyen şeye var denilmez. Bu sözüm, bir fen bilgisidir. İlerici, aydın olan kimse, fen bilgisine inanır. Gericiler, bu varlıkların bir yaratıcısı olduğunu söylüyorlar. Bu yaratıcının var olduğuna inanmak yanlıştır. Fenne uygun değildir. Görülmiyen şeye var demek, gericilikdir” deyince, bir Türkmen çocuğu söz isteyerek: “Bunları akıl ile mi söylüyorsun?” diye sorar. Evet, cevabı verince, sende akıl olduğuna inanmak, bunları akıl ile söylediğini kabûl etmek fenne uygun değildir. Çünkü, aklın olsaydı, görürdük” der.

Öğretmenin, bu haklı söze cevâb veremeyip, mağlûbiyetinden hâsıl olan öfke ile, çocukcağızı, tekme tokat dershânededen dışarı atar. Çocuk bir daha hiçbir yerde görülemez.

Hazret-i Alî buyurdu ki:

“Müslümanlar, âhirete inanıyor. Kitapsız kâfirler, inkâr ediyor. Tekrâr dirilmek olmasaydı, inanmayanlar birşey kazanmaz, Müslümanlar da, zarar etmezdi. Fakat, kâfirlerin dediği olmayınca, sonsuz azâb çekeceklerdir”.

İnanmamak akılsızlıktır 9.3.2003

Bugün, dünyada müslümanlığı kabul etmeyenler iki türdür: Birincisi “Kitaplı kâfirler” yani hıristiyan ve yehûdîlerin az bir kısmı olup, bir peygambere ve bunun Allahü teâlâdan getirdiği kitaba ve öldükten sonra dirilmeğe, âhiretteki sonsuz hayata inanıyorlar. Ellerindeki tahrif edilmiş, değiştirilmiş kitaba Allah kelâmı diyorlar.

İkincisi, “Kitapsız kâfirler” ler olup, herşeyi yapan bir Allah bulunduğuna inanmıyorlar. Taş, ağaç, güneş, yıldız ve insan, inek gibi bazı mahlûklarda yaratıcılık sıfatı bulunduğuna inanıyorlar.

Bu inkârcılardan bir kısmı, devlet baskısı ile, zulüm, işkence ederek, ibâdet etmeği, dîni öğretmeği yasak ediyor. Bir kısmı da, insanlık, iyilik duygularını okşayıcı sözlerle, herkesi, zevk, safâya daldırıyor. Maneviyyâttan, din bilgilerinden mahrum bırakıyorlar. Düzme hikâyeler, yalan örnekler göstererek, milyonlarca insanı aldatıyor, din câhili yetiştiriyorlar. Bir taraftan, medeniyetten, fenden, insan haklarından bahsedip, bir taraftan da, insanları hayvanlaştırıyorlar. İngiliz casûsları, böyle yapıyor.

Hıristiyanların ve yehûdîlerin bir kısmı, birçok meşhur bilim adamı kitaplıdır. Mesela, yeni astronominin kurucusu Kopernik, Fraynburg şehrinde papaz idi. İngilterenin büyük fizik âlimi Bacon, Fransisken tarikatinde, papaz idi. Meşhûr Fransız fizikçisi Paskal, papaz olup, fizik ve geometri kanûnları keşfederken, din kitapları yazmıştı. Fransa'nın eski başbakanı meşhûr Rişliyo, papaz olup, ruhbân sınıfında ileri derece sâhibi idi. Meşhûr Alman doktor ve şâiri Şiller de, papaz idi.

Amerikanın büyük felesofu William Ceyms, Pragmatisme mezhebini kurmuş kitaplarında, imanlı olmağı övmüştür. Bulaşıcı hastalıklar, mikroplar ve aşular üzerinde buluşları olan, Fransız

doktoru Pasteur, cenâzesinin dîni merâsim ile kaldırılmasını vasiyyet etmişti. İnanmıyanların, bütün bunlardan daha akıllı olduğunu kim iddi'â edebilir?

Bu ilim adamları, islâm kitaplarını görüp okumuş olsalardı, iyi Müslüman olurlardı. Fakat papazları islâm kitaplarını okumağı, hatta el sürmeğı yasak etmişler, büyük suç saymışlardı. İnsanların dünya ve âhiret saadetine kavuşmalarına mani olmuşlardı.

İslâm âlimleri, sözlerini isbât etmekte, inanmıyanların saldırılarına akıl, ilim ve fen ile cevap vermektedir. Müslümanlar, sözlerini isbât etmeseydi dahî, kıyâmet inkâr olunabilir mi idi? Sonsuz azapta kalmak, bir ihtimâl bile olsa, bunu hangi akıl kabûl eder? Hâlbuki, âhiret azapları, bir ihtimâl değil, meydanda olan hakîkatdir. O halde, inanmamak, akılsızlık oluyor.

Hile ve yalan âcizliktir 10.3.2003

İslâm dînini bilmeyenler, milletin sağlam imanını, ilme ve akla dayanarak bozamıyacaklarını, islâma hücum ettikçe, kendi yüz karalarının meydana çıktığını görerek, hile, yalan yoluna sapıyor. Acizliklerini ortaya koyuyorlar.

Müslüman görünüp ve Müslümanlığı beğenici ve medh edici yaldızlı yazılar yazıp, fakat, bu yazıları ve sözleri arasında Müslümanlığın esâs ve temel meselelerini, sanki Müslümanlık değilmiş gibi ele alıp kötülüyorlar.

Müslümanları dinden soğutmağa ve ayırmağa çalışıyorlar. Allahü teâlânın ettiği ibâdetlerin vakitlerini, mikdârlarını ve şekillerini uygunsuz görerek, böyle olacağına, şöyle olsaydı, daha iyi olurdu diyorlar.

İbâdetlerin rûhlarından, içlerinde saklı bulunan inceliklerden, faydalarından ve kıymetlerden haberleri olmadığı için, bunları basît ve ibtidâî faydalara âlet sanarak, sanki düzeltmeğe yelteniyorlar.

Birşeyi bilmemek, insanlar için kusur ise de, anlamadığına karışmak, ayrıca pek gülünç ve acınacak bir hâl oluyor. Böyle câhilleri, akıllı sanarak, sözlerini dinleyen ve inanan Müslümanlar ise, bunlardan daha zevallı ve daha ahmaktır.

Bunlar, "Evet İslamiyet iyi ahlâkı, sağlıklı olmağı, çalışmağı emir etmekte, kötülükleri yasaklamakta, insanları olgunlaştırmaktadır. Bunlar her millete lâzımdır. Fakat, İslamiyette sosyal hükümler, âile ve cemiyet hakları da vardır. Bunlar ise, o zamanın şartlarına göre konmuştur. Bugün milletler büyümüş, şartlar değişmiş, ihtiyaçlar artmıştır. Bugünkü, teknik ve sosyal ilerlemeleri karşılayabilecek yeni hükümler lâzımdır. Kur'ânın hükümleri bu ihtiyaçları karşılayamaz" diyorlar.

Böyle sözler, islâmiyeti bilmeyen, islâm bilgilerinden haberi olmayan câhillerin boş ve yersiz düşüncüleridir. İslamiyet, adâleti, zulmü, insanların birbirlerine karşı, âile ve komşuların birbirlerine, milletin hükümete ve birbirlerine karşı haklarını, vazîfelerini, suçları açıkca bildirmiş, bu değişmez kavramlar üzerinde, temel hükümler kurmuştur. Bu değişmez hükümlerin, hâdiselere, vak'alara tatbîkını sınırlamamış, örf ve âdetlere göre kullanılmasını emretmiştir. Zamanın değişmesi ile, örf ve âdete dayanan hükümlerin değişebileceğini fakat dini hükümlerin değiştileremeyeceğini bildirmiştir.

Müslümanın üç görevi 11.3.2003

Allahü teâlâ islâm dînini, her memlekette, her yeniliği ve buluşu karşılayacak şekilde kurmuştur. İslâm dîni, yalnız sosyal hayatta değil, ibâdetlerde bile tolerans, müsâmaha göstermiş, insanlara serbestlik vermiş, başka şartlar ve zaruretler karşısında, ictihâd hakkı tanımıştır.

Mecelle'de, zamanın değişmesi ile, örf ve âdete dayanan hükümlerin değişebileceği bildirilmiştir. Nassa, delîle dayanan ahkâm, zamanla değişmez. Esas değişmeyip, hükümlerin hâdiselere tatbîki, zamanla değişebilir. Bunları, ancak fıkîh âlimleri tespit edebilir.

Hazret-i Ömer ve Emevîler zamanında ve koca Osmânîli imparatorluğunda, kıt'alara yayılan çeşitli milletler toplulukları, âdil bir şekilde idâre edilerek, başarıları, şanları, târihlere ün salmıştır. Gelecek zamanlarda, büyük, küçük her millet de, İslamiyetin bildirdiği, değişmez olan güzel ahlâka sarılacağı, bunları uygulayacağı kadar, rahata, huzûra, saadete kavuşacaktır.

İslamiyetin bildirdiği ahlâktan, ahkâmdan ayrılan insanlar, milletler, sıkıntıdan, ızdırâbdan, felâketden kurtulamamışlardır. Geçmiş milletlerde böyle olduğunu târih yazmaktadır. Gelecekte de, elbette böyle olacaktır.

Târîh, tekerrürden ibârettir. Müslümanlar, millî birlik ve berâberliğe çok önem vermeli, memleketlerinin kalkınması için maddî, mânevî çalışmalı, din bilgilerini iyi öğrenmeli, haramlardan sakınmalı, Allaha ve devlete ve kullara karşı olan vazîfelerini, borçlarını yerine getirmelidir.

İslâmın güzel ahlâkı ile bezenmeli, kimseye zarar vermemelidir. Fitne, yani anarşi çıkarmamalıdır. Dînimiz, böyle olmamızı emir ediyor. Müslümanın birinci vazîfesi, nefesine,

şeytâna uymayıp ve kötü arkadaşlara, azgın, âsî kimselere, anarşistlere aldanmayıp, kanûna karşı suçlu olmaktan, Allahü teâlâyâ karşı da günah işlemekten sakınmaktır.

Allahü teâlâ kullarına üç vazîfe verdi: **Birincisi**, şahsî vazîfesidir. Her Müslüman, kendini iyi yetiştirecek, sağlıklı, edebli, iyi huylu olacak, ibâdetlerini yapacak, ilim ve güzel ahlâk öğrenecek, helâl lokma kazanmak için çalışacaktır.

İkinci vazîfesi, âile içindeki vazîfesidir. Ailesine, ana-babasına, çocuklarına, kardeşlerine olan haklarını yapacaktır.

Üçüncü vazîfesi, toplum içindeki vazîfeleridir. Bunlar, komşularına, âilesine, emrinde olanlara, devlete, bütün vatandaşlara, dîni ve milleti başka olanlara karşı vazîfeleridir.

Herkese faydalı olmalı 12.3.2003

Dinimiz, herkese iyilik etmeyi, eli ile, dili ile kimseyi incitmemeyi, kimseye zarar vermemeyi, hiyânet etmemeyi, herkese faydalı olmayı, devlete, kanunlara karşı, hiç isyân etmemeyi, herkesin hakkını vermesini emreder. Allahü teâlâ, devlet işlerine karışmayı emir etmedi. Devlete yardım etmeyi, fitne çıkarmamayı emretti.

Bunun için Müslümanların Allahü teâlâdan haya etmeleri, sıkılmaları lâzımdır. Haya imandandır. Müslümanlık hayası zarûrî lâzımdır. Kâfirleri ve kâfirliği ve İslamiyete uymayan hangi inanış, hangi nazariyye, hangi teori olursa olsun, hepsini yanlış bilmek ve zararlı olduğuna inanmak lâzımdır.

Cenâb-ı Hak, kâfirleri sevmemeyi buyurmuştur. Bir kalbde iman bulunduğuna alâmet, kâfirleri sevmemektir. Fakat, sevmemek kalble olur. Onlarla ve herkesle iyi geçinmeli, kimseyi incitmemelidir. Ancak, zaruret ve ihtiyac îcâbı, geçici işbirlikleri yapılabilir ise de, bu, kalb ile sevmek olmamalı ve zaruret bitince, sona ermelidir.

Müslümanları kötü bilmemeli, sû'î zan etmemelidir. Yani, Müslüman olduğunu söyleyen ve küfre sebep olan bir sözde ve işte bulunmayan kimsenin bir sözünden veya işinden hem imanı olduğu, hem de imansız olduğu anlaşılırsa, imanı olduğunu anlamalı, dinden çıktığı dememelidir. Fakat bir kimse, dîni yıkmağa, gençleri kâfir yapmağa uğraşır veya haramlardan birinin iyi olduğunu söyleyerek bunun yayılması, herkesin yapması için uğraşır, yahut Allahü teâlânın emirlerinden birinin gericilik, zararlı olduğunu söylese, buna kâfir denir. Bu kimse müslüman olduğunu söylese, namaz kılsa, hacca gitse de, müslüman denilemez. Müslümanları aldatan böyle iki yüzlüleri Müslüman sanmak, ahmaklık olur.

Hak teâlâ, Kur'ân-ı kerîmde Tövbe sûresinin yirmisekizinci âyetinde kâfirlere Neces ve doksanbeşinci âyetinde Rics yani pis buyurdu. O halde, Müslümanların yanında, kâfirlik pis ve aşağı olmalıdır. Ra'd sûresinin ondördüncü ve Mümin sûresinin ellinci âyetlerinde mealen, "**Bu düşmanların duâları neticesizdir. Kabûl olmak ihtimâli yoktur**" buyuruldu. Müslümanlardan, Allahü teâlâ râzıdır ve Peygamberi "sallallahü aleyhi ve sellem" râzıdır. Allahü teâlânın rızâsına, sevgisine kavuşmaktan daha büyük nimet olmaz.

Allahü teâlâ mealen buyuruyor ki; "**Kâfirleri sevmek, Allahü teâlâyı sevmemektir. İki zıt şey, birlikte sevilemez.**" İki düşman, birlikte sevilemez. Bir kimse, seviyorum dese, fakat onun düşmanlarından uzak olmazsa, bu sözüne inanılmaz.

Dünya ve âhîret 13.3.2003

İman ile küfür birbirlerine zıd olduğu gibi, âhîret de, dünyanın zıddıdır. Dünya ve âhîret bir araya getirilemez. Dünya, dinimize göre haram olan, insanlık için zararlı şeylerdir. Faydalı şeyler dünyadan sayılmaz. Âhîreti kazanmak için, dünyayı yani haramları terk etmek lâzımdır. Dünyayı terk etmek, iki türlüdür:

Birisi, bütün haram olan şeyler ile berâber, mubahları da, yani günah olmayan lezzetlerin çoğunu da bırakıp, yaşamak için zarûrî olan mikdârını kullanmaktır. Yani tenbel ve işsiz olarak oturup da, dünyanın zevk, keyf ve eğlencelerine dalmak yolunu bırakarak, her türlü zevk ve lezzetinden vazgeçip, bütün zamanını, ibâdet ile ve Müslümanların rahatları ve islâm dînini bilmiyenlerin, doğru yola kavuşmaları için lâzım olan ilmî ve teknik üsûlleri ve vâsıtaları, en ileri ve en üstün şeklide yapmak ve kullanmakla geçirmek ve durmadan çalışmaktır ve dünya zevkini böyle çalışmakta aramak ve bulmaktır. İslamiyetin emrettiği şeyleri yapmak için, bütün rahatı ve zevkleri fedâ etmektir. Eshâb-ı kirâmın hepsi ve büyüklerimizin çoğu, böyle idi.

İkincisi, dünyada haram ve şübheli şeylerden kaçıp mubahları kullanmaktır. Bu kısım da, hele bu zamanda, çok kıymetlidir. O halde, İslamiyetin haram ettiği şeylerden kaçınmak, her Müslüman için lâzımdır.

Bunların haram olmasına önem vermiyen ve kaçınmağa lüzüm görmeyen, yani Allahü teâlânın yasak etmesine aldırmış etmeyen veya bunları beğenen, ne güzel diyen dinden çıkar. Bunlar Cehennemde, sonsuz kalacaktır. Allahü teâlânın haram etmesine önem verip, kabûl edip de, nefesine mağlûb olarak, aldanarak, bunları yapan ve sonra akıllarını toparlayıp pişman

olanlar kâfir olmaz ve imanlarını kaybetmezler. Böyle kimselere “Günahkâr” denir. Bunlar, günahları sebebiyle, belki Cehenneme girip cezalarını çekeirse de, Cehennemde sonsuz kalmıyacaklar, çıkıp Cennete kavuşacaklardır.

Allahü teâlânın mubah ettiği, yani müsaade ettiği şeyler pek çoktur. Bunlarda bulunan lezzet, haramda bulunanlardan, fazladır. Mubah kullananları Allahü teâlâ sever. Haram kullananları sevmez. Akıllı olan, doğru düşünebilen bir kimse, geçici bir zevk için, sâhibinin, yaratanının sevgisini teper mi? Zâten, haram olan şeylerin sayısı pek azdır. Bunlarda bulunan lezzet, mubahlarda da vardır. Kur’ân-ı kerimde, zem edilen, kötü denilen dünya, haramlar ve mekrûhlardır. Mal kötülenmemiştir.

İnsan âciz bir varlıktır 14.3.2003

Allahü teâlâ, insanları olgunlaştırmak ve kalblerindeki hastalıklarını tedâvî etmek için, ezelde merhamet ederek, Peygamberler göndermeği dilemiştir. Peygamberlerin, bu vazîfelerini yapabilmeleri için, itâat etmeyenleri korkutmaları, itâat edenlere müjde bildirmeleri lâzımdır.

Âhirette, birinciler için azâb, ikinciler için sevâb bulunduğunu haber vermeleri lâzımdır. Çünkü insan, kendine tatlı gelen şeylere kavuşmak ister. Bunlara kavuşabilmek için, doğru yoldan sapar, günah işler. Başkalarına kötülük yapar. İnsanları kötülük yapmaktan korumak, dünyâda ve âhirette râhat ve huzûr içinde yaşamalarını sağlamak için, Peygamberlerin gönderilmesi lâzımdır.

Eski felsefecilerden bazıları, kendi görüş ve hayâlleri ile hâzırladıkları kitapların sürümlerini artırmak için, Peygambere inen kitaplarda okudukları ve bunlara inananlardan işittikleri, ahlâkı güzelleştirmek ve faydalı işler yapmak yollarını bunlara karıştırdılar.

Allahü teâlâ, insanları zayıf yarattı, kendi kendilerine doğruyu bulmaları mümkün değildir. Ayrıca insanları muhtâc yarattı. Giyecek, yiyecek, barınacak, düşmandan korunmak gibi ve daha nice şeylere muhtâctırlar. Bir kimse, kendi ihtiyâclarını yalnızca hâzırlıyamaz. Buna ömrü yetişmez. İnsanların medeni olmaları yani, ortaklaşa çalışmaları, birlikte yaşamaları lâzımdır. Biri yaptığı âleti başkasına verir. Ondan, kendine lâzım olan başka birşey alır.

Medenî, yanî birlikte yaşayabilmek için de, adâlet lâzımdır. Çünkü herkes muhtâc olduğuna kavuşmak ister. Arzû ettiğini başkası alırsa, alana kızar. Aralarında çekişme, zulüm, işkence başlar. Topluluk parçalanır. Toplulukta, alışverişi düzenlemek, adâleti sağlamak için, çok şey bilmek lâzımdır.

Bunların en âdil olarak bildirilmesi lâzımdır. Bunları hâzırlamakta da anlaşamazlarsa, yine karışıklık olur. Bunun için, insanların üstünde bir âdil varlığın hâzırlanması lâzımdır.

Kendi zevklerine, şehvetlerine düşkün olanlar ve kendilerini başkalarından üstün görenler, İslâmiyetin ahkâmını beğenmezler. Bu ahkâma uymak istemezler. Başkalarının haklarına saldırır, günah işlerler. İslâmiyete uyana sevap, uymıyana azap olacağı bildirilince, islâmiyetin düzeni kuvvetli olur. Bunun için, ahkâmı koyanın, cezâyı verecek olanın tanınması lâzımdır. Bunun için de, ibâdet yapılması emir olundu. Hergün ibâdet yaparak, O hâtırlanır. İbâdet, Onun varlığını ve Peygamberini ve âhiretteki nimetleri ve azapları tasdik etmekle, inanmakla başlar.

Sıkıntının sebebi 15.3.2003

İnsan ancak İslamiyete uymakla rahat eder. İslamiyete uymak, yani haram işlememek ve dinin bütün emirlerini yerine getirmek de çok kolaydır. Kalbi bozuk olana güç gelir. Evet, birçok işler vardır ki, sağlam insanlara kolaydır. Hastalara ise güçtür. Kalbin bozuk olması, İslamiyete tam anlamıyla inanmaması demektir. Bu gibi insanlar, inandım dese de, hakîkî tasdik değildir. Lâf ile tasdiktir. Kalbde hakîkî tasdikın, doğru imanın bulunmasına bir alâmet, İslamiyetin yolunda yürümekte kolaylık duymaktır.

Allahü teâlânın feyzleri, nimetleri, ihsânları, yani iyilikleri, her an, insanların iyisine, kötüsüne, herkese gelmektedir. Herkese mal, evlâd, rızık, hidâyet, irşâd ve selâmet ve daha her iyiliği fark gözetmeksizin göndermektedir.

Fark, bunları kabulde, alabilmekte ve bazılarını da almamak suretiyle, insanlardadır. Nahl sûresinin otuzüçüncü âyetinde meâlen:”**Allahü teâlâ, kullarına zulmetmez, haksızlık etmez. Onlar, kendilerini azâba, acılara sürükleyen bozuk düşünceleri, çirkin işleri ile kendilerine zulüm ve işkence ediyorlar**” buyurulmuştur. Sıkıntılarının sebebi insanın kendisidir.

Nitekim güneş, hem çamaşır yıkayan adama, hem de çamaşırlara, aynı şekilde, parlamakta iken, adamın yüzünü yakıp karartır, çamaşırlarını ise beyazlatır.

Bunun gibi, elmaya ve bibere aynı şekilde parladığı halde, elmayı kızartınca tatlılaştırır. Biberi kızartınca acılaştırır. Tatlılık ve acılık hep güneşin ışıkları ile ise de, aralarındaki fark, güneşten değil, kendilerindedir.

Allahü teâlâ, bütün insanlara çok acıdığı için ve bir ananın yavrusuna olan merhametinden daha çok acıdığı için, dünyanın her tarafındaki, her insanın, her âilenin, her toplumun ve milletin her zamanda ve her işlerinde nasıl hareket etmeleri lâzım geleceğini, dünyada ve âhiretde rahat etmeleri ve saadet-i ebediyyeye kavuşmaları için, işlerini ne yolda yürütmeleri ve nelerden kaçınmaları lâzım geldiğini, Kur'an-ı kerîmde bildirdi.

Ehl-i sünnet âlimleri, bunların hepsini, keskin görüşleri ile bulup, milyonlarca kitap yazarak, bütün dünyaya bildirdi.

Allahü teâlâ, insanları işlerinde başı boş bırakmamıştır. Dünya ve ahiret saadeti için yapılacak işleri açık bir şekilde bildirmiştir. Bunlara uyan dünyada ve ahirette rahat eder.

Nimetlere kavuşamamanın sebebi 16.3.2003

İnsanların, âhiretteki nimetlere nâil olmamaları, bu nimetlerden yüz çevirdikleri içindir. Yüz çeviren, elbette birşey alamaz. Ağzı kapalı bir kap, Nisan yağmuruna elbette kavuşamaz. Evet, yüz çeviren birçok kimsenin, dünya nimetleri içinde yaşadığı görülüp, mahrum kalmadıkları zan olunuyor ise de, bunlara dünya için çalışmalarının karşılığını vermektedir.

Yalnız dünya için çalışanlara verdiği dünyalıklar hakikatte azap ve felâket tohumlarıdır. Mekk-i ilâhî ile, yani Allahü teâlânın aldatarak, nimet şeklinde gösterdiği musibetlerdir. Nitekim, Müminün sûresi, ellialtıncı âyetinde meâlen, "**Kâfirler, mal ve çok evlâd gibi dünyalıkları verdiğimiz için, kendilerine iyilik mi ediyoruz, yardım mı ediyoruz sanıyor. Peygamberime inanmadıkları ve dîn-i islâmî beğenmedikleri için, onlara mükâfât mı ediyoruz, diyorlar? Hayır öyle değildir. Aldanıyorlar. Bunların nimet olmayıp, musibet olduğunu anlamıyorlar**" buyurdu.

Kalbleri, gönülleri Hak teâlâdan yüz çevirenlere verilen dünyalıklar, hep harâblıktır, felâketdir. Şeker hastasına verilen tatlılar, helvalar gibidir. Kalb, yürek denilen et parçasında bulunan bir kuvvettir. Elektriğin aküde, pilde bulunması gibidir. Rûh, can ise, beden her yerinde bulunur. Kalb, nefse uyup, küfür veya günah yapmak isteyince, Allahü teâlâ, bu kula acırsa, küfür ve günah işlemesini istemez. O da, yapamaz. Acımazsa, işlemesini ister ve yaratır. Karşılığını da verir. O halde insanın azâblara, felâketlere sürüklenmesine sebep, kendisidir. Kalbinin İslamiyete uymayıp, nefsine uymasıdır.

Allahü teâlâ, nefsi yaratmasaydı, insanlar onun aldatmasından kurtulurdu. Kimse kötülük yapmaz, herkes Cennete giderdi, gibi bir soru akla gelebilir. Buna şöyle cevap verilebilir: Mesela, su, insanların, hayvanların ve bitkilerin yaşamaları için, temizlik için, yemek, ilâc yapmak için lâzım olduğu gibi, denizde binlerce insan boğulmakta, sel suları evleri yıkmaktadır. Soğuk su içen, hasta olmaktadır. Ateş, ekmek, yemek pişirmek için, kışın ısınmak için lâzım olduğu gibi, içine düşeni yakmaktadır. Elektrik, çok yerde işimize yaradığı halde, yangına sebep olmakta, insana çarpınca, hemen öldürmektedir. Her ilâc, bir derde devâ olduğu halde, fazlası zararlı olmaktadır. Herşey de böyledir.

Nefs de bunlar gibidir. Hem faydalı, hem zararlı tarafları vardır. Nefsin yaratılması, insanların yaşaması, üremesi ve dünya için çalışmaları ve âhiret için cihâd sevapı kazanmaları içindir. Allahü teâlâ, nefsi böyle nice faydalar için yarattı.

Kalb, ruh ve nefis 17.3.2003

İnsanoğlunun yaşayabilmesi, hayatiyetini devam ettirebilmesi için nefse ihtiyaç vardır. Fakat, nefis, kendi haline bırakıldığı zaman da zararlı olmaktadır. Allahü teâlâ bütün insanlara merhamet ederek, acıyarak, nefse hâkim olup, bu zararlı arzularını önlemeleri için, akıl da yarattı. Akıl, insan dimâğı vâsıtası ile, his uzvlarından, şeytândan ve nefisden kalbe gelen arzuları inceliyerek, iyilerini kötülerinden ayıran bir kuvvettir.

Allahü teâlâ, ayrıca Peygamberler göndererek, hangi şeylerin faydalı, iyi ve hangi şeylerin zararlı, fenâ olduklarını ve nefsin bütün arzularının kötü olduğunu bildirdi. Akıl, nefsin isteklerini, Peygamberlerin iyi dedikleri şeylerden ayırıp, kalbe bildirir, kalb de, aklın bildirdiğini ihtiyâr ederse, yani tercih ederse, nefsin arzularını yapmağı irâde etmez. Yani dimâğ, beyin vâsıtası ile, hareket uzvlarına bunu yaptırmaz.

Kalb, İslamiyetin iyi dediklerini, ihtiyâr ve irâde eder ve yaptırırsa, insan saadete kavuşur. Kalbin, iyiden, kötüden birini ihtiyâr ve irâde etmesine "Kesb" denir. İnsanın hareket organları, dimâğına, dimâğ da kalbine tâbî'dir. Kalbin emrine uygun hareket ederler.

Kalb, dimâğ vâsıtası ile his organlarından ve rûh vâsıtası ile taraf-ı ilâhîden ve akıldan, melekten, hâfızadan, nefisden ve şeytândan gelen tesîrlerin toplandığı bir merkezdir. Kalb, akla uyunca, nefsin yaratılmış olması, insanların sonsuz nimetlere kavuşmalarına mani olmaz. Kalbin nefse aldanmaması, ona uymaması, nefis ile "Cihâd-ı ekber" olur. Allahü teâlâ, cihâd edenlere,

Cennette yüksek dereceler vereceğini bildiriyor. Nefis, insanların cihâd sevabına kavuşmalarına, meleklerden üstün olmalarına sebep olmaktadır.

Kalb, ruh ile nefis arasındaki bir köprü gibidir. Marifetler, feyzler kalbe ruh vasıtası ile gelir. Kalb, his organlarına da bağlıdır. His organları, ne ile meşgul olursa, kalb ona bağlanır. İnsan güzel bir şey görünce, güzel bir ses duyunca, kalb bunlara bağlanır. Ruha veya nefse tatlı gelenleri sever. Bu sevgi insanın elinde olmaz. Güzel, tatlı demek, kalbe güzel, tatlı gelen şey demektir. İnsan, çok defa hakiki güzelliği anlıyamaz.

Kalbi, nefsin elinden kurtarmak için, nefsi ezmek, kalbi kuvvetlendirmek gerekir. Bu da, Resulullah'a uymakla olur. Kalbini, nefsinin pençesinden kurtaran kimse, bir evliyanın Resulullahın varisi, Allahın sevgili kulu olduğunu anlar. Allahı çok sevdiği için, Allahın sevdiğini de çok sever.

Onlara merhamet yok! 18.3.2003

Allahü teâlânın rahmeti, şefkati dünyada müminlere ve kâfirlere, herkese birlikte yetiştiği ve herkesin çalışmasına ve iyiliklerine dünyada karşılığını verdiği halde, âhirette kâfirlere merhametin zerresi bile yoktur.

Nitekim Hûd sûresi, onbeşinci âyetinin tefsiri şöyledir: "Görüşleri kısa, akılları eksik olanlar, âhireti düşünmeyip her iyiliği, şöhret, mevki ve hürmet gibi dünya rahatlıklarını ve lezzetlerini kazanmak için yapıyor. Bu yaptıklarının karşılıklarını dünyada kendilerine tamamen verir, umduklarından birini esirgemeyiz. Bunların âhiretteki kazançları, yalnız Cehennem ateşidir. Çünkü, iyiliklerinin karşılıklarını almışlardır. Alacakları yalnız, bozuk niyetlerinin karşılığı olan, Cehennem ateşi kalmıştır. Hırs ve şehvetleri için, gösteriş için yaptıkları iyilikleri âhirette kendilerine yaramıyacak, bunları Cehennemden kurtaramıyacaktır".

İsrâ sûresinde, onsekizinci âyetinin tefsiri de şöyle: "Görüşleri ve akılları, bu dünya çerçevesine sıkışmış olanlar, âhireti bırakarak dünyanın çabuk geçici zevklerinin arkasında koşuyor. Gece gündüz düşüntükleri ve sıkıntılara katlanarak özledikleri bu nimetlerden, dilediğimizi, istediklerimize kolaylıkla ve bol bol veririz. Fakat, bunlara böylece iyilik etmiyoruz. Cehennem azâbını hâzırlıyoruz. Bunlar âhirette rahmetten uzaklaştırılıp, kötü bir halde, Cehenneme sürükleneceklerdir. Herbiri çabuk biten ve arkasından sıkıntılar ve felâketler bırakan bu dünya lezzetlerine bağlanmayıp da, va'd ettiğim sonsuz ve hakîki ve hiç değişmeyen âhiret nimetlerini istiyerek, gösterdiğim ve beğendiğim iyilikleri yapanlara gelince, bunlar, Kur'ân-ı kerimde bildirdiğim yolda yürüdükleri için, bütün iyiliklerini beğeniriz. Dünyada, hem dünyanın âşıklarına, hem de sözlerime inanıp emrelerimi yapanlara istediklerini veririz. Kimseyi umduğundan mahrûm bırakmayız. Nimetlerimizi hepsine serperiz. Senin Rabbinin nimetlerinin yetişmediği kimse yoktur"

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki: "Doğru imanın alâmeti, kâfirleri düşman bilip, onlara mahsus olan ve kâfirlik alâmeti olan şeyleri yapmamaktır. Çünkü islâm ile küfür, birbirinin aksidir. Bunlardan birisine kıymet vermek, diğerine hakaret ve kötölemek olur. Allahü teâlâ, habibi olan Muhammed aleyhisselama, islâm düşmanları ile savaşmayı ve onlara sertlik göstermeyi emrediyor. Allahü teâlâ, kâfirlerin, kendi düşmanı ve Peygamberinin düşmanı olduklarını bildiriyor. Allahın düşmanlarını sevmek ve onlarla kaynaşmak, insanı Allaha düşman olmaya sürükler. "

Nimetler geçici ve aldaticıdır 19.3.2003

Bu dünya nimetleri geçicidir ve aldaticıdır. Bugün senin ise, yarın başkasınındır. Âhirette ele girecekler ise sonsuzdur ve dünyada iken kazanılır. Bu birkaç günlük hayat, eğer dünya ve âhiretin en kıymetli insanı olan, Muhammed aleyhisselâma tâbi' olarak geçirilirse, saadet-i ebediyye, sonsuz kurtuluş umulur. Yoksa Ona tâbi' olmadıkça, herşey, hiçdir. Ona uymadıkça, her yapılan hayır, iyilik, burada kalır, âhiretde ele birşey geçmez. Muhammed aleyhisselam, mahbûb-i Rabbil'âlemîndir. Yani Allahü teâlânın sevgilisidir. Her şeyin en iyisi, sevgiliye verilir.

İslam âlimlerinin büyüklerinden Seyyid Abdülhakîm efendi buyurdu ki: "Her Peygamber, kendi zamanında, kendi mekânında, kendi kavminin hepsinden, her bakımdan üstündür. Muhammed "aleyhisselâm" ise, her zamanda, her memleketde, yani dünya yaratıldığı günden, kıyâmet kopuncaya kadar, gelmiş ve gelecek, bütün varlıkların, her bakımdan en üstünüdür.

Hiç kimse, hiçbir bakımdan Onun üstünde değildir. Bu güç birşey değildir. Dilediğini yapan, her istediğini yaratan, Onu böyle yaratmıştır. Hiçbir insanın Onu medhedecek gücü yoktur. Hiçbir insanın, Onu tenkîd edecek iktidârı yoktur." Allahü teâlâ, "Sen olmasaydın, gökleri yaratmazdım!" buyurmuştur.

Allahü teâlâ, bir insanda bulunabilecek, görünür görünmez bütün iyilikleri, bütün üstünlükleri, bütün güzellikleri, sevgilisinde toplamıştır. Meselâ, insanların en güzel yüzü ve gayet nûrânî benizlisi idi. Mubârek yüzü, kırmızı ile karışık beyâz olup, ay gibi nûrlanırdı. Sözleri

gayet tatlı olup, gönülleri alır, rûhları cezbederdi. Akli o kadar çokdu ki, Arabistân yarım adasında, sert, inâdci insanlar arasında gelip, çok güzel idâre ederek ve cefâlarına sabr ederek, onları yumuşaklığa ve itâ'ate getirdi. Çoğu dinlerini bırakıp Müslüman oldu ve dîn-i islâm yolunda babalarıyla ve oğullarıyla mücadele etti. Onun uğrunda mallarını, yurtlarını fedâ edip, kanlarını akıttı. Hâlbuki, böyle şeylere alışık değildiler. Güzel huyu, yumuşaklığı, affı, sabrı, ihsânı, ikrâmı, o kadar çoktu ki, herkesi hayrân bıraktı. Görenler ve işitenler seve seve Müslüman oldu.

Dünya ve ahiret saadetini kavuşabilmek için Müslüman olmak, Muhammed aleyhisselama tam ve kusursuz tâbi' olmak ve Onu tam ve kusursuz sevmek lâzımdır. Bunun alâmeti de, Onun düşmanlarını, ona inanmayanları düşman bilmek, Onu beğenmeyenleri sevmemektir. İki zıd şeyin muhabbeti bir kalbde, bir arada yerleşemez. İki zıddan birini sevmek, diğerine düşmanlığı îcâb eder.

En büyük mu'cize 20.3.2003

Peygamberimiz, Muhammed aleyhisselam kimseden birşey okumamış, öğrenmemiş, hiç yazı yazmamış iken ve seyahat etmeyen ve geçmişlerden ve etrafdakilerden haberi olmayan insanlar arasında hâsıl olmuş iken, Tevrâtta ve İncilde ve bütün başka kitaplarda yazılı şeyleri bildirdi. Geçmişlerin hâllerinden haber verdi. Her dinden, her meslekten ileri gelenlerin hepsini hucet ve delilleri söyleyerek susturdu.

Peygamberimiz, en büyük mu'cize olarak Kur'ân-ı kerîmi ortaya koydu ki, altıbinikiyüzotuzaltı âyetinden biri gibi söyleyemezsiniz diye meydan okuduğu halde, kimse, bindörtüüz bu kadar seneden beri, dünyanın her tarafında bütün islâm düşmanları elele vererek, mallar, servetler dökerek uğraştıkları halde, söyleyemedi.

Şimdi de, milyon dolarlar dökerek ve yahûdî, papaz, mason güçlerini kullanarak, çalıştıkları halde söyleyemiyorlar. Hele o zaman, arablarda, şiir, edebiyât herşeyden ileri gidip en güvendikleri başarıları olduğu halde, Kur'ân-ı kerîm karşısında, birşey söyleyemediler. Kur'ân-ı kerîme böyle galebe çalamayınca, çocukları insâfa gelip Müslüman oldu. İman etmeyenleri de, İslamiyetin yayılmasını önlemek için, döğüşmeğe mecbûr oldu.

Kur'ân-ı kerîmde kimsenin yapamayacağı, söyleyemeyeceği şeyler sayılamıyacak kadar çoktur. Burada altısını bildirelim: **Birincisi:** İcâz ve belâgatdır. Yani az söz ile ve pürüzsüz ve kusursuz olarak, çok şey anlatmaktır. **İkincisi:** Harfleri ve kelimeleri, arab harflerine ve kelimelerine benzediği halde, âyetler, yani sözler ve cümleler, onların sözlerine ve şiirlerine ve hutbelerine hiç benzemiyor. Kur'ân-ı kerîm, insan sözü değildir. Allah kelâmıdır. Kur'ân-ı kerîmin yanında onların sözleri, cam parçalarının elmasa benzemesi gibidir. Dil mütehassısları bunu pek iyi görüyor ve teslîm ediyor. **Üçüncüsü:** Bir insan, Kur'ân-ı kerîmi ne kadar çok okursa okusun bıkmıyor, usanmıyor. Arzusu, hevesi, sevgisi ve zevki artıyor. Hâlbuki, Kur'ân-ı kerîmin tercümelerinin ve başka şekillerde yazmalarının ve diğer bütün kitapların okunmasında, böyle arzu ve lezzet artması olmuyor. Usanç hâsıl oluyor. Yorulmak başkadır, usanmak başkadır.

Dördüncüsü: Geçmiş insanların hâllerinden bilinen ve bilinmeyen birçok şey Kur'ân-ı kerîmde bildirilmektedir. **Beşincisi:** İlerde olacak şeyleri bildirmektedir ki, bunlardan çoğu zamanla meydana çıkmış ve çıkmaktadır.

Altıncısı: Kimsenin hiçbir zamanda, hiçbir sûretle bilemeyeceği ilimlerdir ki, Allahü teâlâ, evvelîni ve âhırîni Kur'ân-ı kerîmde bildirmiştir.

Hiçbir kusur görülmemiştir 21.3.2003

Peygamberimiz Muhammed aleyhisselam, hiçbir hareketinde, hiçbir işinde, hiçbir sözünde, hiçbir zaman, hiçbir çirkinlik, hiçbir kusur görülmemiştir. Kendisi için kimseye güvenmediği halde, din düşmanlarına, dîne dil ve el uzatanlara karşı sert ve şiddetli idi. Herkese karşı yumuşak olmasaydı, Peygamberlik heybetinden, büyüklük hâllerinden, kimse yanında oturmağa ve sözünü dinlemeğe tâkat getiremezdi.

Peygamberimiz, büyük bir şehirde, herkesin arasında doğup, yetişmiş, kırk sene birlikte yaşayıp, bir kitap okumamış, seyahat etmemiş, şiir söylememiş ve nutk vermemiş iken, birdenbire, kimsenin söyleyemeyeceği ve altısını bildirdiğimiz incelikleri ile, her sözün ve her kitabın üstünde bir kitap getiren ve güzel huyları ve üstün hâlleri ile, bütün insanların ve Peygamberlerin her bakımdan en iyisi olan bir kimsenin, Allahü teâlânın sevgili Peygamberi olduğu, akıl ve vicdân sâhibleri için, pek açık bir hakîkattir.

İnsanoğlu ancak böyle bir peygambere tabi olmakla kurtuluşa erebilir. Ona tâbi' olmak İslamiyeti beğenip, seve seve yapmak ve Onun emirlerini ve İslamiyetin kıymet verdiği, üstün tuttuğu şeyleri ve âlimlerini, sâlihlerini büyük bilip, hurmet etmektir ve Onun dînini yaymağa uğraşmak demektir ve Allahü teâlânın emirlerine uymak istemeyenleri sevmemektir.

Ona uymuş olmak için sünnetlerine yapışıp, bidatlerden kaçmak gerekir. Peygamberimiz, **“Bid’at sâhibi olanlara, hurmet eden, dirilerini ve ölülerini medheden, bunları büyük bilen, dîn-i islâmî yıkağa, dünyadan kaldırmağa yardım etmiş olur”** buyuruyor. Peygamberimizin zamanında ve onun dört halîfesi zamanlarında bulunmayıp da, dinde sonradan meydana çıkarılan, uydurulan ve ibadet kabul edilen sözlere, yazılara, usûllere ve işlere bidat denir.

Her Müslüman, hem imanını korumağa, kaptırmamağa çalışmalı, hem de, Allahü teâlâyâ ve Onun Peygamberine inanmayan kâfirleri sevmemelidir. Fakat, sevmediklerine de, kötülük, zulüm yapmamalı, kâfirlere ve bid’at sâhiblerine tatlı dil ve güler yüz ile nasihat etmelidir. Onların felâketten kurtulmalarına, saadete kavuşmalarına çalışmalıdır.

Mazher-i Cân-ı Cânân buyuruyor ki, “Kâfirleri ve bid’at sâhiblerini ve açıkca günah işlemeğe devam eden fâsıkları sevmememiz emrolundu. Bunlarla konuşmamalı, evlerine, toplantılarına gitmemeli, arkadaşlık yapmamalıdır. Zaruret ve ihtiyaç olduğu zaman, zaruret mikdârı kadar, bu yasaklara izin verilmiştir. Fakat yine de kalben onları sevmemelidir.

Ana-babanın sorumluluğu 22.3.2003

Dinin, sonraki nesillere intikalinde çocukların, gençlerin rolü büyüktür. Bunun için çocuklara önem verip, İslam dini üzere yetiştirmek gerekir. Onların da dünya ve ahiretini sağlamamız gerekir.

Bunun önemini Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” pek çok hadis-i şeriflerinde ifade buyurmuşlardır: “Hepiniz bir sürünün çobanı gibisiniz. Çoban sürüsünü koruduğu gibi, siz de evlerinizde ve emirleriniz altında olanları Cehennemden korumalısınız! Onlara Müslümanlığı öğretmelisiniz! Öğretmez iseniz mes’ûl olacaksınız”. Bir kere de buyurdu ki, “Çok Müslüman evlâdı, babaları yüzünden Veyl ismindeki Cehenneme gideceklerdir. Çünkü, bunların babaları, yalnız para kazanmak ve keyf sürmek hırsına düşüp ve yalnız dünya işleri arkasında koşup, evlâdlarına Müslümanlığı ve Kur’ân-ı kerîmi öğretmediler. Ben böyle babalardan uzağım. Onlar da, benden uzaktır. Çocuklarına dinlerini öğretmeyenler, Cehenneme gideceklerdir”. Yine buyurdu ki, “Çocuklarına Kur’ân-ı kerîm öğretenlere veya Kur’ân-ı kerîm hocasına gönderenlere, öğretilen Kur’ânın her harfi için, on kerre Kâ’be-i mu’azzama ziyâreti sevapı verilir ve kıyâmet günü, başına devlet tâcı konur. Bütün insanlar görüp imrenir”. Yine buyurdu ki, “Çocuklarınıza namaz kılmasını öğretiniz. Yedi yaşına gelince, namazı emrediniz!” Yine buyurdu ki, “Bir Müslümanın evlâdı ibâdet edince, kazandığı sevap kadar, babasına da verilir. Bir kimse, çocuğuna fîsk, günah öğretirse, bu çocuk ne kadar günah işlerse, babasına da o kadar günah yazılır”

İbni Âbidîn kitabında buyuruyor ki, “Kendinin yapması haram olan şeyi çocuğa yaptıran kimse, haram işlemiş olur. Oğluna ipek elbise giydiren, altın takan ve içki içiren, kibleye karşı abdest bozduran, kibleye ayak uzatmasına sebep olan kimse, günah işlemiş olur”.

İmâm-ı Gazâlî hazretleri buyuruyor ki, “Kızların, kadınların açık gezmeleri haramdır. İnce, dar, süslü, renkli şeylerle örtünerek gezmeleri de haramdır. Böyle gezenler, Allahü teâlâyâ âsî oldukları, günaha girdikleri gibi, bunların başında bulunan, baba, koca, birâder ve amcadan hangisi, böyle gezmeye rızâ verir ise, bu da, isyân ve günahda ortak olur”

Dînin temeli, imanı, farzları ve haramları öğrenmek ve öğretmektir. Allahü teâlâ, Peygamberleri bunun için göndermiştir. Gençlere bunlar öğretilmediği zaman, İslamiyet yıkılır, yok olur.

İyilikler yayılmazsa.. 23.3.2003

Allahü teâlâ, Müslümanlara **“Emr-i ma’rûf”** yapmağı emrediyor. Yani, benim emirlerimi, bildiriniz, öğretiniz diyor ve **“Nehy-i anilmünker”** emrediyor. Yani, yasak ettiğim haramları bildiriniz ve yapılmasına râzı olmayınız, diyor.

Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” buyuruyor ki, **“Birbirinize Müslümanlığı öğretiniz. Emr-i ma’rûfu bırakır iseniz, Allahü teâlâ, en kötünüzü başınıza musallat eder ve duâlarınızı kabûl etmez”**. Ve buyurdu ki, **“Bütün ibâdetlere verilen sevap, Allah yolunda gazâyâ verilen sevapa göre, deniz yanında bir damla su gibidir. Gazânın sevapı da, emr-i ma’rûf ve nehy-i anilmünker sevapı yanında, denize nazaran bir damla su gibidir”**.

İbni Âbidîn kitabında, “Fıkh âliminin Müslümanlara sağlatığı faydanın sevapı, cihâd sevapından çoktur” diyor.

Bunun için öncelikle çocuklarımıza dinimizi öğretmeliyiz. Çünkü, çocuk, ana baba elinde bir emânetdir. Çocukların temiz kalpleri kıymetli bir cevher gibidir. Mum gibi, her şekli alabilir. Küçük iken, hiçbir şekle girmemiştir. Temiz bir toprak gibidir. Temiz toprağa hangi tohum ekilirse, onun meyvesi hâsıl olur.

Çocuklara iman, Kur’ân ve Allahü teâlânın emirleri öğretilir ve yapmağa alıştırılırsa, din ve dünya saadetine ererler. Bu saadette anaları, babaları ve hocaları da ortak olur. Eğer bunlar

öğretilmez ve alıştırılmaz ise, bedbaht olurlar. Yapacakları her fenâliğin günahı, ana, baba ve hocalarına da verilir. Tahrîm sûresinde altıncı âyet-i kerîmenin meâlinde, **“Kendinizi ve evlerinizde ve emirlerinizde olanları ateşten koruyunuz!”** buyurulmuştur.

Bir babanın, evlâdını Cehennem ateşinden koruması, dünya ateşinden korumasından daha mühimdir. Cehennem ateşinden korumak da, imanı ve farzları ve haramları öğretmekle ve ibâdete alıştırmakla ve dinsiz, ahlâksız arkadaşlardan korumakla olur. Bütün fenâlıkların başı, kötü arkadaştır.

Peygamberimiz **“Bütün çocuklar Müslümanlığa uygun ve elverişli olarak dünyaya gelir. Bunları, sonra anaları, babaları hıristiyan, yehûdî ve dinsiz yapar”** sözü ile Müslümanlığın yerleştirilmesinde ve yok edilmesinde en önemli işin, gençlikte olduğunu bildiriyor. O halde, her Müslümanın birinci vazîfesi, evlâdına İslamiyeti ve Kur’ân-ı kerîmi öğretmektir. Evlâd, büyük nimettir. Nimetin kıymeti bilinmezse, elden gider. Bunun için çocuk terbiyesi, islâm dîninde çok kıymetli bir ilimdir.

İstikbal gençlerde 24.3.2003

Dinimizin yayılmasında, devamında gençlerin önemli bir rolü vardır. İslâm dînine karşı olanlar da, bu mühim noktayı anladıkları içindir ki, asrımızın en tehlikeli dinsizlik ocağı olan örgütler, “Gençliğin ele alınması birinci hedefimizdir. Çocukları dinsiz olarak yetiştirmeliyiz” diyorlar. Siyonistler, İslamiyeti yok etmek ve Allahü teâlânın emrlerinin öğretilmesini ve yaptırılmasını engellemek için “Gençlerin kafalarını yormamalıdır. Din bilgilerini büyüyünce kendileri öğrenirler” ve “Hepimiz bütün kudretimiz ile, iman hürriyeti fikrini dünyaya yaymağa sarılmalıyız ve verdiğimiz kararları her memleketeye yerleştirmeliyiz. Din kardeşliğini yok edip, bunun yerine mason kardeşliği getirmeliyiz. Dinleri yok etmekten ibâret olan mukaddes gayemize, bu sûretle kavuşacağız” diyorlar.

Bunun için, Müslümanlar din câhillerinin hîlelerine, yalanlarına aldanmamalı, onların okşayıcı, aldatıcı, yardımsever sözlerine inanmamalıdır. Müslümanlar, birbirlerine “Emr-i ma’rûf” ve “Nehy-i münker” yapmalı, dinimizin emirlerini yaymalı ve yasaklarına mani olmaya çalışmalıdır.

Bugün, her memleketde gençlere, kemiklerinin, adalelerinin, ellerinin, ayaklarının, hâsılı her uzvunun kuvvetlenmesi, güzelleşmesi ve âhenkli olması için, beden hareketleri, kültür-fizik öğretiliyor ve yaptırılıyor. Beyin çalışmalarının ve rûhî faaliyetlerinin gelişmesi ve yenilenmesi için matematik ve psikoloji kâideleri ve tatbîkâtı ve kanlarını harekete getirerek hücrelerini temizletecek ekzersiz fizikler ezberletiliyor ve yaptırılıyor.

Bütün bunlar ve dünya işlerinde lâzım olacak bilgiler, bir ders ve vazîfe hâline konup çalıştırılırken; dünya ve âhiretin hakîkî saadetini ve insanların rahat, huzur ve her türlü gelişme ve ilerlemesini ve Allahü teâlânın rızâsını ve sevgisini kazandıracak olan imanın, islâmın, farzların, vâciblerin ve sünnetlerin ve helâlin öğretilmesi ve yaptırılması ve haramların ve kâfirlîğe sebep olan şeylerin öğretilip, bunlardan sakınılması bir kabâhat ve vicdânlara tecâvüz şeklinde gösterilir ise, doğru mu olur?

Bugün, bütün hıristiyan memleketlerinde, bir çocuk dünyaya gelir gelmez, buna kendi dinlerinin icâblarını yapıyorlar. Her yaştaki insanlara, yehûdîliği ve hıristiyanlığı titizlikle aşılıyorlar. Fakat Müslümanların imanlarını, dinlerini çalmak ve yok etmek ve onları da, hıristiyan yapmak için, sandık doluları kitap, broşür ve filmleri islâm memleketlerine gönderiyorlar. Bu yapılanlar Batı’nın inanç özgürlüğünde samimi olmadığını göstermektedir.

Din ve vicdan hürriyeti 25.3.2003

Amerika ve Avrupa, Müslüman çocuklarını dinlerinden uzaklaştırmak ve ahlaksızlığa yönlendirmek için sinsice hazırlanmış kitaplar, filmler piyasaya sürüyor. Meselâ, hıristiyanlar, İsa aleyhisselâmı, Allahü teâlânın (hâşâ) oğlu sanıyor ve Allahü teâlâyâ “Baba”, “Allah baba” diyorlar. Yazdıkları romanlarda ve filmlerde, “Allah baba bizi kurtarı” gibi şeyler söylüyorlar.

Hâlbuki, dinimize göre Allahü teâlâyâ “Baba”, “Allah baba” diyen kimsenin imanı gider, kâfir olur. İşte bunun gibi, daha nice yollarla, gençliğin imanını, sinsice alıyorlar. Bu uğraşmalarına, insanlığa hizmet, demokrasi rejiminin bahşettiği bir hak ve hürriyet diyorlar da, bir Müslümanın, bir din kardeşine, Allahü teâlânın emirlerini hâtırlatmasına, din propagandası, gerici ve vicdân hürriyetine tecâvüz denirse, haksızlık olmaz mı?

Batı, Müslüman olmanın, Müslümanlığa karşı nazariyeler, fikirler yürütmesi, gayet tabîî karşılayıp da, Müslümanların, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdikleri hakîkî, doğru Müslümanlıktan bahsetmesine ve Muhammed aleyhisselâmın ışıklı yolunu göstermesine gerici ve yobazlık gibi isimler takarak, terörist şekli vermeğe, bu masûmları, lekelemeğe kalkışmak, bir gerici, bir yobazlık değil midir? Bu temiz rûhlu, ileriye görüşlü, ilme, ahlâka,

fenne, fazilete koşan faydalı insanlara ibtidâî, gerici adam demek ve Müslümanlığı beğenmeyenlere asrî, aydın ve uyanık insan demek, bir kin ve bozgunculuk olmaz mı?

Bir taraftan, din serbesttir, Allah ile kul arasına girilmez, herkes vicdânının ilhâmına göre Allahını tanır ve tapar sözünü ileri sürerek, Emr-i ma'rûfu ve Nehy-i münkeri durdurup, ecdâdımızdan mîrâs kalan imanımızı söndürmeğe çalışıp, diğer taraftan, Müslümanlığı bozmak, yok etmek için, misyonerlerin, hileler ve plânlar ile hâzırladıkları zehirli kitap ve dergiler yaldızlı reklâmlarla gençliğin önüne sürülürse, Müslümanlar incinmez mi?

Kâfirler, Müslümanlığı dünyadan kaldırmağa uğraşiyor, bu çalışmalarında öncülüğü İngilizler yapıyor. Bütün gayretlerine rağmen, gençlerin, Müslümanlığı merâk edip araştırmağa başlamasına bile, tahammül edemiyerek, Ehl-i sünnet âlimlerinin sözleri kulaklarına gelince, tepeden tırnağa kin ve intikâm ateşi ile kızıyorlar. Dergilerinde, gazetelerinde, televizyonlarında sarık, tesbîh, sakal resimleri yaparak, hortlatılan kara kuvvet: İrticâ, diyorlar.

Batının, din ve vicdan hürriyeti sloganı tamamen yalan ve hiledir. Hürriyet sadece Hıristiyanlar içindir. Kendileri için tehlike olarak gördüklerinde bütün inançları yok ediyorlar.

Manevi değerlere hürmet 26.3.2003

Müslümanlar, birbirine hurmet eder, yardıma koşar. Din yolunda ve dünya işlerinde sıkıntıda görünce kurtarırlar. Ramazân-ı şerife, oruc tutanlara, câmilelere, ezâna, namaz kılanlara, Allah yolunda yürüyenlere sevgi ve saygı gösterir. Kur'ân-ı kerîm okunurken, sessizce ve saygı ile dinlerler.

Kur'ân-ı kerîmi her kitabın üstünde bulundurup, üstüne birşey koymazlar. Çalgı ve içki âlemlerinde, oyun arasında, eğlence yerlerinde okumazlar. Uygunsuz okunurken, susduramazlar ise, dinlemeyip uzaklaşırlar. Kur'ân-ı kerîmi veya yapraklarını veya satırlarını veya kelimelerini ve bütün muhterem ve mübârek isimleri ve yazıları, hakîr ve aşağı yerlerde görünce, kalbleri sızlayıp hemen kaldırır.

Kul ve hayvan haklarını gözetirler. Kâfirlerin, turistlerin de mallarına, canlarına ve ırzlarına saldırmazlar. Kanûnlara karşı gelmezler. İslâmın güzel ahlâkı ile yaşayarak herkesin sevgi ve saygısını toplarlar. Kâfirler ise, Kur'ân-ı kerîmi ve mevlidi ve bütün mübârek isimleri ve yazıları, hürmetten, kıymetten düşürmeğe çalışır. Bunları, Allahü teâlânın yasak ettiği yerlerde ve şekillerde okurlar ve okuturlar.

Temsillerde, mizâhlarda, komedilerde, karikatürlerde, filmlerde, televizyonlarda ve radyolarda, Müslümanlarla ve din büyükleri ile ve Allahü teâlânın emirleri ile alay ederler. Bütün buralarda Müslüman olarak pis, gülünç bir serseriye gösterirler. Yani, Müslümanları ve Müslümanlığı tahkîr ederek, onu sevimsiz ve nefrete şâyân olarak tanıtır.

Müslüman büyüklerine ve Müslümanlığın büyük tanıdığı şeylere çirkin isimler takarlar. Müslümanlar, bu gibi gösterileri ve sözleri ve yazıları ve gazeteleri görmeğe, dinlemeğe gitmemeli ve almamalı ve okumamalıdır.

İmanlarını çaldırmamak için, çok uyanık olmalıdır. Bir din âlimini beğenmeyen veya bir din kitabını kusurlu, hatâlı bulan bir kimse, eğer namaz kılıyor, oruc tutuyor, haramlardan sakınıyor ise, bu kimsenin sözü veya yazısı incelenmeğe, o âlim veya kitap üzerinde durulmağa değer. Din kitabına, din adamına, dil uzatan kimse, ibâdet yapmıyor ve haramdan sakınmıyor ise, onun sözünün bir iftirâ, bir din düşmanlığı olduğunu anlamalı ve inanmamalıdır. Din adamlarını din kitaplarını lekelemek, bugün din düşmanlarının âdeti ve silâhı olmuştur. Âlimin kıymetini ancak âlim anlar. Gülün kıymetini bülbül, altının ayârını kuyumcu, incinin hâlisini de ancak kimyâger anlar.

Müslüman nasıl olmalı 27.3.2003

Müslümanlar, Allahü teâlânın yasak ettiği, zararlı şeyleri almaz, kullanmaz, dinlemez, okumaz ve bakmaz. Kimseye kötülük yapmaz. Kendine zarar verene karşılık yapmaz. Sabır eder. Ona tatlı dil ile, güler yüz ile nasîhat verir. Müslümanlar, Allahü teâlânın emrettiği iyi şeyleri öğrenmek, öğretmek ve yapmak için uğraşır. Fen bilgilerini kâfirlerde de araştırır. Târîh boyunca, insanlığın üstün bir varlık olduğunu düşünemiyenler, islâm dînine düşmanlık etmiş, gençleri aldatmağa uğraşmış ve hiç ummadıkları bir zamanda yıkılıp, o, sınıksız sarıldıkları dünya zevklerini bırakmış, Cehenneme gitmişlerdir. Çoğunun ismi unutulmuş, nâm ve nişanları kalmamış, fakat islâm güneşi nûrunu dünyaya yaymağa devam etmiştir.

Din cahilleri, dünyanın dışı tatlı, içi acı olan ve dışı yaldızlı, içi zehirli olan ve başlangıcı hoş, sonu boş olan rahatlığına ve güzelliğine sarılıyor. Müslümanlar, Kur'ân-ı kerîmin emirlerine, yani Peygamberimizin "sallallahü aleyhi ve sellem" yoluna sarılmalı ve bu ışıklı yolda ilerlemeğe durmadan çalışmalıdır. Dinde sonradan meydana çıkan, din düşmanları, "Dinde reformcular" tarafından ve câhil, ahmak kimseler tarafından uydurulan, bid'atlerden sakınmalıdır.

İslâmın cihad emrini istismar eden, Seyyid Kutup gibi mezhepesizlerden ve bunların kitaplarından da sakınmalıdır. Cihâd, câhil ana, babaların ve dünya çıkarları için uğraşan

papazların ve keyfleri, zevkleri için zulüm, işkence yapan şeflerin aldattığı, inlediği insanları küfürden, felâket yolundan kurtarmak, onları güç kullanarak, islâm ile şereflendirmektedir.

Cihâd, küfür, işkence ve kötülük içinde yetiştirilmiş, karanlığa atılmış zevallıları, islâm ışığı ile aydınlanmalarına mani olan diktatörlerin, sömürücülerin zararlarını yok etmek için, cânını, malını fedâ etmektir. İnsanları, sonsuz Cehennem azâbından kurtarmak, sonsuz Cennet nimetlerine kavuşturmak için yapılır.

Cihâdı ferdlar değil, devlet yapar. Ferdlarin başkalarına saldırmalarına cihâd değil, çapulculuk, barbarlık denir. Cihâda katılmayanın, duâ etmesi farzdır. Kâfirler, cihâd sayesinde zâlimlerin işkencelerinden kurtularak iman ile şereflenir. İslamiyeti duyup, anladıktan sonra, iman etmeyenlerin dînine, cânına, mâlına dokunulmaz. Bunlar, islâmın adâleti, şefkati altında hür ve rahat yaşar. Cihâd sâyesinde, hiçbir kâfir, işitmedim, bilseydim inanırdım diyemeyecektir. Müslümanların dini yaymak için çalışması farzdır. Çalışılmaz ise bütün insanlığa büyük kötülük etmiş olur.

28.3.2003 İmanın temeli

İmam-ı Gazali hazretleri “Kimyâ-i saadet” kitabında diyor ki: Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, “**İmanın temeli ve en kuvvetli alâmeti, Müslümanları sevmek ve Müslümanlara düşmanlık edenleri sevmemektir**”

Cenâb-ı Hakkın İsâ aleyhisselâma, “Eğer yerlerde ve göklerde bulunan bütün mahlûkların ibâdetlerini yapsan, dostlarımı sevmedikçe ve düşmanlarıma düşmanlık etmedikçe, hiç faydası olmaz” buyurmuştur.

Her mümin, kâfirleri, Allahü teâlâyâ düşman olanları sevmemeli, İslamiyete, inanaları yapışanları sevmelidir. Bunu sözlerinde ve mümkün ise, hareketlerinde belli etmelidir. Kötü kimselerle arkadaşlık etmemeli, günahı çok olanlardan, çok kaçınmalıdır.

Zâlimlerden, Müslümanlara eziyet edenlerden daha ziyade kaçınmalıdır. Fakat, yalnız kendisine zulmedenleri af ve zulmlerine sabretmek lâzımdır ve çok iyidir. İslam büyüklerimizden bazıları, fâsıklara ve zâlimlere çok sert davranırdı. Bazıları da, hepsine şefkat ve merhamet gösterip, nasîhat ederdi. Fâsıklara ve zâlimlere acırlardı. Bu hâl, büyük ve kıymetli ise de, câhilliler, ahmaklar, burada aldanır. İmanları zayıf ve İslamiyete uymakta gevşek olanlar, kendilerini Allahü teâlânın kaza ve kaderine râzı sanır.

İslamiyete karşı duranları ve Müslümanlara düşman olanları sevmemek, bunları düşman bilmek farzdır. Mücâdele sûresinin son âyetinde meâlen, “**Allahü teâlâyâ ve kıyâmet gününe iman edenler, Allahü teâlânın ve resûlünün düşmanlarını sevmezler. O kâfirler ve münâfıklar, müminlerin anaları, babaları, oğulları, kardeşleri ve başka yakınları olsa da, bunları sevmezler. Böyle olan müminleri Cennete koyacağım**” buyuruldu.

Bid’at sâhiblerini, yani Müslüman görünüp, Müslümanların imanlarını bozmak isteyenleri de sevmemek, bunların zararlarını Müslümanlara duyurmak lâzımdır. İmanı olup ibâdet eden fakat , yalancı şâhidlik, haksızlık, yalan, dedikodu, iftirâ, alay gibi hareket ve söz ve yazıları ile Müslümanları incitenlerle konuşmamak, onları sevmemek lâzımdır. İmanı olup da ibâdet etmiyenlere, kumar oynamak, içki içmek gibi haram işliyen, fakat Müslümanları incitmiyen fâsıklara karşı yumuşak davranıp, nasîhat etmeli, yola gelmezlerse, görüşmemeli, fakat hasta olunca ziyâret etmeli ve selâmına cevâb vermelidir. Söz ile, yazı ile ve kaba kuvvet ile Müslümanlara saldırmayan kâfirlere tatlı söz, güler yüz göstermeli, kimseye kötülük yapmamalıdır. Onları kalben sevmemelidir.

Kafiriler sevilir mi? 29.3.2003

Müminin kâfiri sevmesi üç dürlü olur. **Birincisi**, onun küfrünü beğenir. Bunun için sever. Bu muhabbet yasaktır. Çünkü, onun dîninden râzı olmuştur. Küfrü beğenen kâfir olur. Böyle muhabbet, imanı giderir. **İkincisi**, herkesle iyi geçinmek için, kâfire dost görünmektir. Bu yasak değildir.

Üçüncüsü, ikisi ortasıdır. Onlara meyl eder, yardım eder. Dîninin bâtil olduğunu bilerek, akrabâlık, iş arkadaşlığı sebebi ile dostluk yapar. Bu muhabbet küfre sebep olmaz ise de, câiz değildir. Çünkü bu muhabbet, zamanla dînini beğenmeğe sebep olur.

Müseylemetül-kezzâbın adamları iki sahâbîyi yakaladı. Birisine, “Muhammedin peygamber olduğuna inanıyor musun?” dedi. Evet dedi. “Benim de peygamber olduğuma inanıyor musun?” dedi. Buna da evet dedi. Müseyleme, kendisinin Benî Hanîfe kabîlesine peygamber olduğuna, Muhammed aleyhisselâmın Kureyş kabîlesine peygamber olduğuna inanıyordu. Bunu serbest bıraktı. Diğerini getirdiler. Buna da sordu. Birinci sâile evet, ikincisine, ben sağırım dedi. Bunu öldürdü.

Resûlullah “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” haber alınca, “İkincisi, imanı üzere şehîd oldu. Birincisi, Allahü teâlânın verdiği izne tâbi’ oldu” buyurdu. Nahl sûresinin 106. cı âyet-i

kerimesi meâlen, “İkrâh ile (korkutularak) kalbi iman ile dolu iken küfür söyleyen af olur” olup, ikrâh olunca, küfre izin vermektedir.

Âl-i İmrân sûresinin 28. ci âyetinde meâlen, “Müminler, müminlerden başka, kâfirleri sevmesinler. Onları seven, Allahü teâlâyı sevmiş olmaz. Zarûret olunca, onlara dostluk göstermek câiz olur” buyruldu. Tefsîr alimleri bu âyet-i kerîmenin , kâfirleri sevmeği haram ettiğini bildirmişlerdir. Âl-i İmrân sûresinin 118. ci âyet-i kerîmesi meâlen, “Ey müminler! Mümin olmıyan kâfirlerle dost, arkadaş olmayınız!” ve Mücâdele sûresinin 2. ci âyet-i kerîmesi meâlen, “Allahü teâlâyı ve âhîret gününe inanan, Allahın ve Resûlünün düşmanlarını sevmesin” ve Mâide sûresinin 54. cü âyet-i kerîmesi meâlen, “Ey iman edenler! Yehûdîleri ve Hıristiyanları sevmeyiniz!” ve Mümtehine sûresinin birinci âyeti meâlen, “Ey iman edenler! Benim ve sizin düşmanlarımızı sevmeyiniz” ve Tövbe sûresinin 72. ci âyeti meâlen, “Müminlerin erkekleri ve kadınları birbirlerini severler” buyurulmuştur. Bu âyetler, kâfirleri sevmeği haram etmektedir.

Kimler dost edinilir? 30.3.2003

Bazı çevreler, Hıristiyanları, Yahudileri kendilerine dost edinmektedirler. “Tesavvuf, herkesle iyi geçinmektir, herkese karşı hoşgörülü olmaktır” diyorlar. Halbuki, Allahü teâlâ, Tövbe sûresinin 74. cü âyetinde Resulüne meâlen, “**Ey Peygamberim! Kâfirlerle, münâfıklarla cihâd et! Onlara düşmanlık yap!**” buyurdu.

Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” yolu, kâfirlere düşmanlık, onlarla cihâd idi. Kâfirlerle dost olanlar, Resûlullahın yolundan ayrılmışlar, başka yol tutmuşlar. Tuttukları yol, dalâlet yoludur. Doğru yoldan çıkmaktır. Kur’ân-ı kerîm ve hadîs-i şerîfler, Allahü teâlânın kâfirlere düşman olduğunu, açıkca bildiriyor. Onun düşmanlarını seven, Onu sevmiş olur mu?

Kâfirler , Allahü teâlânın düşmanı olmasalardı, “**Bugz-ı fillah**” farz olmazdı. İnsanı Allahü teâlânın rızâsına kavuşturacakların en üstünü olmaz ve imanın kemâline sebep olmazdı. Hadîs-i şerîfte, “Bir kimse, Allahü teâlânın düşmanlarını düşman bilmezse, hakîkî iman etmiş olmaz. Müminleri Allah için sever ve kâfirleri düşman bilirse, Allahü teâlânın sevgisine kavuşur” buyuruldu.

Bir hadîs-i şerîflerde, “Bir kimse, Allahın dostlarını sever, düşmanlarını düşman bilirse ve Allah için verir ve Allah için vermezse, imanı kâmil olur”, “İsyân edenlere düşmanlık ederek, Allaha yaklaşınız!”, “Allahü teâlâ, bir Peygambere vahy etti ki, falan âbide söyle: Dünyada zühd ederek, nefsini râhata kavuşturdu ve kendini kıymetlendirdi. Benim için ne yaptın? Âbid sordu: Yâ Rabbî! Senin için ne yapılır? Allahü teâlâ buyurdu: **Düşmanıma, benim için düşmanlık ettin mi ve sevdiğimi benim için sevdiğin mi?**”

Sevenin, sevgilinin sevdiğini sevmesi ve sevmeyenini sevmemesi lâzımdır. Bu sevgi ve düşmanlık, insanın elinde değildir. Sevginin icâbıdır. Dostun dostları, insana sevimli görünür. Düşmanları, çok çirkin görünür. Bir kimse, birisini seviyorum derse, onun düşmanlarından uzaklaşmadıkça, sözüne inanılmaz.

Allahü teâlâ meâlen buyuruyor ki, “Kâfirleri sevmek, Allahü teâlâyı sevmemektir. İki zıd şey, birlikde sevillemez”. İki düşman, birlikte sevillemez. Bir kimse, seviyorum dese, fakat onun düşmanlarından uzaklaşmazsa, bu sözüne inanılmaz. Âl-i İmrân sûresinin 28. ci âyetinde meâlen, “Kâfirleri sevenleri, Allahü teâlâ, azâbı ile korkutuyor” buyurdu. Bu büyük tehdîd, kâfirleri sevmenin çirkinliğinin çok büyük olduğunu gösteriyor.

“Mümin olmıyanı dost edinmem” 31.3.2003

Geçmişte, İslamiyet karşısında, kâfirler türlü yollar tutmuş, kollara ayrılmış ise de, iki kısımda toplanmışlardı: **Birinci kısımdakiler**, dünya işlerini ve ibâdetlerini yapıp Müslümanlara saldırmaz. Bunlar, islâmın kuvveti ve büyüklüğü karşısında, küçüklüklerini anlamış vergi vermeği kabûl ederek islâmın hâkimiyetine ve adâletine sığınmıştı. Böyle kâfirleri sevmemek, düşman bilmek lâzım ise de kalblerini incitmek haramdır. Böyle gayr-i müslim vatandaşla zulmetmek, Müslümana zulm etmekten daha fenâdır. Hayvana zulüm, işkence etmek, zimmîye etmekten daha fenâdır.

İkinci kısım kâfirlere gelince, bunlar, islâm güneşinin parlamasına dayanamaz. Bütün devlet kuvvetleri ile, propaganda vâsıtaları ile, yalan ve çirkin iftirâlar yaparak, islâm dînini yıkmaya çalışırlar. Bu zavallılar, anıyamıyor ki, İslamiyeti dünyadan kaldırmak, insanları saadetten, rahâtlıktan ve kurtuluştan mahrûm bırakmak demektir ve kendilerini ve bütün beşeriyeti, felâketlere, sıkıntılara sürüklemek, kısaca bindiği dalı kesmek demektir.

Bu her iki kısım kâfirlerle zaruret olmadıkça bunlarla dost olmamalı, onlardan uzak kalmalıdır. Hz. Ömere, burada Hîre halkından bir hıristiyan var. Hâfızası çok kuvvetli, yazısı da çok güzel, bunu kendine kâtib yaparsan çok iyi olur, dediler. Kabûl etmedi. “Mümin olmıyan birini dost edinmem” dedi.

Ebû Mûsel eş'arî, Hz.Ömere, "Yanımda hıristiyan bir kâtibim var. Çok işe yarıyor" deyince, "Allahtan kork! Niçin, bir müslimân kâtib kullanmıyorsun? Mâide sûresindeki, Ey müminler! Yehûdî ve hıristiyanları sevmeyiniz! âyetini işitmedin mi?" dedi. "Dîni onun, kâtibliği benim" dedim. "Allahü teâlânın hakîr ettiğine ikrâm etme! Onun zelîl ettiğini azîz eyleme! Allahın uzaklaştırdığına yaklaşma!" dedi. "Basrayı onun yardımı ile idâre edebiliyorum" dedim. "Hıristiyan ölürse ne yapacaksan, şimdi onu yap! Hemen onu değiştir!" dedi.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki, "Halîlullah olan İbrâhîm aleyhisselâmın o büyük makâmı bulması, Peygamberlerin ağacı olması, Allahü teâlânın düşmanlarından uzak olduğu içindi. Mümtehine sûresinin dördüncü âyetinde meâlen, "İbrâhîm aleyhisselâmda, sizin için ibret vardır" buyuruldu.

İnsânı Allahü teâlânın rızâsına kavuşturacak şeylerden hiçbiri, bu uzak kalma gibi değildir. Allahü teâlânın, küfre ve kâfirlere düşmanlığı, zâtındandır. Cehennemde sonsuz yanmak, bu çirkin işin cezâsıdır.

İyiliklerin karşılığı 1.4.2003

Âhırette Cehennemden kurtulmak, yalnız Muhammed aleyhisselâma tâbi olanlara mahsûstur. Dünyada yapılan hayrât ve hasenât, yani bütün iyilikler, bütün keşifler, bütün hâller ve bütün ilimler Resûlullahın yolunda bulunmak şartı ile, âhırette işe yarar. Yoksa, Allahü teâlânın Peygamberine tâbi olmıyanların yaptığı her iyilik, dünyada kalır ve âhıretin harâb olmasına sebep olur. Yani, iyilik şeklinde görünen, birer istidrâcdan başka birşey olamaz.

Nitekim, dünyadaki faydalı ve hayırlı işlerden cenâb-ı Hakkın, en çok beğendiği, câmi yapmaktır. Câmi yapmanın, çok sevap olduğunu bildiren hadis-i şerifler vardır. Böyle olmakla beraber, Tövbe sûresi, onsekizinci âyetinde meâlen: "**Kâfirlerin câmi' yapmaları câiz değildir. Yerinde ve yarar bir iş değildir. Onların câmi' yapmaları ve diğer bütün beğendikleri işleri, kıyâmetde kendilerine yaramıyacak ve Muhammed aleyhisselâma tâbi olmadıkları için, Cehenneme girip, çok acı azâblarda sonsuz olarak cezâlandırılacaklardır**" buyuruldu.

Âl-i İmrân sûresi, seksenbeşinci âyetinde meâlen: "Muhammed aleyhisselâmın getirdiği İslâm dîninden başka din istiyenlerin, dinlerini Allahü teâlâ sevmeyen ve kabûl etmez. Dîn-i islâma arka çeviren, âhırette zarar edecek, Cehenneme girecektir" buyuruldu.

Bir kimse, binlerce sene ibâdet etse ve ömrünü, nefsini temizlemekle geçirse ve güzel huyları ile yanındakilere ve keşfettiği âletler ile, bütün insanlara faydalı olsa, Muhammed aleyhisselâma tâbi olmadıkça ebedî saadete kavuşamaz.

Nisâ sûresi, onüçüncü âyet-i kerîmesinde meâlen: "**Allahü teâlânın ve Peygamberi Muhammed aleyhisselâmın emirlerine aldırış etmeyenler, beğenmeyenler, asra, fenne uygun değildir, modern ihtiyaclara kâfi değildir diyenler, kıyâmetde Cehennem ateşinden kurtulamıyacaklardır. Bunlara, Cehennemde, çok acı azâb vardır**" buyuruldu.

Nisâ sûresi yüzyetmişikinci âyet-i kerîmesinin tefsirinde: "Muhammed aleyhisselâma inanıp, âhırete yarayan işleri yapanlara (yani İslâmiyete uyanlara), Allahü teâlâ, va'd ettiklerini verecek ve ayrıca çok ihsân yapacaktır. Allahü teâlâyâ ibâdet etmeği, yani Muhammed aleyhisselâma itâat etmeği, aşâğılık, gericilik sanıp, kendilerine asrî ve münevver diyerek, büyüklük taslıyanlara, çok azâb edecektir. Kendilerini herkesin üstünde sanan bu kâfirleri, Cehennemden kurtaracak bir yardımcı, Allahü teâlâdan başka bir kuvvet sâhibi bulunmıyacaktır" buyuruldu.

Tohumu ekmeyip yiyenler 2.4.2003

Bu dünya, âhıretin tarlasıdır. Burada tohumlarını ekmeyip yiyenler, böylece bir tohumdan katkat meyve kazanmaktan mahrum kalanlar, ne kadar tâli'siz ve ahmaktır. Kardeşin kardeşden kaçacağı, ananın evlâdını tanımıyacağı o gün için, hazırlanmıyorlar.

Böyle kimseler, dünyada da, âhırette de zarardadırlar ve sonunda pişman olacaklardır. Akı başında olan, bu dünyayı fırsat bilir. Bu kısa zamanda, yalnız dünya lezzetleri ile zevklenmek için değil, bu fırsatta, tohum ekmek ve bir hayırlı iş, yani Allahü teâlânın beğendiği işi yaparak, âyet-i kerîmede bildirilen katkat fazla meyveleri toplamak istemelidir.

Cenâb-ı Hak, bu kısa zamanda yapılacak, hayırlı işlere ve ibâdetlere sonsuz nimetler ihsân edecektir. Peygamberine tâbi' olmıyan, İslamiyeti beğenmeyenlere de, sonsuz azâb yapacaktır.

Niçin böyle sonsuz azap yapacağını kendisi bilir. İnsanların kısa akılları, bunun sebebini kavrayamaz. Meselâ, dünyada yapılan cinâyetlere de, çeşidli cezâlar emir etmiştir. Bunların sebebini ve hikmetini hiçbir insan anlıyamaz. İşte, böyle geçici kısa bir zamandaki küfre, sonsuz azap edecektir.

Âhırette azâblardan kurtulmak, ancak Muhammed aleyhisselâma tâbi olmağa bağlıdır. Onun gösterdiği yolda giden, Allahü teâlânın sevgisine kavuşur. Ona tâbi olan, Allahü teâlâyâ

sâdık kul olmak saadetine erer. Dünyaya gelmiş olan yüzyirmidörtbinden ziyade Peygamberin en büyükleri, Ona tâbi' olmağı istemiştir. Mûsâ "aleyhisselâm" Onun zamanında bulunsaydı, O büyüklüğü ile berâber, Ona tâbi olmağı severdi. İsâ aleyhisselâmın gökten inip, Onun dîni yolunda yürüyeceğini herkes bilir. Onun ümmeti olan Müslümanlar, Ona tâbi oldukları için, bütün insanların hayırlısı ve en iyileri oldu. Cennete gireceklerin çoğu bunlar oldu ve Cennete herkesden önce gireceklerdir.

Kur'ân-ı kerîmdeki emirlerini ve İslamiyetin hükümlerinin hepsini akla uydurmağa, akla beğendirmeye kalkışan, Peygamberlik makâmının derecesini anlamamış ve inanmamış olur. Böyle, İslamiyeti akıl ile, felsefe ile îzâha ve inandırmağa çalışan kitapları okumamalıdır.

Akıl ile anlaşılan şeyler, his uzuvları ile anlaşılanların üstünde olduğu ve bunların yanlısını çıkardığı gibi, yani his uzuvlarımız, akıl ile anlaşılan şeyleri anlayamayacağı gibi, akıl da, Peygamberlik makâmında anlaşılan şeyleri kavramaktan âcizdir. İnanmaktan başka çaresi yoktur. Akıl, anlayamadığı şeyleri nasıl ölçebilir. Bunların doğru ve yanlış olduğuna nasıl karar verebilir?

Aklın kapasitesi 3.4.2003

Din nakle dayanır. Nakil yolu ile anlaşılan, yani Peygamberlerin "aleyhimüsselâm" söyledikleri şeyleri, akıl ile araştırmağa uğraşmak, düz yolda güç giden, yüklü bir arabayı, yokuşa çıkarmak için zorlamağa benzer. Yokuşa doğru at, kamçılanırsa, çabalaya çabalaya, yâ yıkılıp canı çıkar. Yahut, alışmış olduğu düz yola kavuşmak için sağa, sola ve geriye kıvrılarak arabayı yıkar ve eşyalar harâb olur.

Akıl da, yürüyemediği, anlayamadığı âhîret bilgilerini çözmeğe zorlanırsa, yâ yıkılıp, insan aklını kaçıtır veya bunları alışmış olduğu, dünya işlerine benzetmeğe kalkışarak, yanılır, aldanır ve herkesi aldatır.

Akıl, his kuvveti ile anlaşılabilen veya hissedilenlere benzeyen ve onlara bağlılıkları bulunan şeyleri birbirleri ile ölçerek, iyilerini kötülerinden ayırmağa yarayan, bir miyârdır, bir âletdir. Böyle şeylere bağlılıkları olmayan varlıklara eremeyeceğinden, şaşırıp kalır

O halde, Peygamberlerin bildirdikleri şeylere, akla danışmaksızın inanmaktan başka çâre yoktur.

Görülüyor ki, Peygamberlere "aleyhimüsselâtü vesselâm" tâbi' olmak, aklın gösterdiği bir lüzümdür ve aklın istediği ve beğendiği bir yoldur. Peygamberlerin, aklın dışında ve üstünde bulunan sözlerini, akla danışmağa kalkışmak, akla aykırı bir iş olur.

Gecenin koyu karanlığında bilinmiyen yerlerde, pervâsızca yürümeğe ve engin denizde, acemi kaptanın, pusulasız yol almasına benzer ki, her ân uçuruma, girdâba düşebilirler.

Nitekim, felsefeciler ve tecrübeleri hayalleri ile îzâha kalkışan maddeciler, akılları dışında bulunan sözlerinin çoğunda yanılmış, bir yandan birçok hakikatleri meydana çıkarırken, bir taraftan da, insanların saadet-i ebediyeye kavuşmalarına mani olmuşlardır.

Tecrübelerin dışına taşmıyan akıl sâhibleri, bu acıklı hâli, her zaman görmüş ve bildirmiştir. Misâlleri çoktur.

Felsefecilerin üstâdlarından olan Aristo için meşhûr Alman kimyâgeri profesör F.Arnd, İstanbulda çıkan, türkçe "Tecribî kimyâ" kitabındaki "Fen ve ilim terakkîsinin, hemen hemen binbeşyüz sene içinde durmuş olması, kısmen Aristo felsefesinin kabâhatidir" yazısı, bu doğru sözlerden biridir.

Akıl ve din 4.4.2003

İslamiyette aklın ermediği şeyler çoktur. Fakat, akla uymayan birşey yoktur. Âhîret bilgileri ve Allahü teâlânın beğenip beğenmediği şeyler ve Ona ibâdet şekilleri, eğer aklın çerçevesi içinde olsalardı ve akıl ile doğru olarak, bilinebilselerdi, binlerce Peygamberin gönderilmesine lüzûm kalmazdı.

İnsanlar, dünya ve âhîret saadetini kendileri görebilir, bulabilirdi ve Allahü teâlâ, hâşâ Peygamberleri boş yere ve lüzûmsuz göndermiş olurdu. Hiçbir akıl, âhîret bilgilerini bulamayacağı, çözemeyeceği içindir ki, Allahü teâlâ, her asırda, dünyanın her tarafına, Peygamber göndermiş ve en son ve kıyâmete kadar değışdirmemek üzere ve bütün dünyaya, Peygamber olarak, **Muhammed aleyhisselâmı** göndermiştir.

Bütün Peygamberler, akıl ile bulunacak dünya işlerine dokunmayıp, yalnız bunları araştırmak, bulup faydalanmak için çalışmağı emir ve teşvîk buyurmuş, kendileri dünya işlerinden her birinin, insanları ebedî saadete ve felâkete nasıl sürükleyebileceklerini anlatmış ve Allahü teâlânın beğendiği ve beğenmediği şeyleri açık olarak bildirmişlerdir.

O halde, insâf etmeli ki, Allahü teâlânın sonsuz kudretinin inceliklerini meydana çıkaran, bugünkü teknik bilgilerden ve tecrübelerden haberi olmayan ve islâm büyüklerinin kitaplarını okuyup anlamak şöyle dursun, bunların isimlerini bile işitmemiş olduğu, sözlerinden anlaşılan, bir

câhilin, felsefeci maskesi, gazete yazarı perdesi altında çalışan bir zındığın, tam olmayan aklı ile, ortaya attığı bir düşünce, nasıl olur da, Allahın Peygamberinin “sallallahü aleyhi ve sellem” sözlerinden üstün tutulur?

Peygamberimizin kitaplarımızda yazılı ilim, sıhhat, fen, ahlâk, hak, adâlet ve bütün saadet kollarını kavrayan ve bindörtü yüz seneden beri dünyanın her tarafında gelmiş, ilim, tecrübe ve akıl sâhiblerini hurmet ve hayranlıkta bırakan ve hiç birisinde kimse tarafından bir kusur ve hatâ bulunmamış olan, emirleri ve sözleri, bir câhil sözü ile nasıl lekelenebilir? Bundan daha büyük bedbahtlık ve zevallılık olabilir mi? Tam akıl, şaşmıyan, yanılmayan akıldır. Etrâfa düşünceler savuran bir câhil, değil aklın erişemeyeceği şeylerde, belki kendi günlük işlerinde, hiç yanılmadığını iddiâ edebilir mi? Etse bile böyle bir iddiâyâ, kimse inanır mı?

Yeryüzünde hiç bozulmıyan ve değiştirilemeyecek birşey vardır ki, o da Allahü teâlânın Kur’ân-ı kerîmi ve Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” hadis-i şerifleri, yani mubârek sözleridir.

Din ve fen 5.4.2003

İslam tarihini inceleyenler bilirler. Târîh boyunca hiçbir zamanda, hiçbir teknik başarı, hiçbir fennî hakikat, İslamiyete ters düşmemiş, dâimâ ona uygun bulunmuştur. Nasıl uygun olmasın ki, tabîatı incelemek ve madde ile kuvvet üzerinde çalışmak ve fen bilgilerinde akla güvenmek, İslamiyetin emr ettiği şeydir.

Allahü teâlâ, Kur’ân-ı kerîmin birçok yerlerinde, “Sizden evvel gelip geçenlerin hayatlarını, gittikleri yolları ve başarılarına gelenleri, gözden geçirip, onlardan ders alınız. Yerleri, gökleri, canlıları, cansızları ve kendinizi inceleyiniz! Gördüklerinizin içini, özünü araştırınız. Bütün bunlarda yerleşdirmiş olduğum kuvvetimi, kudretimi, büyüklüğümü ve hâkimiyetimi bulunuz, görünüz, anlayınız!” meâlinde emirler buyurmaktadır.

Fen bilgisi İmanın altı şartından birincisi olan Allahü teâlânın var olduğuna inanmayı da kolaylaştırır. Fen bilgisi olan akllı bir kimse, bunu düşünerek kolayca anlayabilir. İmanın diğer şartları ve bütün ibâdetler, bundan sonra öğrenilir. Allahü teâlâ, Kur’ân-ı kerîmin birçok yerinde, kâfirleri, neden akıllarını kullanmadıkları için ve neden yerleri, gökleri ve kendilerini inceliyerek düşünmedikleri ve böylece imana kavuşmadıkları için, azarlamakda ve aşağılamaktadır.

Büyük islâm âlimi Seyyid Şerîf Cürcânî, akllı olan, iyi düşünen bir kimse için, astronomi ilmi, Allahü teâlânın varlığını anlamağa, çok yardım eder diyor. İmâm-ı Gazâlî “rahmetullahi teâlâ aleyh” buyuruyor ki, astronomi ve anatomi bilmiyen, Allahü teâlânın varlığını ve kudretini anlayamaz.

Evet, İsa aleyhisselâmın hak olan dîni, az zaman sonra düşmanları tarafından sinsice değiştirilmişti. Bolüs adındaki bir yehûdî, Hz. İsa’ya inandığını söyleyerek ve İsevîliği yaymaya çalışıyor görünerek, gökden inen İncîli yok etti. Dört kişi ortaya çıkıp, oniki Havârîden işittiklerini yazarak, İncîl adında dört kitap meydana geldi ise de, Bolüsün yalanları, bunlara da karıştı.

Barnabas adındaki bir Havârî, İsa aleyhisselâmdan işittiklerini ve gördüklerini doğru olarak yazdı ise de, bu Barnabas İncîli de yok edildi. Uydurma İncîller zamanla çoğalarak, her yerde başka bir İncîl okunur oldu.

Böylece, hıristiyanlık dîni, akl ve hakikat dışında, acâib bir şekil aldı. Avrupada hıristiyanlığa karşı, yerinde olarak yapılmış olan hücumlar, İslamiyete karşı nasıl yöneltilebilir?

Kur’ân-ı kerîm 6.4.2003

Kur’ân-ı kerîmin kelimeleri arabîdir. Fakat, bu kelimeleri yanyana dizen, Allahü teâlâdır. Bu kelimeler, insan dizisi değildir. Muhammed “aleyhisselâm”, Allahü teâlâ tarafından, mubârek kalbine bildirilen şeyleri, arabca olarak anlatırsa, Kur’ân-ı kerîm olmaz. Bunlara “Hadîs-i kudsî” denir.

Kur’ân-ı kerîmdeki arabî kelimeler, Allahü teâlâ tarafından dizilmiş olarak âyetler hâlinde gelmiştir. Cebrâîl ismindeki bir melek, bu âyetleri, bu kelimelerle ve bu harflerle okumuş, Muhammed “aleyhisselâm” da, mubârek kulakları ile işiterek, ezberlemiş ve hemen Eshâbına okumuştur.

Allahü teâlâ, Kur’ân-ı kerîmi, harf ve kelime olarak gönderdi. Bu harfler mahlûktur. Bu harf ve kelimelerin ma’nası, kelâm-ı ilâhîyi taşımaktadır. Bu harflere, kelimelere Kur’ân denir. Kelâm-ı ilâhîyi gösteren ma’nalar da Kur’ândır. Bu kelâm-ı ilâhî olan Kur’ân mahlûk değildir. Allahü teâlânın, başka sıfatları gibi, ezelf ve ebedîdir.

Kur’ân-ı kerîm, Kadir gecesinde inmeğe başlamış ve hepsinin inmesi yirmiüç sene sürmüştür. Tevrât, İncîl ve bütün kitaplar ve sahîfeler ise, hepsi birden, bir defada inmişti. Hepsisi, insan sözüne benziyordu ve lafzları mu’cize değildiler. Onun için çabuk bozuldu, değiştirildiler.

Kur'an-ı kerim ise, Muhammed aleyhisselâmın mu'cizelerinin de en büyüğüdür ve insan sözüne benzememektedir.

Cebrâil "aleyhisselâm" her sene bir kere gelip, o âna kadar inmiş olan Kur'an-ı kerîmi, Levh-il-mahfûzdaki sırasına göre okur, Peygamber efendimiz dinler ve tekrar ederdi. Âhirete teşrîf edeceği sene, iki kere gelip, tamamını okudular. Muhammed "aleyhisselâm" ve Eshâb-ı kirâmdan çoğu, Kur'an-ı kerîmi tamamen ezberlemişti. Bazıları da, bazı kısımları ezberlemiş, birçok kısımlarını yazmışlardı.

Muhammed "aleyhisselâm", âhirete teşrîf ettiği sene, halîfe Ebû Bekir "radiyallahü anh", ezber bilenleri toplayıp ve yazılı olanları getirtip bir hey'ete, bütün Kur'an-ı kerîmi, kâğıd üzerine yazdırdı. Böylece, "Mushaf" denilen bir kitap meydana geldi.

Otuzüçbin Sahâbî bu Mushafın her harfinin, tam yerinde olduğuna söz birliği ile karar verdi. Hz. Osmân zamanında Altı tane daha Mushaf yazdırıldı. Bugün, bütün dünyada bulunan mushaflar, hep bu yedisinden yazılıp, çoğalmıştır. Aralarında bir nokta farkı bile yoktur.

Manâ içinde manâ 7.4.2003

Kur'an-ı kerîm insan sözü değildir. Kur'an-ı kerîmin insan sözü olmadığı tecrübe ile de isbât edilmiştir ve her zaman edilebilir. Şöyle ki, bir arab şâiri, bir sahîfede, edebî san'at inceliklerini göstererek, birşey yazmış, bunun arasına birkaç satır hadis-i şerif ve başka yerinde de, aynı şeyi anlatan bir âyet-i kerîme koyup, hepsi bir arada, islâmdan ve Kur'ândan haberi olmayan, arabîsi kuvvetli birisine, bir adamın yazısı diye okutturulmuştur. Okurken, hadis-i şerife gelince, durmuş ve "Burası, yukarısına benzemiyor. Buradaki sanat daha yüksek" demiştir. Sıra, âyet-i kerîmeye gelince, şaşkın bir halde "Burası hiçbir söze benzemiyor. Manâ içinde, manâ çıkıyor. Hepsini anlamağa imkân yok" demiştir.

Kur'an-ı kerîm, hiçbir dile, hatta arabcaya da terceme edilemez. Herhangi bir şiirin, kendi diline bile, tam tercemesine imkân yoktur. Ancak meâlî ve îzâhı olur. Kur'an-ı kerîmin ma'nâsını anlamak için tercümesini okumamalıdır.

Bir âyetin ma'nâsını anlamak demek, Allahü teâlânın, bu âyette, ne demek istediğini anlamak demektir. Bu âyetin herhangi bir tercümesini okuyan kimse, murâd-ı ilâhîyi öğrenemez. Tercüme edenin, bilgi derecesine göre yaptığı meâlîni öğrenir. Bir câhilin, bir dinsizin yaptığı tercüme okuyan da, Allahü teâlânın dediğini değil, tercüme edenin, anlam sanarak, kendi kafasından anlatmak istediğini öğrenir.

Köylüye âid bir kanûnu, hükümet, doğruca köylüye göndermez. Çünkü, köylü okuyabilse bile, anlayamaz. Bu kanûn önce, vâflilere gönderilir. Vâfliler, iyi anlayıp, izâhını ekliyerek, kaymakamlara, bunlar da daha açıklayarak muhtârlara anlatır. Muhtâr, yalnız okumakla anlayamaz. Muhtâr da, ancak, köylü dili ile, köylüye söyler.

İşte, Kur'an-ı kerîm de, ahkâm-ı ilâhiyyedir. Allahü teâlâ, Kur'an-ı kerîmde kullarına saadet yolunu göstermiş ve kendi kelâmını insanların en yükseğine göndermiştir. Kur'an-ı kerîmin ma'nâsını, yalnız Muhammed "aleyhisselâm" anlar. Başka kimse, tam anlayamaz. Eshâb-ı kirâm, ana dili olarak arabî bildikleri, edîb ve belîğ oldukları halde, bazı âyetleri anlayamaz, Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" sorarlardı.

Kur'an-ı kerîmin ma'nâsını yalnız Muhammed "aleyhisselâm" anlamış ve hadis-i şerifleri ile bildirmiştir. Kur'an-ı kerîmi tefsîr eden Odur. Doğru tefsîr kitabı da, Onun hadis-i şerifleridir. Hadis-i şerifleri de en doğru olarak, müctehidler yani mezhep imamları anlamış ve bizim anlayabileceğimiz şekilde fıkıh kitaplarında bildirmişlerdir.

Hz.Ömer anlayamadı! 8.4.2003

Bir gün, Hazret-i Ömer, bir yerden geçerken, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem", Hz. Ebû Bekr-i Sıddîka birşey anlattığını gördü. Yanlarına gidip dinledi. Sonra, başkaları da, gördü ise de, gelip dinlemeğe çekindiler. Ertesi gün, Hz.Ömeri görünce, "Yâ Ömer, Resûlullah dün size bir şey anlatıyordu. Bize de söyle, öğrenelim" dediler. Çünkü, dâimâ, "Benden duyduklarınızı, din kardeşlerinize de anlatınız! Birbirinize duyurunuz!" buyururdu. Hz.Ömer "Dün Ebû Bekir, Kur'an-ı kerîmden anlayamadığı bir âyetin ma'nâsını sormuş, Resûlullah, ona anlatıyordu. Bir saat dinledim, birşey anlayamadım" dedi. Çünkü, Ebû Bekrin yüksek derecesine göre anlatıyordu.

Hz.Ömer, o kadar yüksek idi ki, Resûlullah, "Ben, Peygamberlerin sonuncusuyum. Benden sonra Peygamber gelmeyecektir. Eğer, benden sonra Peygamber gelseydi, Ömer Peygamber olurdu" buyurdu. Böyle yüksek olduğu halde ve arabîyi çok iyi bildiği halde, Kur'an-ı kerîmin tefsîrini bile anlayamadı. Çünkü, Resûlullah, herkese, derecesine göre anlatıyordu. Ebû Bekrin derecesi, ondan çok daha yüksekti. Fakat, bu da, hatta Cebrâil "aleyhisselâm" dahî, Kur'an-ı kerîmin ma'nâsını, esrârını, Resûlullah'a sorardı.

Kur'ân-ı kerîmin ma'nâsını yalnız Muhammed "aleyhisselâm" anlamış ve hadis-i şerifleri ile bildirmiştir. Kur'ân-ı kerîmi tefsîr eden Odur. Doğru tefsîr kitabı da, Onun hadis-i şerifleridir. Din âlimlerimiz, uyumiyarak, dinlenmiyerek, istirahatlarını fedâ ederek, bu hadis-i şerifleri toplayıp, tefsîr kitaplarını yazmışlardır. Bu tefsîr kitaplarını da anlıyabilmek için, otuz sene durmadan çalışıp, yirmi ana ilmi, iyi öğrenmek lâzımdır.

Bu yirmi ana ilmin kolları, seksen ilmdir. Ana ilmlerden biri, "Tefsîr" ilmidir. Bu ilimlerin ayrı ayrı âlimleri ve çok kitapları vardır. Bugün kullanılan bazı arabî kelimeler, fıkıh ilminde başka ma'nâya, tefsîr ilminde ise daha başka ma'nâya gelmektedir.

Hatta aynı bir kelime, Kur'ân-ı kerîmdeki yerine, aldığı edâtlara göre, başka ma'nâlar bildirmektedir. Bu geniş ilimleri bilmeyenlerin, bugünkü arabcaya göre, yaptıkları Kur'ân tercümeleri, Kur'ân-ı kerîmin ma'nâsından bambaşka birşey oluyor.

Bunun için Kur'ân-ı kerîmin gerçek manasını, emirlerini doğru olarak anlayıp amel etmek için müctehidlerin, mezhep imamlarının bildirdiklerine uymak şarttır.

Tefsir nedir? 9.4.2003

Tefsîr, din büyüklerinin kalblerine doğan bir nûrdu. Tefsîr kitapları, bu nûrun anahtarıdır. Çekmeceyi anahtarla açınca, mücevherler meydana çıktığı gibi, o tefsîrleri okumakla, kalbe bu nûr doğar. Seksen ilmi iyi bilenler, tefsîrleri anlayıp, bizim gibi din câhillerine bildirmek için, çeşitli derecedeki insanlara göre, binlerle kitap yazmışlardır.

Yeni yazılan Türkçe tefsîrlerin en kıymetlisi sanılanlarında bile, şahsî düşünceler bulunmakta, okuyanlara zararı, fâidesinden çok olmaktadır. Hele islâm düşmanlarının, bid'at sâhiblerinin, Kur'ân-ı kerîmin ma'nâsını bozmak için yaptıkları tefsîr ve tercüme kitapları, birer zehirdir.

Bunları okuyan genç zihinlerde, bir takım şübheler, itirâzlar hâsıl oluyor. Zâten, bizim gibi, din bilgisi az olanların, İslamiyeti öğrenmek için, tefsîr ve hadis-i şerif okuması uygun değildir. Çünkü, Kur'ân-ı kerîmi ve hadis-i şerifi yanlış anlamak veya şüphe etmek insanın imanını giderir. Yalnız arabca bilmekle, tefsîr ve hadîs anlaşılmaz. Arabca bilenleri, din âlimi sanan, aldanır. Beyrut ve başka yerlerde ana dili arabca olan, arab edebiyâtını iyi bilen, çok papaz var. Fakat, hiçbirinin İslamiyetden haberi yok.

Kur'ân-ı kerîmin hakîkî ma'nâsını anlamak, öğrenmek isteyen bir kimse, din âlimlerinin kelâm ve fıkıh ve ahlâk kitaplarını okumalıdır. Bu kitapların hepsi, Kur'ân-ı kerîmden ve hadis-i şeriflerden alınmış ve yazılmıştır. Kur'ân tercümesi diye yazılan kitaplar, doğru ma'nâ veremez. Okuyanları, bunları yazanların fikirlerine, düşüncelerine ve maksadlarına esîr eder ve dinden ayrılmalarına sebep olur.

Kur'ân-ı kerîmin, latin harfleri ile yazılmasına da imkân olmuyor. Çünkü bu harflerde, Kur'ân-ı kerîm harflerinin hepsinin karşılığı yoktur. Bunun için, ma'nâ bozuluyor. Okunan, Kur'ân olmayıp, ma'nâsız bir ses yığını oluyor. Meselâ, ehad yerine ehat derse, namaz fâsid oluyor.

Bugün, çok kimsenin, böyle bozuk tercümeleri ve latin harfi ile yazılmış, ne olduğu belirsiz kitapları "Türkçe Kur'ân" diye gençliğin önüne sürdükleri, köylere dağıttıkları görülüyor. "Arabca Kur'ân, yabancı dildir. Onu okumayın! Öz dilimizle bunu okuyun" diyorlar. Böyle söyleyenlere dikkat edilirse, çoğunun namaz kılmadığı, oruc tutmadığı, haramlara, hatta dinsizliğe dalmış bulunduğu, Müslümanlığa, yalnız lâf ile bağlı olduğu anlaşılıyor. Bunun için bunlara aldanmayıp ihlasla yazılmış İslam büyüklerinin İlmihâl kitaplarını okuyup dinimizi bunlardan öğrenmemiz lazımdır.

Resulullahın kaçındıkları 10.4.2003

Resûlullahın yaptığı ve kaçındığı şeyler iki kısımdır: Birisi, ibâdet olarak yaptığı ve kaçındığı şeylerdir. Her Müslümanın bunlara tâbi olması lâzımdır. Bunlara uymayan şeyler bid'attir. İkincisi, âdet olarak yani, buldukları şehrin ve o memleketlerdeki insanların yapmakta oldukları şeylerdir. Bunları da beğenmiyen, çirkin diyen, kâfir olur. Fakat, bunları yapmak, mecbûrî değildir. Bunlara uymayan şey, bid'at değildir. Bunları yapıp yapmamak, memleketlerin ve insanların âdetlerine bağlıdır. Mubah kısmındadırlar. Din ile bağlılıkları yoktur. Her memleketin âdeti, başka başkadır. Hatta, bir memleketin âdeti, zamanla değişir.

Bunlarla berâber, âdete bağlı şeylerde de Resûlullahı "sallallahü aleyhi ve sellem" tâbi olmak, dünyada ve âhiretde, insana çok şey kazandırır ve çeşitli saadetlere yol açar.

Kâfirlerin yaptıkları ve kullandıkları şeyler de iki kısımdır: Birisi, âdet olarak, yani her milletin, her memleketin âdeti olarak yaptıkları şeylerdir. Bunlardan, haram olmayıp, insanlara faydalı olanları yapmak ve kâfirlere benzemeği düşünmiyerek kullanmak hiç günah değildir. Pantolon, çatal, kaşık kullanmak, yemeği masada yimek ve herkesin önüne tabaklar içinde koymak ve ekmeği bıçak ile dilimlere ayırmak ve çeşitli eşyâ ve âletleri kullanmak, hep âdete

bağlı şeyler olup mubahdırlar. Bunları kullanmak, bid'at olmaz, günah olmaz. Bunlardan, faydalı olmaları ve çirkin ve zararlı olanları kullanmak ve yapmak haram olur.

Kâfirlerin kullandıkları şeylerin ikinci kısmı, ibâdet olarak yaptıkları ve kâfirlik alâmeti olan ve İslamiyeti inkâr etmek ve inanmamak alâmeti olan ve tahkîr etmemiz vâcib olan şeylerdir ki, bunları yapan ve kullanan kâfir olur. (Haç takmak, zünnar kuşanmak, ayinlerine, noellerine katılmak, ölülerine rahmet okumak, onların da Cennete gireceğine inanmak küfürdür.)

Bunlardan meşhûr olanlarını bilmiyerek veya şaka olarak veya herkesi güldürmek için yapan da, kâfir olur. Din düşmanları, Müslümanları aldatmak için, kâfirlerin âdetlerini, bayramlarını, Müslüman âdeti, Müslümanların mubârek günü diyerek, bunların gâvurluk ve kâfirlik olduğunu örtmeğe uğraşıyorlar. Büyük Kostantin'in hıristiyanlık dînine karıştırdığı Noel gecesi ve Cemşîdin ortaya çıkardığı mecûsî Nevruz günü böyledir.

Bugün bütün dünyada, gerek imanı ve küfrü tanımakda, gerekse ibâdetleri doğru yapmakta, câhillik özür değildir. Meşhûr olan din bilgilerini bilmediği için aldanan, Cehennemden kurtulamıyacaktır.

İtikâd ve amel 11.4.2003

Allahü teâlânın bildirdiği her din, iki kısımdır: İtikâd ve amel. Yani iman ve ahkâm. Bunlardan iman, her dinde aynıdır. İman, dînin aslı ve temelidir. Din ağacının gövdesidir. Amel ise, ağacın dalları, yaprakları gibidir. Eski dinlerde bildirilmiş olan itikâdlar zamanla bozulmuştur. Şimdi doğru itikâd, yalnız islâm dîninin bildirdiği itikâddir.

Bu doğru imana sahip olmayan, Cehennemden kurtulamaz. Kiyâmette azaptan kurtulmasına imkân yoktur. Ameli olmaları kurtulması umulur. Bunların işi, Allahü teâlânın irâdesine kalmış olup, isterse af eder, isterse, günahları kadar azâb ederek, sonra Cehennemden çıkarır. **Cehennemde ebedî kalmak**, islâm dîninin bildirdiği doğru itikâdı olmayanlar, yani, **Muhammed aleyhisselâmın bildirdiği islâm dîninden olan şeylere inanmayanlar içindir**. Bu itikâdı olup da, ameli olmaları, yani kalb ile beden ahkâmını yerine getirmiyenler, Cehenneme girseler bile, sonsuz kalmıyacaklardır.

İtikâd edilecek şeyler, dînin esâsı, Müslümanlığın zarûrî, lâzım temeli olduğundan, bunları bildirmek ve öğrenmek herkese lâzımdır. Bunları öğrenmek, her insanın birinci vazîfesidir. İman ve ahkâm bilgilerini öğrenmeyen ve çocuklarına öğretmeyen, insanlık vazîfesini yapmamış olur. Bunları öğrenmek herkesin hakkıdır. İnsan haklarının birincisidir.

Ahkâmı, yani emrleri ve yasakları yerine getirmek, temel olmayıp, uzun ve geniş de olduğundan, bunları fikh ve ahlâk kitaplarından lazım olan miktarını öğrenmek herkese lazımdır.

İmanı anlatan geniş ve derin ilme "İlm-i kelâm" denir. Kelâm ilmi âlimleri, çok büyük insanlardır ve kelâm kitapları pek çoktur. Bu kitaplara, "Akâid kitabı" da denir.

Amel edilecek, yani kalb ile ve beden ile yapılacak ve sakınılacak şeylere, "Ahkâm-ı islâmiyye" kısaca "İslamiyet" denir. Beden ile yapılacak ahkâm-ı islâmiyyeyi bildiren ilme "İlm-i fikh" denir. Bu ilim, her mezhebin fikh kitaplarından öğrenilir.

Dört mezhebin kelâm kitapları aynı olup, fikh kitapları başka başkadır. Halk için, yani tahsîli olmayanlar için yazılmış olan ve herkesin bilmesi ve yapması gereken kelâm yani iman ve ahlâk ve fikh bilgilerini kısaca ve açıkca anlatan kitaplara "**İlm-i hâl**" kitapları denir. Dînini bilen ve seven ve kayıran mubârek insanların ilm-i hâl kitaplarını alıp, çoluğuna ve çocuğuna öğretmek, her Müslümanın birinci vazîfesidir. Kendilerine din adamı ismini ve süsünü veren câhil ve sapık kimselerin sözlerinden ve yazılarından din öğrenmeğe kalkışmak, kendini Cehenneme atmaktır.

Allahü teâlâya iman 12.4.2003

Allahü teâlâ zâtı ile vardır. Varlığı kendi kendiyedir. Şimdi var olduğu gibi, hep var idi ve hep var olacaktır. Varlığının önünde ve sonunda yokluk olamaz. Çünkü, Onun varlığı lâzımdır. Yani, "Vâcib-ül vücûd"dur. O makâmında, yokluk olamaz. Allahü teâlâ birdir. Yani ortağı, benzeri yoktur. Ortağı olmak için, Allahü teâlânın kâfi olmaması, müstekil olmaması lâzımdır. Bunlar ise kusurdur, noksanlıktır. O halde şerîke, ortağa lüzûm yoktur. Ortağın lüzûmlü olması ise, bir kusurdur ve vücûba ve ulûhiyyete yakışmaz. Görülüyor ki, ortağı olduğunu düşünmek, ortaklardan her birinin noksan olacağını gösteriyor. Yani ortak bulunmasını düşünmek, ortak bulunamayacağını meydana çıkarıyor. Demek ki, Allahü teâlânın ortağı yoktur. Yani birdir.

Allahü teâlânın kâmil, noksan olmaları sıfatları vardır. Bunlar, **hayat**; diri olmak, **ilim**; bilmek, **sem'**; işitmek, **basar**; görmek, **kudret**; gücü yetmek, **irâde**; istemek, **kelâm**; söylemek ve **tekvîn**; yaratmaktır. Bu sekiz sığata, "**Sıfât-ı sübûtiyye**" denir.

Bu sıfatları da kadîmdir. Yani, sonradan olma değildir. Kendinden ayrı olarak, ayrıca vardır. Ehl-i sünnet âlimleri böyle bildirmektedir. Ehl-i sünnetden başka, yetmişiki fırkadan hiçbirisi, Allahü teâlânın ayrıca sıfatları olduğunu bilememiştir.

Allahü teâlânın, bunlardan başka sıfatları da vardır. Bunlar, **kıdem**; varlığının evvelinde yokluk olmamak, **beka**; varlığının başlangıcı olmamak, **vücûb**; yokluğu mümkün olmayan, **kıyâm bi-nefsihi**;kimseye muhtaç olmamak, **muhâlefetün lil-havâdis**; kimseye benzememek, **vahdâniyyet**,tektir ortağı,benzeri yoktur. Bunlara, “**Sıfât-ı zâtiyye**” denir

Allahü teâlâ cisim değildir. Cisimden değildir. Madde değildir. A'raz, yani hâl değildir. Mekânı yoktur. Zamanlı değildir. Birşeye girmiş, bir yere yerleşmiş değildir. Hudûdlu, birşeyle çevrilmiş değildir. Bir tarafta, bir cihette değildir. Birşeye mensûb değildir. Birşeye benzemez. Misli, ortağı ve zıddı yoktur. Anası, babası, zevcesi, çocukları yoktur. Allah baba diyen kâfir olur. Bunların hepsi mahlûkda, sonradan yaratılanlarda olan şeylerdir. Hepsi noksanlık ve kusur alâmetleridir. Bütün kemâl sıfatları, Allahü teâlâda vardır. Bütün noksan sıfatlar, yoktur.

Allahü teâlâ küllîleri, cüz'ileri, büyükleri, zerrelere, âlimdir, bilir. Her gizliyi bilir. Yerlerde ve göklerde en küçük zerrelere bilir. Herşeyi yaratan, Odur. Yaratıklarını elbette bilir. Yaratmak için, bilmek lâzımdır. Bazı zevallılar, zerrelere bilmez diyor. Zerrelere bilmemeği, kemâl, büyüklük sanıyor. Bunun gibi, Allahü teâlâ ister istemez, akl-ı fe'âl dedikleri birşeyi yaratmıştır diyerek bunu da, kemâl sanıyorlar.

Allahü teâlânın görülmesi 13.4.2003

Allahü teâlâ, ezelden ebede, yani öndeki sonsuzdan, sonraki sonsuza kadar, bir kelâm ile söyleyicidir. Bütün emirleri, o bir sözdendir. Bütün yasakları, yine o bir sözdendir. Bunun gibi, bütün haberleri, suâlleri, hep o bir sözden çıkmaktadır.

Tevrât ve İncil kitapları o bir sözü gösteriyor. Zebûr ve Kur'ân-ı kerîm de, o söze işâret ediyor. Bunun gibi, diğer Peygamberlere nâzil olan kitaplar ve sahîfeler, hep o bir sözün açılmasıdır. Ezel ve ebed, o sonsuzlukları ile berâber, o makâmda bir ân olunca, hatta ân demek bile sığmaz ise de, başka kelime olmadığından ân deniliyor, o ânda bulunan söz de, elbette bir kelime, hatta harf, belki de bir noktadır.

Nokta demek de, ân demek gibi, başka kelime bulunmadığı içindir. Yoksa nokta demek de, yerinde olmaz. Allahü teâlânın kendindeki ve sıfatlarındaki genişlik ve darlık, bizim bildiğimiz ve alıştığımız gibi değildir. O, mahlûkların sıfatı olan genişlik ve darlıktan münezzehtir, uzaktır.

Allahü teâlâyı müminler Cennette göreceklerdir. Fakat, nasıl olduğu bilinmeyen bir görmekle göreceklerdir. Nasıl olduğu bilinmiyeni, anlaşılmiyanı görmek de, nasıl olduğu anlaşılmiyan bir görmek olur. Belki, gören de, nasıl olduğu bilinmeyen bir hâl alır ve öyle görür.

Bu, bir muammâ, bir bilmedir ki, bu dünyada, Evliyânın büyüklerinden seçilmişlere bildirilmiştir. Bu derin, güç mesele herkese gizli iken, bunlara hakîkat olmuştur. Bunu, Ehl-i sünnetten başka, ne müminlerin fırkaları, ne de kâfirlerin bir ferdi anlayamamıştır.

Bu büyüklerden başkası, Allahü teâlâ görülemez, demiştir. Bunlar, bilmedikleri şeyleri, gördükleri şeylere benzeterek düşündükleri için, yanılmıştır. Böyle benzetmelerin, ölçmelerin, bozuk netîce vereceği meydandadır.

Bugün birçok kimse de, bu yanlış ölçü ve benzetmekten dolayı imanlarını kaybedip, ebedî felâkete sürükleniyor. Bu gibi derin meselelerde iman şerefine kavuşmak, ancak Muhammed aleyhisselâmın sünnetine,yoluna uymak ışığı ile nasîb olur. Allahü teâlâyı Cennette görmeğe inanmak şerefinden mahrûm olanlar, bu saadete kavuşmakla nasıl şereflenebilir ki, “inkâr eden, mahrûm kalır” sözü meşhûrdur.

Cennette olup da görmemek de uygun değildir. Çünkü, İslamiyet, Cennette olanların hepsi görecekler diyor. Bir kısmı görecek, bir kısmı görmiyecek demiyor.

Ahrette gördüler 14.4.2003

Bu âlem, Cenab-ı hakkı görmek nimetine kavuşmağa elverişli değildir. Dünyada görülür diyen, yalancıdır, iftirâcîdir. Doğruyu anlayamamıştır. Bu dünyada, bu nimet nasîb olsaydı, herkesden önce, Mûsâ “aleyhisselâm” görürdü. Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” mi'râcdâ, bu devletle şereflendi ise de, bu dünyada değildi. Cennete girdi. Oradan gördü. Yani, âhirette görmüş oldu. Dünyada görmedi. Dünyada iken, dünyadan çıktı, âhirete karıştı ve gördü.

Cennet de, herşey gibi, Allahü teâlânın mahlûkudur. Allahü teâlâ, mahlûklarının hiçbirisine girmez, birinde bulunmaz. Fakat mahlûklarının bazısında Onun nûrları zuhûr eder. Bazısında ise, o kâbiliyyet yoktur. Aynada, karşısındaki cisimlerin görünüşleri, zuhûr ediyor. Taşda, toprakda ise etmiyor. Allahü teâlâ, her mahlûkuna aynı nisbetde ise de, mahlûklar, birbirlerinin aynı değildir. Allahü teâlâ, dünyada görülemez.

Allahü teâlâ, yerlerin, göklerin yaratıcısıdır. Dağları, denizleri, ağaçları, meyveleri, ma'denleri, mikropları, hayvanları, atomları, elektronları, molekülleri yaratan Odur. Birinci semayı yıldızlarla süslediği gibi, yeryüzünü, insanları yaratmakla süslemiştir. Basit cisimleri, elemanları, O yaratmıştır. Bileşik cisimler, Onun yaratması ile hâsıl olmuştur. Herşeyi yoktan

var eden Odur. Ondan başka herşey yok idi. Hiçbiri kadîm değildir. Bütün doğru dinler, Allahtan başka, herşeyin yok iken, sonradan var olduğunu, Ondan başka kadîm bulunmadığını bildirmektedir. Başkasını kadîm bilenlere kâfir demişlerdir.

Gökleri, yıldızları ve başka şeyleri kadîm bilenlerin, yalan söylediklerini Kur'ân-ı kerîm bildirmektedir. Yerlerin yokdan var edildiğini gösteren âyet-i kerîmeler çoktur. Her zaman yanılan akla uyararak, Kur'ân-ı kerîme inanmayan kimse, ne kadar sefîhdir. "Allahü teâlâ, bir kimseye nûr vermezse, o münevver olamaz." buyurulmuştur.

Yaratılmak damgası, kudretin az olduğuna alâmetdir ve ilmin noksan olduğuna işârettir. Bilgisi, kuvveti az olan, yaratamaz. İcâd edemez. İnsanın işinde, kendine düşen pay, kendi kesbidir. Yani o iş, kendi kudreti ve irâdesi ile olmuştur. O işi, yaratan, yapan, Allahü teâlâdır. Kesb eden, kuldur. Görülüyor ki, insanların ihtiyârî işleri, istiyerek yaptıkları şeyler, insanın kesbi ile Allahü teâlânın yaratmasından meydana gelmektedir. İnsanın yaptığı işte, kendi kesbi, ihtiyârî yani beğenmesi olmasa, o iş, titreme şeklini alır; midenin, kalbin hareketi gibi olur.

Peygamberler ve melekler 15.4.2003

Allahü teâlâ, kullarına merhamet ederek, Peygamberler göndermiştir. Bunlarla kullarına doğru yolu, saadet-i ebediyye yolunu göstermiş, kullarını kendine çağırmıştır.

Peygamberlerin birincisi **hazret-i Âdemdir**. Sonuncusu ise, **hazret-i Muhammed** Resûlullah'tır.. Peygamberlerin hepsine iman etmek lâzımdır. Hepsini ma'sûm yani günahsız ve doğru sözlü bilmelidir. Bunlardan birine inanmamak, hepsine inanmamak demektir. Çünkü, hepsi aynı imanı söylemiştir. Yani, hepsinin dinlerinin aslı, temeli yani iman edilecek şeyleri birdir.

Doğru imandan mahrum Vehhâbîler, Âdem aleyhisselâmın peygamber olduğuna inanmıyorlar. "Peygamberlerin evveli Nûh aleyhisselâmdır" diyor. Bozuk inanışlarından biri de budur.

Hıristiyanlarda Hz.İnsanın öldüğüne inanıyorlar. İsa "aleyhisselâm" ölmedi. Yehûdîler, kendisini öldürmek istedikleri zaman, Allahü teâlâ onu diri olarak göke kaldırdı. Kıyâmete yakın bir zamanda gökden Şâma inecek ve Muhammed aleyhisselâmın dînine tâbi' olacaktır.

Evliyânın büyüğü, tesavvuf deryâsının dalgıcı Muhammed Behâeddîn-i Buhârî hazretlerinin yetiştirdiği Evliyânın büyüklerinden olan hâce Muhammed Pârisâ hazretleri buyuruyor ki: "İsa "alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm" gökten inip, imâm-ı a'zam Ebû Hanîfe mezhebine uygun ictihâd edecek, onun helâl dediğine helâl diyecek, haram dediğine haram diyecektir".

İman edilmesi zaruri olan varlıklardan birisi de meleklerdir. Bunlar, Allahü teâlânın kıymetli kullarıdır. İçlerinden bir kısmı, diğer meleklerle ve insanların Peygamberlerine haber getirmek vazifesi ile şereflenmişlerdir.

Melekler, emir olduklarını yaparlar. İsyân etmezler. Yimeleri, içmeleri yoktur. Evlenmezler. Erkek, dişi değildirler. Çocukları olmaz. Kitapları ve sahîfeleri, onlar getirmiştir. Emîn oldukları için, getirdikleri de doğrudur. Müslüman olmak için, meleklerle, böyle inanmak lâzımdır. İnsanların yükseği, meleklerin yükseğinden daha üstündür. Çünkü insanlar, şeytân ve nefsleri ile savaşıyor. Nisâ sûresi, doksandördüncü âyetinde meâlen, "**Mallarını, canlarını fedâ ederek din düşmanları ile, Allah rızası için cihâd eden Müslümanlar, oturup, ibâdet edenlerden daha üstündür. Hepsine de, Cenneti söz veriyorum**" buyuruldu.

Kıyamet ve ahiret 16.4.2003

Muhbir-i sâdıkın yani hep doğru haber verici Peygamber efendimiz kabir ve kıyamet hâllerinden, Haşrdan (kabirden kalkınca arasât meydanında toplanmak) ve Neşrdan (hesâbdan sonra Cennete, Cehennemde dağılmak), Cennetten, Cehennemden haber verdiği şeylerin hepsi doğrudur. Âhirete inanmak, Allahü teâlâyâ inanmak gibi, imanın şarttır. Âhireti inkâr eden, Allahü teâlâyı inkâr etmiş gibi, kâfirdir.

Kabir azâbı ve kabrin sıkması vardır. Buna inanmayan bid'at sâhibi olur. Çünkü, meşhûr olan hadîslere inanmamış olur. Hadîs olsa da, olmasa da, kabir azâbına inanmam. Akıl ve tecrübe, bunu kabûl etmiyor, diyen kâfir olur. Şimdi böyle inanmayanlar, kâfir oluyor.

Kabir, dünya ile âhiret arasında geçit olduğundan, kabir azâbı, dünya azâbları gibi geçicidir ve âhiret azâbları cinsindedir. Yani, bir bakımdan dünya azâblarına, bir bakımdan da, âhiret azâblarına benzemektedir. Kabir azâbı en çok, dünyada üstüne idrâr sıçratanlara ve Müslümanlar arasında söz taşıyanlara olacaktır. "Münker" ve "Nekîr" ismindeki iki melek kabirde sül soracaktır. Kabir suallerini öğrenmeliyiz ve öğretmeliyiz. Kabir sualleri: Rabbin kim? Dînin hangi dindir? Kimin ümmetindensin? Kitabın nedir? Kiblen neresidir? İtikatta ve amelde mezhebin nedir?

Ehl-i sünnet olmanın doğru cevap veremeyecek. Güzel cevap verenlerin kabri genişleyecek, buraya Cennetten bir pencere açılacaktır. Sabah ve akşam, Cennetteki yerlerini görüp, melekler tarafından iyilikler yapılacak, müjdeler verilecektir.

Kıyâmet günü vardır. O gün, elbette gelecektir. O gün, gökler parçalanacak, yıldızlar dağılacak, yeryüzü ve dağlar, parça parça olacaktır ve yok olacaklardır. Kur'ân-ı kerîm, bunları haber veriyor ve Müslümanların bütün fırkaları, buna inanıyor. Buna inanmayan kâfir olur. Bir takım hayalî şeylerle, inkârını güzel gösterse de, ilmi ve fenni araya katıp, câhilleri aldatırsa da, yine kâfirdir.

Kıyâmette, bütün mahlûklar, yok olup, tekrâr yaratılacak, herkes mezârdan kalkacaktır. Allahü teâlâ çürümüş toz olmuş kemikleri yine diriltecektir. O gün, terâzî kurulacak. Cehennem üzerindeki sırât köprüsünden geçilecek, iyiler geçip Cennete gidecek, Cehennemlikler, Cehenneme düşecektir. Bu bildirdiklerimiz, olmayacak şeyler değildir. Resulullahın haber verdiğinden, hemen kabûl etmek, inanmak lâzımdır. Hayale kapılarak şübheye düşmemelidir. Allahü teâlâ, Haşr sûresi yedinci âyetinde meâlen, "**Resûlümün getirdiklerini alınız!**" yani, her söylediğine inanınız! buyuruyor.

Cennet ve Cehennem 17.4.2003

Kıyâmet günü Allahü teâlânın izni ile, iyiler, kötülere şefâ'at edecek, araya gireceklerdir. Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" "**Şefâatim, ümmetimden, günahı büyük olanlarıdır**" buyuruyor. Kâfirler, hesaptan sonra, Cehenneme girecek, Cehennemde ve azâbda ebedî kalacaklardır. Müminler, Cennette ve Cennet nimetlerinde sonsuz kalacaklardır. Günahı, sevabından çok olan müminlerin, Cehenneme girip, günahlarına karşılık, bir müddet azâb görmeleri câiz ise de, bunlar, Cehennemde sonsuz kalmıyacaklardır. Kalbinde zerre kadar iman bulunan bir kimse, Cehennemde sonsuz kalmıyacak, rahmet-i ilâhiyeye kavuşarak Cennete girecektir.

Cehennem sadece ateşten ibaret değildir. Cehennemde bir yer vardır ki, Zemherîr derler. Yani, soğuk Cehennemdir. Soğukluğu pek şiddetlidir. Bir ân dayanılmaz. Kâfirlere, bir soğuk, bir sıcak, sonra soğuk, sonra sıcak Cehenneme atılarak, azâb yapılacaktır. Cehennemde soğuk Zemherîr azâbları bulunduğunu, İmâm-ı Muhammed Gazâlî bildirmektedir. Hadis-i şeriflerde açıkça bildirilmektedir.

Din câhilleri, İslamiyete, yalan ve iftirâ ile saldırırken "Peygamberler, hep sıcak memleketlerde geldiği için, Cehennem azâbının ateş olduğunu söylemişler, hep ateşle korkutmuşlar. Kutblarda, şimâl soğuk memleketlerde gelselerdi, buz ile azâb yapılacağını söylerlerdi" diyor. Bunlar, hem çok câhil, hem de ahmak kâfirlerdir. Zâten Kur'ân-ı kerîmden haberleri olsaydı ve islâm büyüklerinin sözlerini duysalardı ve biraz akları olsaydı, hemen Müslüman olurlardı. Hiç olmazsa, böyle ulu orta, yalanları yazmaktan, belki sıkılırlardı.

Dînimiz, hem Cehennemde, soğuk azâblar olduğunu bildiriyor, hem de Peygamberlerin yalnız sıcak memleketlere değil, yeryüzünde, sıcak ve soğuk, her memleketi gönderildiğini haber veriyor. Kur'ân-ı kerîm, Peygamberimize sorulan sùâllere, soranların bilgilerine ve anlayışlarına göre cevâb vermektedir. Âhiretteki bilinmeyen varlıkları da, dünyada gördüklerine, bildiklerine benzeterek anlatmaktadır. Mekkeliler, kutubları, buz memleketlerini duymadıkları için, Cehennemin soğuk azâblarını onlara bildirmek, faydasız olurdu.

Mümin ve kâfir, son nefesde belli olur. Birçok kimse, bütün ömründe kâfir kalıp, sonunda imana kavuşabilir. Bütün ömrü iman ile geçip, sonunda tersine dönen de olur. Kıyâmette, son nefesdeki hâle bakılır. Genelde insan nasıl yaşarsa öyle ölür.

İmandan sonra namaz 18.4.2003

İmanı, itikâdî düzelttikten sonra, İslamiyetin emir ettiği şeyleri yapmak lâzımdır. Resûl-i ekrem "sallallahü aleyhi ve sellem" buyurdu ki, "**İslâmın binâsı beş direk üzerine kurulmuştur. Birincisi Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühu ve resûlüh, demek ve bunun ma'nâsına inanmaktır**".

Bu şehâdet kelimesinin ma'nâsı, "Görmüş gibi bilir ve inanırım ki, Allahü teâlâdan başka, varlığı lâzım olan, ibâdet ve itâat olunmağa hakkı olan, hiç ilâh, hiçbir kimse yoktur. Görmüş gibi bilir, inanırım ki, Muhammed "sallallahü aleyhi ve sellem" Allahü teâlânın hem kulu, hem Peygamberidir. Onun gönderilmesi ile, Ondan önceki Peygamberlerin dinleri tamam olmuş, hükümleri kalmamıştır. Saadet-i ebediyeye kavuşmak için, ancak Ona uymak lâzımdır. Onun her sözü, Allahü teâlâ tarafından kendisine bildirilmiştir. Hepsî doğrudur. Yanlışlık ihtimâli yoktur" demektir. Müslüman olmak isteyen bir kimse, önce bu kelime-i şehâdeti ve manâsını söyler. Sonra guslü, namazı ve lâzım oldukça, farzları, haramları öğrenir.

İslâmın ikinci şartı, dînin direği olan, beş vakt namazı vaktinde kılmaktır. Namaz, ibâdetlerin en üstünüdür. İmandan sonra, en kıymetli ibâdet, namazdır. İman gibi, onun da güzelliği, kendindedir. Başka ibâdetlerin güzelliği ise, kendilerinden değildir. Namazı doğru

kılmağa çok dikkat etmelidir. Önce, kusursuz bir abdest almalı, gevşeklik göstermeden, namaza başlamalıdır. Kırâette, rükû'da, secdelerde, kavmede, celsede ve diğer yerlerinde, en iyi olarak yapmağa uğraşmalıdır. Rükû'da, secdelerde, kavmede ve celsede tumânîneti yani her uzvun hareketsiz durması lâzımdır. Namazı vaktin evvelinde kılmalı, gevşeklik yapmamalıdır.

Teheccüd namazını zaruret olmadıkça, elden kaçırmamalıdır. Teheccüd, gecenin üçte ikisi geçtikten sonra, kılınan namaza denir, imsâk vaktinden önce kılınır. Teheccüd, uykuyu terk etmek demektir. Peygamberimiz muhârebelerde bile, teheccüd kıları. Kaza namazları olan, teheccüd zamanında, kaza namazı kılmalıdır. Hem kaza borcu ödenir, hem de teheccüd sevapına kavuşur.

Teheccüd zamanında tövbe, istigfâr etmek, Allahü teâlâyâ ilticâ etmek, yalvarmak, günahlarını düşünmek, ayblarını, kusurlarını hâtırlamak, kıyâmetdeki azâbları düşünüp korkmak, Cehennemden sonsuz acılarından titremek lâzımdır. Af ve magfiret için çok yalvarmalıdır. O zaman ve her zaman yüz kerre "**Estagfirullâhel'azîm ellezî lâ ilâhe illâ hüv el hayyel kayyûme ve etübü ileyh**" demelidir.

Mülkün esas sahibi 19.4.2003

Bütün nimetlerin, malların hakîkî sâhibi olan Allahü teâlâ, zenginlere verdiği nimetlerin kırkda birini, Müslümanların fakirlerine vermelerini, buna karşılık, çok sevap, katkat mükâfât vereceğini buyurmaktadır. Bu kadar az bir şeyi, istediğin herhangi bir din kardeşine vermemek, ne büyük insâfsızlık ve inâdcılık olur.

İslâmın üçüncü şartı olan bu zekâtı vermek, elbette lâzımdır. Zekâtı seve seve ve İslamiyetin emir ettiği kimselere vermelidir. Allahü teâlâ, zekâtı verilen malı elbette artırırım ve hayırlı yerlerde kullanmanızı nasîb ederim. Zekâtı verilmeyen mâlı, dert ile, belâ ile istemiyerek harc ettiririm, elinizden alır, düşmanlarınıza veririm, siz de bu hâli görür, kendinizi yer, yanıp kavrulursunuz! buyuruyor.

Allahü teâlânın emirlerini yapmamak, hep kalbin bozuk olmasındandır. Kalbin bozuk olması, İslamiyete tam inanılmamasıdır. Mümin olmak için, yalnız kelime-i şehâdeti yani, **Eşhedü en lâ...** söylemek yetişmez. Münâfıklar, kalbi kâfir olduğu halde, Müslüman görünenler de bunu söylüyor. Kalbde iman bulunduğu alâmet, İslamiyetin emirlerini seve seve yapmaktır.

Zekât niyeti ile fakire bir altın vermek, yüzbin altın sadaka vermekten daha sevaptır. Çünkü, zekât vermek, farzı yapmaktır. Zekât niyeti olmadan verilenler ise, nâfile ibâdetir. Farz ibâdetin yanında nâfile ibâdetlerin hiç kıymeti yoktur. Deniz yanında, damla kadar bile değildir. Şeytân aldatarak, kazaları kıldırıyor, nâfile kılmağı, (nâfile hacca ve ömreye gitmeği) güzel gösteriyor. Zekât verilmeyip, nâfile hayırları, göze güzel gösteriyor.

İslâmın şartının dördüncüsü, mübârek Ramazan ayında, hergün oruc tutmaktır. Mübârek Ramezân ayında hergün, muhakkak oruc tutmalıdır. Olur olmaz sebeplerle, bu mühim farzı elden kaçırmamalıdır. Peygamberimiz buyurdu ki, "Oruc, mümini Cehennemden koruyan bir kalkandır". Hastalık gibi, mecbûrî bir sebeple oruc tutulmazsa, gizli yimeli ve özür bitince hemen kaza etmelidir.

İslâmın beşinci şartı haktır, ömründe bir kerre, Mekke şehrine gidip, hac vazîfelerini yapmaktır. Hadis-i şerifte, "Kabûl olan bir hac, geçmiş günahları yok eder" buyuruldu.

Hepimiz Onun kuluyuz. Başı boş, sâhibsiz değiliz. Sâhibimizin emirlerine, yasaklarına göre yaşamalıyız ki, azâbdan kurtulabilelim. İslamiyete uymayanlar, inâdcı kul, aksi, âsî memûr olur ki, cezâ çekmeleri lâzım gelir.

Yanlışlık yoktur 20.4.2003

Peygamberler, Allahü teâlâ tarafından kullarına gönderilmiş insanlardır. Ümmetlerini Allahü teâlâyâ çağırarak, azgın, yanlış yoldan, doğru, saâdet yoluna çekmek için gönderilmişlerdir. Dâvetlerini kabûl edenlere, Cenneti müjdelemişler, inanmayanlara Cehennem azâbını bildirmişlerdir. Onların Allahü teâlâdan getirdikleri her haber doğrudur, yanlışlık yoktur.

Peygamberlerin sonuncusu, Muhammed aleyhisselâmdır. Onun dîni bütün dinleri nesh etmiş, yürürlükten kaldırmıştır. Onun kitabı, geçmiş kitapların en iyisidir. Onun dîni kıyâmete kadar bâkîdir. Kimse tarafından değiştirilmiyecektir. İsâ "aleyhisselâm" gökten incek, Onun dîni ile amel edecek, yanî Onun ümmeti olacaktır.

Muhammed aleyhisselâmın kıyâmetten haber verdiği şeylerin hepsi doğrudur. Kabir azâbı, kabrin ölüyü sıkması, kabirde Münker ve Nekîr denilen iki meleğin suâl sorması, kıyâmette herşeyin yok olacağı, göklerin yarılabacağı, yıldızların yollarından çıkıp dağılacakları, dünyanın, dağların parçalanması ve herkesin mezârdan çıkması, mahşer yerine toplanması, yanî rûhların cesedlere gelmesi, kıyâmet gününün zelzelesi, o günün dehşeti, korkusu ve kıyâmette suâl ve hesâb ve dünyâda yapılmış olan şeylere orada, ellerin, ayakların ve her azânın şehâdet etmesi ve iyilik ve kötülük defterlerinin uçarak sağ veyâ sol taraftan verilmesi ve

iyiliklerin ve günahların, oraya mahsûs bir terâzide dartılması hakdır, doğrudur. Orada sevâbı ağır gelen, Cehennemden kurtulacak, az gelen, ziyân edecektir. Oradaki terâzî, bilinmeyen bir terâzî olup, ağır ve hafif gelmesi dünyâ terâzîsinin aksinedir. Yukarı çıkan kefe ağırdır, aşağı inen hafiftir. Orada yer çekimi kuvveti yaktır.

Cehennemın üzerinde sırât köprüsü vardır. Müminler, bu köprüden geçip, Cennete gidecektir. Kâfirlerin ayakları kayarak, Cehenneme düşeceklerdir.

Sırât köprüsü deyince, bildiğimiz köprüler gibi sanmamalıdır. Nitekim, sınıf geçmek için, imtihân köprüsünden geçilir diyoruz. Her talebe imtihân köprüsünden geçer. Hepsı buradan geçtiği için köprü diyoruz. Hâlbuki, imtihânın, köprüye benzeyen hiçbir tarafı yoktur. İmtihân köprüsünden geçenler olduğu gibi, geçemeyip, yuvarlananlar da olur. Fakat bu, köprüden denize yuvarlanmağa benzemez. İmtihân köprüsünün nasıl olduğunu, buradan geçenler bilir. Sırât köprüsünden de herkes geçecek, bazıları da geçemeyip Cehenneme yuvarlanacaktır. Fakat, bu köprü ve buradan geçmek ve Cehenneme düşmek, dünya köprüleri gibi ve imtihân köprüsü gibi değildir. Bunlara hiç benzemez.

Büyük günah ve iman 21.4.2003

Ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarında yazılı olan, Peygamberimizden gelen haberlere inanmak ve inandığını söylemek “iman”dır. İbâdetler, imandan değildir. Fakat, imanın kemâlini artırır ve güzelleştirirler. İmâm-ı a’zam Ebû Hanîfe, iman artmaz ve azalmaz, buyuruyor. Çünkü iman, kalbin tasdik etmesi, kabûl etmesi, inanması demektir. İnanmanın azı, çoğu olmaz. Azalan ve çoğalan bir inanışa, iman değil, zan ve vehm denir. İmanın kâmil veya noksan olması, ibâdetlerin çok ve az olması demektir. İbâdet çok olunca, imanın kemâli çok denir.

O hâlde, müminlerin imanları, Peygamberlerin imanları gibi olmaz. Çünkü, bunların imanları ibâdetler sebebi ile kemâlin tepesine varmıştır. Diğer müminlerin imanları oraya yaklaşamaz. Her ne kadar, her iki iman, iman olmakta ortak iseler de, birincisi, ibâdetler vâsıtası ile, başka dürlü olmuştur. Sanki aralarında benzerlik yoktur. Müminlerin hepsi, insan olmakta, Peygamberler ile ortaktır. Fakat, başka kıymetler, üstünlükler bunları yüksek derecelere çıkarmıştır. İnsanlıkları, sanki başka türlü olmuştur.

Müminin, büyük dahî olsa, günah işlemekle imanını gitmez. Kâfir olmaz. İmâm-ı a’zam, Bağdâdın büyük âlimleri ile, bir yerde oturmuşlardı. Biri gelip dedi ki: “Bir mümin, babasını haksız olarak öldürse ve sonra şarâb içerek serhoş olsa ve zinâ etse, imanını gider mi?”. İşiten âlimlerin hepsi, o mümine kızdı. Bunu sormağa lüzûm yok! İmanını elbet gider. Kâfir olur dediler.

İmâm-ı a’zam buyurdu ki, “O kimse yine mümindir. Günah işlemekle, imanını gitmez”. Âlimler, bu cevâbı beğenmeyip, İmâm-ı a’zama dil uzatdılar. Sonra, İmâm sözünü isbât edince, hepsi kabûl etdi. Günahı çok olan bir mümin, son nefesi buğazına gelmeden evvel, tövbe ederse, kurtulması çok umulur. Çünkü, Allahü teâlâ, tövbeyi kabûl edeceğini va’d buyurmuştur.

Eğer tövbe etmek şerefine kavuşamadı ise, onun işi, Allahü teâlânın irâdesine kalmıştır. İsterse günahlarının hepsini af ederek Cennete sokar. İsterse Cehennem ateşi ile veyâ sıkıntılar ile günahları kadar, azâb yapar.

Fakat sonunda kurtularak, yine Cennete girer. Çünkü, âhirette merhamete kavuşamıyan, yalnız kâfirlerdir. Zerre kadar iman olan, rahmete kavuşacaktır. Eğer günahlarından dolayı önceleri rahmete kavuşamazsa, sonunda Allahü teâlânın lutfü, inâyeti ile kavuşacaktır.

Dört büyük halife 22.4.2003

Ehl-i sünnet âlimlerine göre halîfelikten konuşmak, dînin esâs bilgilerinden değildir. Yani imana bağlı birşey değildir. Fakat, bazıları bunda taşkınlık yaptığından âlimler halîfelîğe âid bilgileri, kelâm ilmine, yani iman bilgisine sokmuş, işin doğrusunu bildirmişlerdir.

Peygamberlerin sonuncusu olan Muhammed aleyhisselamdan sonra müslimânların halîfesi, yani Peygamber efendimizin vekîli ve müslimânların reîsi, Ebû Bekr-i Sıddîkdir “radiyallahü anh”. Ondandır, halîfe Ömer-ül-Fârûkdur “radiyallahü anh”. Ondandır, Osmân-ı Zinnüreyn “radiyallahü anh”, ondan sonra, Alî ibni Ebî Tâlibdir “radiyallahü anh”.

Bu dördünün üstünlük sıraları, halîfelikleri sırası gibidir. Bunlardan ilk ikisinin, diğer ikisinden daha üstün olduğunu, Eshâb-ı kirâmın ve Tâbi’în-i izâmın hepsi söylemiştir. Bu sözbirliğini, din imâmlarımız bildirmektedir. Buna inanmıyan, yâ câhildir veyâ inâncıdır.

İmâm-ı Alî “radiyallahü anh” buyuruyor ki, “Beni, Ebû Bekr ile Ömerden “radiyallahü anhümâ” üstün tutan, iftirâ etmiş olur. İftirâ edenleri dövdükleri gibi, onu döverim”.

Abdülkâdir-i Geylânî hazretleri, buyuruyor ki: Peygamberimiz buyurdu ki, “Allahü teâlâdan istedim ki, benden sonra Alî “radiyallahü anh” halîfe olsun. Melekler dedi ki: Yâ

Muhammed “sallallahü aleyhi ve sellem”! Allahü teâlânın dilediği olur. Senden sonra halife, Ebû Bekr-i Sıddîkdir.”

Abdülkâdir-i Geylânî “kuddise sirruh” yine buyurdu ki, Alî “radiyallahü anh” dedi ki, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” bana buyurdu ki:” **Benden sonra halife Ebû Bekr olacaktır. Ondan sonra Ömer, ondan sonra Osmân, ondan sonra da sen “radiyallahü anhüm” olacaksınız!”**.

İmâm-ı Hasen, İmâm-ı Hüseynden daha üstündür “radiyallahü anhümâ”. Ehl-i sünnet âlimleri “rahmetullahi aleyhim ecma’in” buyurdu ki: İlimde ve ictihâdda Âişe “radiyallahü anhâ”, Fâtımadan “radiyallahü anhâ” üstündür.

Abdülkâdir-i Geylânî “radiyallahü anh”, (Gunye) kitabında diyor ki, “Âişe “radiyallahü anhâ” daha üstündür”. İlimde ve ictihâdda Âişe, zühd ve dünyadan kesilmekte ise, Fâtıma daha ileridir. Bunun içindir ki, hazret-i Fâtımaya (Betül) yani çok temiz demişlerdir “radiyallahü anhümâ”.

Âişe “radiyallahü anhâ” ise, Eshâb-ı kirâma İslâmiyeti öğretirdi. Eshâb-ı kirâm, bütün müşkillerini, ondan sorup öğrenirdi.

Duânın kabul olması için 23.4.2003

Allahü teâlâ insanları yarattı. Her insanın saadet içinde, mesûd yaşamasını istediğini bildirdi. Mesûd olmak, râhat, üzüntüsüz yaşamak demektir. Her insan da mesûd olmağı istemektedir. Yaratan da, yaratılan da aynı şeyi istemekde olduğu hâlde, mesûd olan kimse pek azdır.

Çünkü, Allahü teâlâ herşeyi bir sebep ile yaratmaktadır. Allahü teâlâdan birşey istemek, yâ kavî ile, söz ile olur. Yâhud fi'l ile olur. Kavî ile istemek, düâ etmektir. Bir şeyi fi'l ile istemek, bu şeyi meydana getiren sebebi yapmaktır. Çalışmak, sebebe yapışmak demektir.

Çalışmayan, tenbel oturan, sebebe yapışmamış olur. Allahü teâlâ tenbele birşey vermez. “Ve en leyse lil insâni illâ mâ seâ: İnsan ancak çalıştığı şeye kavuşur” âyet-i kerîmesi bunun vesîkasıdır. Kâfirler, Allahü teâlâyâ inanmadıkları için, kavî ile istemiyorlar. Düâ etmiyorlar. Sebeblerin tesîrini gördükleri için, yalnız fi'l ile istiyorlar. Sebeblere yapışıyorlar. Allahü teâlâ da, onların bu isteklerini kabûl ederek, istediklerini dünyada veriyor. Fakat iman etmedikleri için ahiret nimetlerinden mahrum kalıyorlar.

Dünyada ve ahirette mesûd olmak için lâzım olan sebeblere “Nimet” denir. Allahü teâlâ, nimetlerini, dost, düşman, her istiyene vereceğini va'd etmektedir. Nimete kavuşmak için, nimet sâhibinin beğendiği gibi istemek lâzımdır.

Bunun için, nimeti istediğini bildirmek, düâ etmek ve muhakkak verileceğine inanmak, lâzımdır. Buna inanmıyana, hele inkâr edene verilmez. İnkâr eden mahrum kalır. Saadete sebep olan nimete kavuşmak için yapılan düâda, bu îmân şarttır.

Demek ki, nimete kavuşmak için, önce imân sâhibi olmak, yanî müslimân olmak, sonra, nimetin sebebine yapışmak lâzımdır. Bütün nimetlerin sâhibi olan Allahü teâlâ, nimetlere kavuşmak için, nasıl düâ edileceğini de, merhamet ederek, bildirmektedir.

Müslimânın düâsının kabûl olması için, düzgün bir imandan sonra, her gün beş vakit namaz kılmak, kul hakkı bulunmamak şartı da önce gelmektedir.

NOT: Pek çok okuyucumuz, daha önce bu köşede yayımlanan, “Esmâ-i hüsnâyı okumanın faydaları” yazı dizisini istemektedir. Bu yazılar ve âyâtı hırz gibi kıymetli bir duâ olan “Hizb-ül bahir” duası, “365 gün Duâ” kitabının ilaveli yeni baskısına konulmuştur. Arzu edenler, Arı Sanat yayımevi’nden (0212 520 41 51) temin edebilirler.

Allah onlardan razı 24.4.2003

Allahü teâlâ, Kur’ân-ı kerîmde Eshâb-ı kirâmı övmektedir. İlk hicret edenlerden ve Ensârdan ve iyilikde bunların izinde olanlardan râzı olduğunu bildirmektedir. Allahü teâlâ, ancak mümin olarak öleceğini bildiği kulundan râzı olur. Kâfir olarak öleceğini bildiği kulundan râzı olduğunu bildirmesine imkân yoktur.

Bunun için, Eshâb-ı kirâmı öven âyet-i kerîmeler, onların âdil olmadıklarını ve Resûlullahın vefâtından sonra mürted olduklarını söyleyenleri red etmekte, böyle söyleyenlerin kötü niyetli olduklarını bildirmektedir. Eshâb-ı kirâmın hepsini öven hadîs-i şerîfler pek çoktur. Bunların meşhûrlarından biri, “**Eshâbım yıldızlar gibidir. Hangisine uyarsanız hidâyete kavuşursunuz!**” hadîs-i şerîfidir.

Eshâb-ı kirâm “aleyhimürrıdvân” arasındaki Deve ve Sıffin vak’ası gibi olaylar, iyi niyetlerle, güzel sebeplerle yapılmış olup, nefsin arzuları ile, inâd ve düşmanlık ile değildi. Çünkü, onların hepsi büyük idi. Kalbleri Peygamber efendimizin “sallallahü aleyhi ve sellem”

sohbetinde ve mubârek nazarları karşısında temizlenmiş, hırs, kin ve düşmanlık gibi şeyler kalmamıştı.

Bunların sulhları da, ayrılıkları da , Hak için idi. Herbiri, kendi ictihâdına göre hareket etmiştir. İctihâdı doğru olanlara iki veyâ on sevâb, isâbet etmeyenlere de, bir sevâb vardır. O hâlde, doğruyu bulmağa çalışıp da bulamayıp yanılanlarına da, doğru olanlar gibi, dil uzatmamak lâzımdır. Çünkü, bunlar da, sevâb kazanmıştır.

Ehl-i sünnet âlimleri buyuruyor ki, bu muhârebelerde imam-ı Alî "radiyallahü anh" haklı idi. Ona uymayan ictihâdlar doğru değildi. Fakat, hiçbirine dil uzatılamaz. Nerde kaldı ki, kâfir ve fâsık denilebilsin! Bu muhârebelerde Alî "radiyallahü anh" buyurdu ki, "**Kardeşlerimiz bizden ayrıldı. Onlar kâfir, fâsık değildir. Çünkü, ictihâdlarına göre hareket ediyorlar**".

Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" buyurdu ki, "**Eshâbıma dil uzatmaktan sakınınız!**". Görülüyor ki, Peygamberimizin, Eshâb-ı kirâmının hepsini büyük bilmemiz ve hepsini hürmetle, iyilikle söylememiz lâzımdır. Bu büyüklerden hiçbirini kötü bilmemiz, kötü sanmamalıyız! Çünkü, Eshâb-ı kirâmı sevmek, Peygamber efendimizi sevmekten ileri gelir. Onlara düşmanlık, Ona düşmanlık olur. Büyük âlim, Ebû Bekr-i Şiblî "kuddise sirruh" buyurdu ki: "Eshâb-ı kirâma hurmet etmeyen bir kimse, Muhammed aleyhisselâma iman etmiş olmaz!"

Kıyamet alâmetleri 25.4.2003

Resulullah "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" kıyâmet alâmetlerinden her ne haber verdi ise, hepsi doğrudur. Yanlışlık olamaz. O zaman güneş, âdet dışı olarak garptan doğacaktır. Hazret-i Mehdî çıkacak, İsâ "aleyhisselâm" gökten inecek, Deccâl çıkacak, "Ye'cüc ve Me'cüc" yeryüzüne yayılacaktır.

Ye'cüc ve Me'cüc denilen kimseler, Nûh aleyhisselâmın oğlu Yâfesin soyundandırlar. Yüzleri yassı, gözleri küçük, kulakları çok büyük, boyları kısadır. Sayıları çok olacak. İsâ aleyhisselâm ve Eshâbı duâ ederler. Boyunlarında yara hâsıl olup, bir gecede hepsi ölür. Pis kokularından yer yüzü yaşanamıyacak bir hâl alır.

"Ye'cüc" ve "Me'cüc" çok eski zamanda, bir dıvâr arkasına bırakılmış, kıyâmete yakın, yeryüzüne yayılacak, iki kötü millet olduğu, Kur'ân-ı kerîmde haber verilmiştir.

"Dabbetüleri" denilen hayvan çıkacak, gökleri bir duman kaplayıp, bütün insanlara gelip, cânlarını yakacak, herkes bunun acısından duâ edip, "Yâ Rabbî! Bu azâbı üzerimizden kaldır. Sana iman ediyoruz!" diyecektir. Alâmetlerin sonuncusu, bir ateştir ki, Adenden çıkacaktır. Aden, Yemendedir.

Ahır zaman Hz.Mehdi gelecektir. Hadîs-i şerîflerde buyuruldu ki, "Mehdînin başı hizâsında bir bulut olacaktır. Buluttan bir melek: Bu Mehdîdir, sözünü dinleyiniz!" diyecektir. Bir hadîs-i şerîfte de buyuruldu ki: "İsmi duydüğünüz kimselerden, yeryüzüne (yani, o zaman bilinen memleketlerin çoğuna) dört kişi mâlik oldu. İki mümin, ikisi de kâfir idi. Mümin olan iki kişi, Zülkarneyn ile Süleymân "aleyhisselâm" idi. Kâfir olan ikisi de, Nemrûd ile Buhtunnasar idi. Beşinci olarak, yeryüzüne, benim evlâdımdan biri, yani Mehdî de, mâlik olacaktır."

Bir hadîs-i şerîfte buyuruldu ki: "Kıyâmet kopmadan önce, Allahü teâlâ, benim evlâdımdan birini yaratır ki, ismi benim ismim gibi, babasının ismi, benim babamın ismi gibi olur ve dünyâyı adâletle doldurur. Ondandır önce dünyâ zulümle dolu iken, onun zamanında adalet ile dolar". Bir hadîs-i şerîfte de buyuruldu ki: "Eshâb-ı Kehf, hazret-i Mehdînin yardımcıları olacaktır ve İsâ "aleyhisselâm" bunun zamanında gökten inecektir. İsâ "aleyhisselâm", Deccâl ile harb ederken, hazret-i Mehdî, onunla berâber olacaktır. Bunun hükümdârlığı zamanında, her zamankinin aksine olarak ve hesâbların tersine olarak, Ramazan-ı şerîfin ondördüncü günü güneş tutulacaktır ve birinci gecesinde ay tutulacaktır".

Bugüne kadar bildirilen özelliklere sahip kimse gelmemiştir. Genelde mehdilik iddiasında bulunan kimseler, ruhi dengesi bozuk kimselerdir.

Haramdan kaçmak 26.4.2003

Haramları, büyük günah ve küçük günah diye ikiye ayırmışlar ise de, küçük günahlardan da, büyük günah gibi kaçınmak, hiçbir günahı küçümsememek gerektir. Çünkü, Allahü teâlâ, intikâm alıcıdır ve ganîdir. İstedğini yapmakta hiç kimseden çekinmez. Gazabını, düşmanlığını günahlar içinde gizlemiştir. Küçük sanılan bir günah, intikâmına, gadabına sebep olabilir.

Küfürden ve bid'atten başka günahlar ikiye ayrılır: Birinci kısım, Allahü teâlâ ile kul arasında olan günahlardır. İkinci kısım, namaz kılmamak gibi. Bu günahların, büyüğünden ve küçüğünden, çok sakınmalıdır. Resûlullah "aleyhisselâm" buyurdu ki: "Bir zerrecik (yani çok az) bir gûnahtan kaçınmak, bütün cin ve insanların ibâdetleri toplamından daha iyidir".

Günahların hepsi, Allahü teâlânın emrini yapmamak olduğundan, büyüktür. Fakat, bazısı, bazısına göre küçük görünür. Meselâ, yabancı kadına şehvetle bakmak, zinâ yapmaktan daha küçüktür. Bir küçük günahı yapmamak bütün cihânın nâfile ibâdetlerinden daha sevaptır. Çünkü, nâfile ibâdet yapmak farz değildir. Günahlardan kaçınmak ise, herkese farzdır. Büyük

günahlardan kaçınabilmek için, başka çare yoksa, küçük günahı işlemek câiz olur. Her günahı yaptıktan sonra tövbe ve istigfâr etmek te farzdır. Her günahın tövbesi kabul olur.

Şartlarına uygun yapılan tövbe, muhakkak kabul olur. Tövbenin kabûl edileceğinde şübhe etmemelidir. Tövbenin şartlarına uygun olmasında şübhe etmelidir. Tövbe edilmeyen herhangi bir günahın Allahü teâlâ intikâm alabilir. Çünkü, Allahü teâlânın gadabı, günahlar içinde saklıdır. Allahü teâlâ pek kuvvetli, herkese gâlib ve intikâm alıcıdır. Yüzbin sene ibâdet eden makbûl bir kulunu, bir günah için, sonsuz olarak red edebilir ve hiçbirşeyden çekinmez. Bunu Kur'ân-ı kerîm bildiriyor ve ikiyüzbin sene itâat eden iblîsin, şeytânın, kibir edip, secde etmediği için, ebedî mel'ûn olduğunu, haber veriyor. Yeryüzünde halifesi olan, Âdem aleyhisselâmın oğlunu, bir adam öldürdüğü için, ebedî tard eyledi.

Mûsâ "aleyhisselâm" zamanında yaşayan Bel'am bin Bâûrâ, Allahü teâlânın bir haramına, az bir meylettiği için, imansız gitti. "Onun gibiler köpek gibidir" diye dillerde kaldı. Kârûn, Mûsâ aleyhisselâmın akrabâsı idi. Birkaç kuruş zekât vermediği için, bütün malı ile birlikte, yer altına sokuldu. Sa'lebe, bir kere sözünde durmadığı için, sahâbîlik şerefine kavuşamadı, imansız gitti. O halde, her müminin günah işlemekten çok korkması lâzımdır. Ufak bir günah işledikde tövbe, istigfâr etmesi, yalvarması lâzımdır.

Dinde bid'at 27.4.2003

Kalbi temizlemek için islâmiyete uymak lâzımdır. İslâmiyete uymak da, emirleri yapmakla ve yasaklardan ve bid'atlerden sakınmakla olur.

Bid'at, sonradan yapılan şey demektir. Peygamberimizin "sallallahü aleyhi ve sellem" ve dört halifesinin zamanlarında bulunmayıp da, onlardan sonra, dinde meydana çıkarılan, ibâdet olarak yapılmaya başlanan şeylerdir. Meselâ, namazlardan sonra hemen "âyet-el-kürsî" okumak lâzım iken, önce "Salâten tûncînâ"yı ve başka duâları okumak bid'attir. Bunları, "âyet-el-kürsî"den ve tesbîhlerden sonra okumalıdır. Namazdan, duâdan sonra secde edip de kalkmak bid'attir. Ezânı hoparlörle okumak, namazı hoparlör ile kaldırmak ta bid'attir.

Dinde yapılan her değişiklik ve reform bid'attir. Yoksa, çatal, kaşık, kravat kullanmak, kahve, çay, tütün içmek bid'at değildir. Çünkü, bunlar ibâdet değil, âdettir ve mubâhdırlar. Haram değildirler. Bunları yapmak, dînin emrettiği şeyi terk etmeğe veya yasak ettiği şeyi yapmağa sebep olmazlar.

Bid'at, dinden olmıyan, ibâdet olmıyan, âdet olan birşey ise, dînimiz bunu red etmez. Yemekte, içmekte, elbisede, vâsitalarda ve bina, mesken, ev işlerinde, ibâdet etmeye niyet etmeyip, yalnız dünya işi düşünülürse, bunlar bir ibâdeti yapmağa mâni olmadıkça veya bir haramı işlemeğe sebep olmadıkça, bid'at olmazlar. Dînimiz bunları men etmez.

Bid'at üç dürlüdür:

1- İslâmiyetin küfür alâmeti dediği şeyleri zarûret olmadan kullanmak, en kötü bid'attir. Ne niyetle olursa olsun, haç takmak, zünnar kuşanmak, gayri müslimlerin, noellerine, yortularına ve cenazelerine katılmak ve onlara rahmet dilemek, onların da Cennete gideceklerine inanmak böyledir ve küfürdür.

2- Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiklerine uymıyan inanışlar da kötü bid'attir.

3- İbâdet olarak yapılan yenilikler, reformlar, amelde bid'at olup büyük günahdır. Âlimler, ameldeki, ibâdetdeki bid'atleri ikiye ayırmışlar, hasene ve seyyie demişlerdir. İmâm-ı Rabbânî hazretleri âlimlerin hasene dedikleri bid'atlere bid'at dememiş, sünnet-i hasene demiştir. Bid'at-i seyyie dediklerine bid'at demiş, bunları çok kötölemiştir. Vehhâbîler, hasene denilen, beğenilen bid'atlere de, seyyie diyor, bunları yapanlara kâfir, müşrik diyorlar.

İlk insanın yaratılışı 28.4.2003

İlk insan Âdem aleyhisselâm Peygamber idi. Melekler kendisine karşı secde etmişlerdi. Allahü teâlâ, balçık çamurundan insan şeklinde bir heykel yapıp, bunu ete ve kemiğe çevirmişti.

Allahü teâlâ, toprak maddelerini, azotlu, fosforlu tuzları, bitki fabrikasında, proteinlere döndürmekte, bu bitkisel proteinleri de, hayvan vücûdünde, ete ve kemiğe ve organ şekline çevirmektedir.

Bugün fen bunu anlayabildiği gibi, katalizör ismini verdiğimiz maddeler yardımı ile, binlerce sene sürecek olan kimyâ reaksiyonlarını, bir saniyede, pek çabuk, yapabiliyoruz. İnsanlar binlerce senelik bir işi bir ânda yapıyor da, Allahü teâlânın, toprak maddelerini, birkaç senede, et, kemik maddelerine çevirdiğini, bugün bildiğimize göre, bir ânda çevireceği fen yolu ile kolayca anlaşılacaktır.

Allahü teâlâ toprak maddelerini, bir ânda organik hâle çevirip, rûhu bu bedene bağılayarak, ilk Âdemi yarattığı gibi, kıyâmette de, elemanları, bir ânda, bir araya toplayıp, insan vücûdünü yapacak ve zâten mevcûd olan önceki rûhları, bu vücûdlara verecektir.

İnsanın ölmesi, rûhun bedenden ayrılması demektir. Rûh ölmez. Kıyâmette, herşeyle berâber, rûhlar da yok edilip tekrar yaratılacaktır. Bugün, fizik, kimyâ, fizyoloji ve astronomi gibi ilimlerde Allahü teâlânın kudretini iyi anlayan, zekî kimseler, Âdem aleyhisselâmın ve kıyâmette bütün insan ve hayvanların topraktan çıkarılacaklarını, bir fen olayı olarak, kolayca anlıyabilir. Bir asır evvel, müslimânlar, buna, anlamadan inanıyordu. Bugün ise, basît bir fennî olay şeklinde görüyor ve pek açık olarak, inanıyoruz.

Allahü teâlâ Cenneti ve Cehennemi yaratmış, her ikisini de, cin ve insan ile dolduracağını haber vermiştir. Bunun için, ilk insan olan Âdemden “aleyhisselâm” beri, her zaman, yeryüzünde imanlılar ve dinsizler bulunmuş ve birbirleri ile atışmıştır. Dinsizler, Allah’tan başka şeylere tapınmış, imanlılar ise, Allahü teâlânın gönderdiği Peygamberlere ve kitaplara tâbi’ olmuştur. İlk insanlar, bazı târihçilerin zan ettiği gibi ve islâm dînine inanmayanların uydurduğu, filmlerde görüldüğü gibi, ilmsiz, fensiz, görgüsüz, çıplak, vahşî kimseler değildi.

Evet bugün, Asya, Afrika çöllerinde ve Amerika ormanlarında tunç devrindekilere benzeyen vahşîler yaşadığı gibi, ilk insanlarda da bilgisiz, basît yaşayanlar vardı. Fakat, bundan dolayı, ne bugünkü, ne de ilk insanların hepsi için, vahşîdir denilemez.

İlk insanlar 29.4.2003

İlk insan ve ilk Peygamber Âdem aleyhisselâm ve ona iman edenler şehirlerde yaşardı. Okumak, yazmak bilirdi. Demircilik, iplik yapmak, kumaş dokumak, çiftçilik, ekmek yapmak gibi sanatları vardı. Âdem “aleyhisselâm”ın boyu ve ömrü kesin olarak bildirilmedi.

Allahü teâlâ, kendisine on kitap gönderdi. Cebrâil “aleyhisselâm”, oniki kere gelmişti. Bu kitaplarda, iman edilecek şeyler, çeşitli dillerde lügatlar, hergün bir vakit namaz (sabâh namazı) kılmak, gusl abdesti almak, oruc tutmak, leş, kan, domuz yimemek, birçok sanatlar, tıp, ilâclar, hesâb, hendese yani geometri gibi şeyler bildirilmişti. Altın üzerine para dahî basmış, maden ocakları işletilip âletler yapılmıştı.

Nûh aleyhisselâmın gemisinin, ateş yanarak, kazanı kaynarak hareket ettiğini, Kur’ân-ı kerîm açıkça bildiriyor. Bazı târihçiler, hiçbir vesika ve incelemeğe dayanmadan, yalnız dinleri inkâr etmek, Peygamberleri küçültmek maksadı ile, ilk insanlar vahşî idi, birşey bilmezdi diyerek Âdem, Şis (Şît) ve İdrîs “aleyhimüsselâm” gibi Peygamberlerin birer masal, birer hurâfe olduğunu göstermek, böylece müslimân evlâdlarını dinsiz, imansız yetiştirmek istiyorlar.

Hiçbir dîne inanmayanlardan bir kısmı da, fen adamı görünerek bozuk düşüncelerini, fen perdesi altında, etrâfa saçıyor. Meselâ “Bütün canlıların yapı taşı olan hücre, milyonlarca sene evvel, denizlerde, tesâdüfen kendi kendine meydana gelip, zamanla küçük deniz bitkileri ve hayvanları ve sonra karadakiler meydana gelmiş, en son insan hâline dönmüştür” gibi şeyler söylüyorlar. Böylece, Âdem aleyhisselâmın topraktan yaratılmadığını, Kur’ân-ı kerîmin ve mukaddes kitapların, hâşâ, hikâye olduklarını, ilk canlı maddeyi vücûda getiren büyük bir kudretin varlığına inanmanın fenne uymıyacağını anlatıyorlar. Böyle kâfirlere “Ateist” denir. Bunlardan müslimân görünenlere “Zındık” denir.

Fen bilgileri, müşâhede ve tedkîk ilimleridir. Fen olayları, önce his uzvları ile veya bunları takviye eden âletlerle gözlenir ve olayın sebepleri tahmîn olunur. Sonra, bu olay, tecrübe ve tekrâr edilerek, bu sebeplerin tesîrleri, rolleri tesbît edilir.

İnsanlar, bugünkü derecede kalmayıp, ilk canlıların ne sûretle yaratıldığı hakkında doğru bilgi edinilirse, İslâmiyete zararlı değil, faydalı olur. Çünkü, canlı ve cansız, herşey yok idi. Hepsi, sonradan yaratıldı. Ayet-i kerîmede **“Herşeyi nasıl yarattığımı arayın, işlerimdeki intizâmı, incelikleri görün! Böylece varlığıma, kudretimin, bilgimin sonsuzluğuna inanın!”** buyuruldu.

İlk insanların dağılması 30.4.2003

Âdem aleyhisselâmın evlâdı çoğalarak Arabistân, Mısır, Anadolu ve Hindistâna yayılmıştı. Nûh “aleyhisselâm” zamanında tûfanda, hepsi boğularak, yalnız gemidekiler kurtuldu. İnsanlar bunlardan türedi. Zamanla çoğalarak, Asya, Afrika, Avrupa, Amerika ve Okyanusyaya, yani bütün yeryüzüne yayıldı. Bu yayılma, hem karadan, hem büyük gemilerle, denizden olmuştu. O zamanlarda Asyadan Amerikaya ve Okyanus adalarına, belki kara yolları vardı.

Fen ilerledikçe, müslimânların, görmeden, akıl ermeden, inandıkları birçok şeyler, birer ikişer, fen yolu ile anlaşılacaktır. Meselâ, bugün Avrupa ve Amerikada, mekteplerde, şöyle okutuluyor: “Eski jeolojik devrlerde, güney kıtaları arasında kara yollarının bulunduğu kabûl edilmiştir. Meşhûr Meteoroloji âlimi Alfred Wegener, karaların kayması nazariyesini kurmuş ve altı kıtanın evvelce birbirine bağlı olup, sonra yavaş yavaş ayrıldıklarını söylemiştir. Başka bir

profesör, kıtalar arasında köprü gibi kara parçaları olduğunu, Zoocoğrafik tecribelere dayanarak, iddiâ etmiştir.

Görülüyor ki, Âdem aleyhisselâmin topraktan yaratıldığı ve insanların, yeryüzüne, Sûriye, İrâk ve orta Asyadan yayıldıkları, fen bilgileri ile de, anlaşılmalıdır. Hâdiseleri değil de, propagandaları yazan ve hakîkatlere değil de, siyâsî menfaatlere koşan bazı târifçiler, İslâmiyete ve islâm büyüklerine, körü körüne hakâret etmekde hâlâ inâd ederken, fen adamları, fen bilgileri, islâmın büyüklüğünü, doğruluğunu, gün geçtikçe daha yakından görmekte ve anlamaktadır.

Kalbleri hasta, bilgileri az olan İbni Sina, Farabi gibi felsefeciler âlemin kadîm olduğunu, yoktan var edilmediğini söylüyorlar ve tekrâr yok olacağını, kıyâmetin kopacağını inkâr ediyorlar. Bazıları da tenâsüha (reenkarnasyona) inanıyor. Rûhlar olgunlaşmadan önce, bir bedenden ayrılınca, başka bir bedene geçer. Kemâle geldikten sonra, insanlara gelmezler, tenâsüh yolu ile olgunlaşmış olurlar, diyor ve tenâsüh gösteren birçok hikâyeler uyduruyorlar.

Hâlbuki tenâsüha, yani ölen insan rûhunun başka bir çocuğa geçerek tekrâr dünyaya gelmesine inanmak küfürdür. Tenâsüh vardır diyen, dîn-i islâma inanmamış olur. Yani, müslimânlıktan çıkar. Tenâsüh olunca Cehennem kimler için olur, kimler azâb görür? Buna inanmak, Cehennemi inkâr etmek ve hattâ öldükten sonra tekrâr dirilmeğe inanmamak olur.

Emr-i ma'rûf 1.5.2003

Bazıları, başkalarının yaptıklarına karışmamak lazım, tasavvuf büyükleri, başkasına karışmazlardı, kimseye ilişmezlerdi, diyorlar. Bu, doğru değildir ve dinde yara açmağa sebep olur. Hâlbuki, dinimizde “**Emr-i ma'rûf**” ve “**Nehy-i münker**” (Dinin emirlerini yaymak, yasaklarına mani olmak) ve “**Buğd-ı fillâh-Hubbu fillah**” (Allah için sevmek, Allah için düşmanlık) farzdır. O hâlde, bunları terk etmek, dinin bu farzlarını terk etmek olur. Bunları inkâr eden de dinden çıkmış olur.

Tasavvuf ehli, insanı kurtuluşa kavuşturacak ve helâke götürecekt şeyleri bildirmek için, binlerle kitap yazdı. Bu çalışmaları, emr-i ma'rûf değildir de nedir? Tesavvuf büyüklerinden hâce Mu'înüddîn-i Çeştîye hocası, (Dostun yolu çok ince ve tehlikelidir. Herkese nasîhat et ve tehlikeyi bildir!) buyurmuştu.

Şeyh-i ekber Muhyiddîn-i Arabî zamanındaki sôfileri simâ ve raksdan yani mûsikîden ve dans etmekten men' ediyordu. seyyid Abdülkâdir-i Geylânî “kuddise sirruh” (Gunyet-üt-tâlibîn) kitabında, uzun uzadıya emr-i ma'rûfu anlatıyor.

Evliyânın büyükleri, sôfiyyenin imâmları, emr-i ma'rûfu ve nehy-i münkeri terk edici olsalardı, kitaplarında bunları yazarlar mı ve bu derece mübâlega ederler mi idi?

Açık olan emir ve nehyi her müminin yapması lâzımdır. İkinci kısmı, yalnız âlimler bilir. Allahü teâlâ için, ne gibi şeylere ve nasıl inanmak lâzım olduğu gibi. Bunları âlimler emir ve nehy eder.

Her müminin Ehl-i sünnet i'tikâdına yapışması, bozuk imandan, yani dalâletden, i'tikâdda bid'atten kaçınması lâzımdır. Din bilgilerinde âlim olmıyan kimse, bid'at sâhibleri ile münâkaşa etmemeli, onlardan uzaklaşmalı, selâm vermemelidir. Bayramlarda, sevinçli zamanlarda ziyâretlerine gitmemeli, cenâzelerine namaz kılmamalı, onlara acımamalıdır. İ'tikâdları bozuk olduğu için, onları sevmemeği ibâdet bilmelidir.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, bir hadîs-i şerîfde, “İmanında veya ibâdetinde bid'at, bozukluk bulunan bir kimseye, Allah için sert bakanın kalbini, Allahü teâlâ imanla doldurur ve korkudan korur” buyurdu.

Tasavvuf büyüklerinden Fudayl bin İyâd, “Bid'at söyleyenleri ve yapanları sevenlerin ibâdetlerini, Allahü teâlâ kabûl etmez ve kalblerinden imanlarını çıkarır. Bid'at sâhibini sevmeyenin ibâdeti az olsa da, Allahü teâlânın bunu af buyurmasını ümmîd ederim. Yolda bid'at sâhibine karşı gelirsen, yolunu değiştirdir”

İbâdetlerin efdali 2.5.2003

İyilikleri yaymak, kötülöklere engel olmak lazımdır. Böyle olmasaydı, Allah Peygamberleri göndermez, dinleri bildirmez, insanları islâm dînine davet etmez ve diğer dinlerin yanlış, bozuk olduğunu haber vermezdi ve geçmiş Peygamberlere inanmayanları azâblarla helâk eylemezdi. Herkesi kendi hâline bırakır, kimseye birşey emir etmez ve inanmayanlara azâb yapmazdı. Cihâdı emretmezdi.

Kur'ân-ı kerîmde ve hadîs-i şerîflerde cihâd için ve cihâd eden Müslümanlar için ve şehîdler için fazîletler, meziyyetler ne sebepten bildirildi? İslâm düşmanlığı yapan zâlim krallara haddini bildirmek, onlara sıkıntı vermek ve Allahü teâlânın bu mahlûklarını harâb etmek, niçin emir olundu?

Nitekim insana, kendi nefisine düşmanlık etmesini ve nefislerin, Allahü teâlâyâ düşman olduğunu bildirdi ve nefis ile cihâd etmeğe cihâd-ı ekber ismini verdi ve Allahü teâlâ neden rızâsını ve yakınlığını bu cihâda bağladı? Allahü teâlâ, niçin nefisleri kendi başına bırakmadı? Demek ki bunlar, Allahü teâlânın düşmanlarıdır. Allahü teâlâ, düşmanlarından intikâm alınmasını istemektedir.

Allahü teâlâ nihâyetsiz merhametinden dolayı, evvelâ Peygamberleri sonra bunların yerine, Evliyâyı ve Ulemâyı davetçi gönderdi. Bunların dilleri ve kalemleri ile sevaplarını ve azâplarını bildirerek, özre ve bahâneye yol bırakmadı. Allahü teâlânın irâdesini ve âdetini kimse değiştiremez. Hakîkati bilmeyenlerin ve görmiyenlerin sözü ile, nizâm-ı âlem bozulmaz. Allahü teâlâ, isteseydi, herkesi doğru yola hidâyet eder, Cennete sokardı. Fakat, ezelde Cehennemî insanla ve cinle doldurmak istedi. Allahü teâlânın büyüklüğünü anlayabilen bir kimse, Ona sebebini soramaz.

Peygambere “sallallahü aleyhi ve sellem” tâbi olan, insanları davet etmekte ve emr-i ma'rûf, nehy-i münker etmekte de tâbi olur. Bunları yapmayan, Ona tâbi olmuş değildir. Allahü teâlânın düşmanı olmasaydı, (Buğd-ı fillâh) farz olmazdı. İnsanı Allahü teâlâyâ yaklaştıran şeylerin birincisi olmazdı. İmanın tamamlayıcısı olmazdı. Allahü teâlânın rızâsının ve sevgisinin husûlüne sebep olmazdı. Peygamberimiz **“İbâdetlerin efdali, müslimânları müslimân oldukları için sevmek, kâfirleri, kâfir oldukları için, sevmemektir”** buyurdu.

İmanın esası 3.5.2003

Hubb-i fillâh ve Buğd-ı fillâh, imanın esasıdır. Cenab-ı Hakkın en çok beğendi şeydir. Allahü teâlâ, Mûsâ aleyhisselâma, **“Benim için ne amel yaptın?”** diye sordukda, “Yâ Rabbî! Senin için namaz kıldım, oruc tuttum, zekât verdim, ismini çok zikr ettim” deyince, **“Yâ Mûsâ, namazların sana burhândır. Orucuların Cehennemden siperdir. Zekât kıyâmet gününün sıcaklığından koruyan gölgedir. İsmimi söylemen de, kabir ve kıyâmet karanlığında seni aydınlatan nûrdur. Yani bunların faydası hep sanadır. Benim için ne yaptın?”** buyurdukda, Mûsâ “aleyhisselâm”, “Yâ Rabbî! Senin için olan ameli bana bildir!” diye yalvardı. Cenâb-ı Hak: **“Yâ Mûsâ! Dostlarımı benim için sevdiğin mi ve düşmanlarıma benim için düşmanlık ettin mi?”** meâlindeki âyet-i kerîme ile cevâb verdi. Mûsâ “aleyhisselâm” da, Allah için amelin, **“Hubb-i fillâh”** ve **“Buğd-ı fillâh”** olduğunu anladı.

Muhabbet, sevgilinin dostlarını sevmeği, düşmanlarına düşmanlık etmeği îcâb eder. Bu sevgi ve düşmanlık, sâdik olan âşıkların elinde ve irâdesinde değildir. Çalışmaksızın, zahmet çekmeksizin kendiliğinden hâsıl olur.

Dostun dostları güzel görünür ve düşmanları çirkin ve fenâ görünür. Dünyanın güzel görünüşlerine kapılanlara hâsıl olan muhabbet de, bunu îcâb ettiriyor. Seviyorum diyen bir kimse, sevgilisinin düşmanlarından kesilmedikçe sözünün eri sayılmaz. Buna münâfık, yani yalancı denir.

Muhabbetin bu iki şartı, Kur'ân-ı kerîmde ve hadîs-i şerîfde bildirilmektedir. Bu âyet-i kerîmelerden anlaşıldığına göre, Allahü teâlânın düşmanlarını sevmek, insanı Allahü teâlâdan uzaklaştırır. Teberrî etmedikçe, tevellî olmaz. Yani uzaklaşmadıkça, dostluk olmaz. Fakat bu bazılarının yaptığı gibi, insanı, Eshâb-ı kirâmı sevmemek yoluna saptırmamalıdır. Çünkü, düşmanlık, düşmanlara olacaktır. Bunların zan ettiği gibi, dostlara düşmanlık kötüdür.

Sahâbe-i kirâmın hepsi, Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” huzûrlarına ve sohbetlerine ve kalbe, rûha şifâ olan mubârek nazarlarına kavuşmakla şereflediklerinden birbirlerini sever, kâfirlere düşmanlık ederdi. Hepsi Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” sevgilileri idi. Bunlardan birine bile düşmanlık, Resûlullah’a “sallallahü aleyhi ve sellem” muhabbetin şartı olabilir mi? Böyle söyleyenler, sevgi yerine düşmanlıklarını bildirmiş olmuyor mu?

İsyan etmedi fakat.. 4.5.2003

Kâfirleri sevmemek, onlara kalb ile düşmanlık etmek Kur'ân-ı kerîmde, açık olarak emir edilmiştir. Bunda şübheye imkân yoktur. Kâfirlerin aslı ne olursa olsun, bizlere Kur'ân-ı kerîme tâbi' olmak farzdır ve zarûrîdir.

Kıyâmette Cehennemden kurtuluş, saadet-i ebediyeye kavuşmak, nassa, Kuran-ı kerim ve hadis-i şeriflere bağlıdır. Hayâller, rüyâlar, insanların kalblerine doğan keşifler ve ilhâm, nass yerine geçemez. Keşfi, ilhâmı hatâlı olanlar, kendilerini nassa uydurmağa ve vicdân ve keşflerine uymasa dahî nass ile amel etmeğe mecbûrdur.

Ubeydullah-i Ahrâr hazretleri ahkâm-ı islâmiyeye yapışmakta ve İslâmiyeti yaymakta, misli yok idi. Çok defa buyururdu ki, “Eğer ben şeyhlik etseydim, hiç bir şeyh, kendisine talebe bulamazdı. Fakat, şeyh olmak için değil, dîni, İslâmiyeti yaymak için emir olundum”.

Evliyânın iki alâmeti vardır: **Etta'zîm-ü li-emrillah veşşefakatü li-halkillah**. Yani, Allahü teâlânın emrlerine ta'zîm ve hurmet ve mahlûklarına şefkattir”

Peygamberlerin, Eshâb-ı kirâmın, Tâbi'înin ve Selef-i sâlihînin hepsi, emr-i ma'rûf ve nehy-i münker yapmak için ne kadar uğraştı. Bu yolda ne kadar eziyetlere ve cefâlara katlandılar. Kimseye karışmamak dînimizde iyi olsaydı, kalbin bir günahı inkâr etmesi, imanın alâmeti buyurulmazdı.

Nitekim, hadîs-i şerîfde, **“Günah işleyeni, eliniz ile men ediniz, buna kuvvetiniz yetmezse, söz ile mâni' olunuz. Bunu da yapamaz iseniz, kalbiniz ile beğenmeyiniz! Bu ise, imanın en aşağısıdır”** buyuruldu.

Emr-i marûf yapmamak iyi olsaydı, günah işleyen bir kavim helâk olurken, bunlara emr-i marûf yapmayan âbid de, birlikde helâk olmazdı. Nitekim, bir hadîs-i şerîfde, **“Allahü teâlâ, Cebrâîl aleyhisselâma, filân şehri yerin dibine geçir, diye emretti. Cebrâîl, yâ Rabbi! Bu şehirdeki filânca kulun sana bir ân isyân etmedi. Hep itâat ve ibâdet ediyor deyince, onu da berâber geçir! Zîrâ günah işleyenleri görünce, bir kerecik yüzünü değışdirmedî”** buyuruldu.

Ayet-i kerîmede meâlen; **“Ey mümin kullarım! Emrettiğim işleri, ibâdetleri yapar ve emr-i ma'rûf ve nehy-i münker eder iseniz, başkalarının yoldan çıkması, size zarar vermez”** buyurulmaktadır.

Şeytanın yolları 5.5.2003

Cehennemden kurtulmak ve se'âdet-i ebediyyeye kavuşmak, Peygamberlere tâbi' olmağa bağlıdır. Bu yolun gayrısı dalâlet yoludur, şeytânların yoludur. Abdüllah ibni Mes'ûd “radiyallahü anhümâ”, buyuruyor ki, birgün Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” bize bir doğru çizgi çizdi ve **“Bu, insanı Allahü teâlânın rızasına kavuşduran doğru yoldur”** buyurdu. Sonra, bu hattın iki tarafına, balık kılıçığı gibi, eğik çizgiler çizip, **“Bunlar da, şeytânların sapdırdığı yollardır”** buyurdu.

O hâlde, bir kimse, Peygamberlere tâbi' olmadan, doğru yolda yürümek isterse, muhakkak içri yola sapar. Eğer eline bir şeyler geçerse, istidrâcdır. Yani, sonu zarar ve ziyândır. Ubeydüllah-i Ahrâr buyurdu ki, “Kalbe gelen bütün keşfleri, hâlleri bize verseler, fakat kalbimizi Ehl-i sünnet i'tikâdı ile süslemeseler, kendimi mahv olmuş ve hâlimi harâb bilirim. Bütün harâblıkları, felâketleri üzerime yığsalar, lâkin kalbimi Ehl-i sünnet vel-cemâ'at i'tikâdı ile şereflendirseler, hiç üzülmem”.

Evliyâyâ hâsıl olan hâller, keşifler, eğer Peygamberimize tâbi' olmakla berâber ise, nûr üstüne nûr olur ve İslâmiyetin incelikleri, esrârı hâsıl olmağa başlar. Sahâbe-i kirâmın hepsi ve Selef-i sâlihîn ve evliyanın büyükleri böyle idi. Tasavvufta, nübüvvet yolu ve vilâyet yolu diye ayrılan iki yol, hakikatde İslâmiyetin gösterdiği tek bir yoldur. Zîrâ her ikisi de, insanı Peygambere tâbi' olmak şartı ile erdiriyor.

İslâmiyetten ayrılan, yolda kalır veya yoldan çıkar. O hâlde, bütün yolların başlangıcı İslâmiyettir. Yani İslâmiyet, bir ağacın gövdesine benzer. Bütün tarikatler, yani yollar, bu ağacın dalları, damarları, filizleri, yaprakları ve çiçekleri gibidir.

Emr-i ma'rûf iki sûret ile yapılır: Birincisi, söz, yazı ve her çeşit yayın vâsıtası ile. Bunu yaparken, bilgi az ise ve şahsa, âdetlere, kanûnlara dikkat ve ri'âyet edilmezse, fitneye sebep olabilir. İkinci yol, hâl ile, islâmın güzel ahlâkına uyarak, nümüne olmaktır. Herkese tatlı dil, güler yüz göstermek, kimseyi incitmemek, kimsenin malına, ırzına göz dikmemek en te'sîrli, en fâideli nasîhat yapmak olur.

Bunun içindir ki, “lisân-ı hâl, lisân-ı kalden entakdır” demişlerdir. Görülüyor ki, islâmın güzel ahlâkına uygun yaşamak, emr-i ma'rûf ve nehy-i münker yapmanın en güzel yoludur. Mühim bir farzı yapmaktır. İbâdet etmektir.

Milyarlarca insan gelmiş 6.5.2003

Dünyâyâ milyarlarca insan gelmiş. Bir müddet yaşamışlar. Sonra, ölüp gitmişler. Bunların bazıları zengin imiş, bazıları fakîr. Kimi güzel imiş, kimi çirkin. Kimi zâlim imiş, kimi mazlûm. O hâllerinin de hepsi geçti, unutuldu. Onların bir kısmı inanmış, müslimân idi. Geri kalanları, inanmamış kâfirlerdi. Hepsî, yâ sonsuz yok kalacak. Yâhud kıyâmet kopup, tekrâr dirilip inanmıyanlar sonsuz azâb çekecek. Her iki hâlde de, inanmış olanlara hiç azâb, hiç sıkıntı yok. Fakat ikinci hâlde inanmıyanlar sonsuz ve pek acı azâb çekecekler. İnanmış olarak ölmüş olanlar, şimdi tam râhat ve huzûr içindeler. İmansız olanlar ise, sonsuz olarak ateşde yanmak ihtimâli, korkusu içindeler.

Birkaç sene sonra, sen de, bunlardan biri olacaksın. Şimdi, geçmiş senelerin nasıl bir hayâl oldu ise, o zaman, bütün ömrün, bütün hayâtın, çalışmaların, didinmelerin hep hayâl, bir

rü'yâ gibi olacak. O zaman, sen o iki kısmın hangisinden olmak istersin? Hiçbirinden olmak istemem diyemezsin. Buna imkân yok! Çaresiz, onların arasına gideceksin! Sonsuz ateşte yanmağı, ihtimâl bile olsa, ister misin?

Allahın var olduğunu, Cennete, Cehenneme inanmayı, akıl da, ilim de, fen de red edemiyor. Böyle şey olamaz diyemiyorlar. İnanmıyanlar, inkâr etmelerine akıl ile, fen ile bir vesîka gösteremiyorlar. Hâlbuki inanmak lâzım olduğunu gösteren vesîkalar sayılamıyacak kadar çoktur. Dünyâ kütübhâneleri bu vesîkaları bildiren kitaplarla doludur. Onlar nefslerine, zevklerine aldanarak inkâr ediyorlar. Zevklerinden başka birşey düşünmüyorlar. Hâlbuki, İslâmiyet zevki yasak etmemiştir. Zevklenmenin zararlı olmasını yasaklamıştır.

O hâlde, akılı olan kimse, zevklerini Allahü teâlânın gösterdiği yoldan temîn eder. İslâmın güzel ahlâkı ile süslenir. Herkese iyilik eder. Kendisine kötülük yapanlara iyilikle karşılık verir. İyilik yapamazsa, hiç olmazsa sabreder. Bölücü olmaz. Yapıcı olur. Böylece, kendisi de hem zevklerine, hem de râhata, huzûra kavuşur. Hem de, âhiretin sonsuz azâblarından kurtulur. Görülüyor ki, bütün râhatlıkların, saâdetlerin başı, iman etmekte, müslimân olmaktadır.

İslâmiyyeye uymak lâzımdır. Allahü teâlâ, kullarına çok acıdığı için, faydalı şeyleri yapmalarını emretmiştir. Bu emirlere "Farz" denir. Zararlı şeyleri yasak etmiştir. Bunlara "Haram" denir. Farzların ve haramların hepsine "Ahkâm-ı islâmiye" denir. Dinler, Allahü teâlânın kullarına rahmetidir, ihsândır.

Her hâl uygun olmalı 7.5.2003

Her müslümanın bütün hareketlerinin, duruşlarının, gidişlerinin, İslâmiyete uygun olması lazımdır. Her şeyden önce, Ehl-i sünnet vel-cemâ'at âlimlerinin "Allahü teâlâ onların durmadan çalışmalarına, çok mükâfât versin" bildirdiği, kitaplarında yazdığı i'tikâdı öğrenmek ve imanını buna göre düzeltmek lâzımdır. Ondan sonra, fıkıh ahkâmını öğrenmeli, farzları yapmağa sarılmalı, halâle, harama dikkat etmelidir. Farzların yanında, nâfile ibâdetlerin, hiç kıymeti yoktur.

Zamanımızın müslimânları, farzları bırakıp, nâfile ibâdetlere sarılıyor, nâfile ibâdetleri yapmağa meselâ, kadın erkek karışık olarak mevlid okutmağa, câmi' yapmağa, sadaka ve hayrât yapmağa ehemmiyet verip, farzları meselâ beş vakit namaz kılmağı, Ramezân-ı şerîf ayında, oruc tutmağı, zekât vermeği, uşur vermeği, borç ödemeği, halâlâ, haramları öğrenmeği ve kadınların, kızların sokağa çıkarken, örtünmeyi, radyo ve televizyonda, din düşmanlarının imanı ve ahlâkı bozan sözlerini dinlemelerini hafif ve ehemmiyetsiz görüyorlar.

Olur olmaz yerlere birçok para sarf ediyorlar da, az bir zekâtı bir müslimâna vermeği benimsemiyorlar. Hâlbuki, bilmiyorlar ki, bir altın zekâtı yerine vermek, binlerce altını sadaka vermekten, katkat daha sevaptır.

Zekât vermek, Allahü teâlânın emrini yapmaktır. Sadaka ve hayrâtın çoğu ise, şöhret, hurmet ve nefsin şehvetlerini kazanmak için olur. Farzlar yapılırken araya riyâ, gösteriş karışmaz. Nâfile ibâdetlerde ise, gösteriş çok olur. Bunun içindir ki, zekâtı, âşikâre vermek lâzımdır. Bu sûretle insan iftirâdan kurtulur. Nâfile sadakayı, gizli vermelidir ki, kabûl ihtimâli fazla olur.

Sözün özü şudur ki, dünyanın zararından kurtulabilmek için, ahkâm-ı islâmiyyeye yapışmaktan başka çare yoktur. Dünya zevklerini büsbütün bırakamıyanların, hiç olmazsa, hükmen terk etmesi, yani dünyayı terk etmiş sayılmaları lâzımdır. Bunun için de, her söz ve her işi İslâmiyete uygun yapmalıdır.

Kâfirlerin, mürtedlerin, bazı emellerine kavuşmak için, İslâmiyete uygun işler yapmaları, dünyâda faydalı olur, râhat, mes'ûd yaşamalarına sebep olur ise de, kıyâmet gününde fayda vermez. Çünkü onlar, imanla şereflenmemişdir. İbâdetlerin kabûl olması için, iyiliklere sevâb kazanabilmek için, iman sâhibi olmak lâzımdır.

İyiliğe teşekkür 8.5.2003

İyilik yapana teşekkür edileceğini, herkes bilir. Bu, insanlık icâbıdır. İyilik edenlere hurmet edilir. Nimet sâhibleri, büyük bilinir. O hâlde, her nimetin hakikî sâhibi olan Allahü teâlâyâ şükür etmek, insanlık icâbıdır. Akıl lüzûm gösterdiği bir vazife, bir borcudur.

Fakat, Allahü teâlâ, her ayıp ve kusurdan uzak, insanlar ise, ayıp kirlerine ve noksanlık lekelerine bulaşmış olduğundan, Onunla hiç münâsebetleri, alâkaları yoktur. Onu nasıl büyük bileceklerini, nasıl şükür edeceklerini anıyamazlar.

Ona karşı söylenmesini güzel sandıkları şeyler, Ona çirkin gelebilir. Onu büyültmek, hurmet etmek sandıkları, hakâret ve küçültmek olabilir. Ona hurmet ve şükür şekilleri, yine Ondan bildirilmedikçe, Ona lâyıf olacağına güvenilemez ve Onun kabûl edeceği bir ibâdet olamaz.

Çünkü, insanların hamd etmeleri, Ona belki hakâret olur. İşte, Onun tarafından bildirilen, tazîm, hurmet ve şükür şekli, Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” bildirdikleri dinlerdir. Ona kalb ile yapılacak hurmetler, dinde bildirilmiş, dil ile yapılacak şükürler, orada gösterilmiştir.

Her uzvun yapacağı işleri, açık ve geniş olarak, beyan buyurmuşlardır. O hâlde, Allahü teâlâyâ inanmak ile ve kalbin ve bedeninin yapması ile şükür etmek, ancak dîne uymakla olur. Allahü teâlâyâ, dînin dışında yapılacak hurmete ve ibâdete güvenilemez. Çok defa tersine olup, sevap sanılan, günah olur. Bu söylenenlerden anlaşılıyor ki, dîne uymak, insanlık icâbıdır ve aklın istediği ve beğendiği birşeydir. Allahü teâlâyâ, Onun dînin dışında şükür edilemez.

Allahü teâlânın bildirdiği her din, iki kısımdır: İ'tikâd ve amel. Yani iman ve ahkâm. Bunlardan İ'tikâd, her dinde aynıdır. İ'tikâd, dînin aslı ve temelidir. Din ağacının gövdesidir. Amel ise, ağacın dalları, yaprakları gibidir. İ'tikâdı olmıyan, Cehennemden kurtulamaz. Kiyâmette azaptan kurtulmasına imkân yoktur.

İmanı olup, ameli olmayan veya eksik olanın işi, Allahü teâlânın irâdesine kalmış olup, isterse af eder, isterse, günahları kadar azâb ederek, sonra Cehennemden çıkarır. Cehennemde ebedî kalmak, islâm dîninin bildirdiği doğru İ'tikâdı olmayanlar, yani, Muhammed aleyhisselâmın bildirdiği islâm dîninden olan şeylere inanmıyanlar içindir. Bu İ'tikâdı olup da, ameli olmıyanlar, yani kalb ile beden ahkâmını yerine getirmiyenler, Cehenneme girseler bile, sonsuz kalmıyacaklardır.

İmandan sonra namaz 9.5.2003

Daha önce iman üzerinde çok durmuştuk. Çünkü iman olmayınca veya bozuk olunca diğer ibadetlerin bir faydası olmuyor. İmandan sonra en önemli ibadet namazdır. Namaz, dînin direğidir. Namaz kılan bir insan, dînini doğrultmuş olur.

Namaz kılmayanın, dîni yıkılır. Namazları, müstehab zamanlarında ve şartlarına ve edeblerine uygun olarak kılmalıdır. Bunlar, fikh kitaplarında bildirilmiştir.

Namazları cemâat ile kılmalı ve birinci tekbîri imâm ile birlikte almağa çalışmalıdır ve birinci safta yer bulmalıdır. Bunlardan biri yapılmazsa, mâtem tutmalıdır. Kâmil bir müslimân, namaza durunca, sanki dünyâdan çıkıp âhirete girer. Çünkü, dünyada Allahü teâlâyâ yaklaşmak, çok az nasîb olur. Eğer nasîb olursa, o da zille, gölgeye, sûrete yakınlıktır. Âhîret ise, asla yakınlık yeridir.

İşte namazda, âhirete girerek, burada nasîb olan devletten hisse alır. Bu dünyada hasret ve firâk ateşi ile yanan susuzlar, ancak namaz çeşmesinin hayat suyu ile serinleyip râhat bulur. Allahü teâlânın Peygamberi “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki: **“Bir mümin namaz kılmağa başlayınca, Cennet kapıları onun için açılır. Rabbi ile onun arasında bulunan perdeler kalkar. Cennette olan hûru'ın onu karşılar. Bu hâl, namaz bitinceye kadar devâm eder”**.

Kur'ân-ı kerîmin birçok yerinde emir olunan “Salât” kelimesi, hergün beş vakte, herkesin bildiği şekilde kılınan namazdır. Bu salâtın, husûsî hareketleri yapmak ve husûsî şeyleri okumak olduğu, Peygamberimiz tarafından bildirilmiş, kendisi de böyle kılmış olduğunu, Eshâb-ı kirâm, Tâbi'îne, onlar da, Tebe'i tâbi'îne bildirmişler, her asırda bulunan âlimlerin haberleri, tevâtür ile bizlere kadar gelmiştir.

Tarîkat şeyhi olduğunu söyleyen bazı mühlid ve zındıklar, câhil müslimânlara, **“Sana namazı bağışladım. Artık kılma”** yahud **“Allahın ve Peygamberin emir ettiği namaz, herkesin yaptığı, yatıp kalkmak ve belli şeyleri okumak değildir. Allahın ismini zikir etmek ve Onun büyüklüğünü düşünmek demektir”** derse, namazı inkâr ve müslimânları ifsâd etmiş olur. Namazın nasıl kılınacağını, kaza namazlarını, bütün din bilgilerini, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarından öğrenmeli, sinsi düşmanların ve câhillerin yaldızlı yazılarına ve tatlı sözlerine aldanmamalıdır.

Fetva vermek 10.5.2003

Eskiden şeyh-ul-islâm denilen müftîleri vardı. Yine o devirlerde, Müftî adını taşıyan devlet memûrlarının da bulunduğu zamanlar oldu. Islâm müftîleri, Allahü teâlânın emirlerini ve yasaklarını, yani ahkâm-ı islâmiyyeyi bildiren âlimler idi. Müftî denilen devlet memûrları ise, zâten ahkâm-ı islâmiyyeyi bilmezlerdi. Allahü teâlânın yasak ettiği birşeyi, hükümdar emir etseydi, bu şeyi yapmak câiz değildir demezlerdi. Allahü teâlânın emrettiği birşeyi, bir zâlim terk etseydi, bu şeyi yapmak lâzım olduğunu söyleyemezlerdi. Susarlar veya tersini söylerlerdi. Böylece, kendileri dinden çıkar, müslimânları da günaha veya küfre sürüklerlerdi.

Cengiz askerinin, islâm memleketlerine yayılıp, câmilerin yıkıldığı, müslimânların öldürüldüğü zamanlarda ve Fâtîmîler ve Resûlîler zamanlarında, hattâ Abbâsîler zamanında,

böyle müftî denilen devlet memûrları, haramlara câizdir dediler. Hattâ, Kur'ân-ı kerîme mahlûktur dediler. Müftî adı verilen bu memûrların böyle uydurma fetvâlar vererek dînin yıkıldığı zamanlarda, fıkıh, ilmihâl kitaplarına uyanlar, doğru yolda kaldı. Dinlerini kurtarabildi.

Fetvâ demek, herhangi birşeyin ahkâm-ı islâmiyyeye uygun olup olmadığını bildirmek demektir. Yalnız, (uygundur) veyâ (câiz değildir) demek, fetvâ olmaz. Bu cevâbin, hangi fıkıh kitabının, hangi yazısından alındığını da bildirmek lâzımdır.

Fıkıh kitaplarına uymayan fetvâlar yanlıştır. Bunlara bağlanmak câiz değildir. İslâm bilgilerini öğrenmeden, bilmeden, âyet-i kerîme veyâ hadîs-i şerîf okuyup da, bunlara kendi kafasına, kendi görüşüne göre ma'nâ verenlere islâm âlimi denmez. Bunlar Beyrut'daki papazlar gibi, arapça bilen bir tercüman olabilir. Ne kadar yaldızlı, parlak söyleseler ve yazsalar da, hiç kıymeti yoktur. "Ehl-i sünnet âlimleri"nin anladıklarına ve bunların yazdığı fıkıh kitaplarına uymayan sözleri ve yazıları Allahü teâlâ beğenmez.

İbni Âbidîn isimli kıymetli fıkıh kitabında buyruluyor ki: Fâsıkın müftî olması uygun değildir. Bunun verdiği fetvâlara güvenilmez. Çünkü fetvâ vermek, din işlerindedir. Din işlerinde fâsıkın sözü kabûl edilmez. Böyle müftilere birşey sormak câiz değildir.

Gerçek Müftî, imâm-ı a'zam Ebû Hanîfenin sözüne uygun olarak fetvâ verir. Aradığını onun sözlerinde açıkça bulamazsa, İmâm-ı Ebû Yûsûfün sözünü alır. Onun sözlerinde bulamazsa, İmâm-ı Muhammed Şeybânînin sözünü alır. Ondan sonra imâm-ı Züferin, daha sonra Hasen bin Ziyâdın sözünü alır. Bugün doğru yazılmış ilmihal kitaplarında, bir müslümana lazım olacak bütün bilgiler yazılmıştır. Bir mesele olunca, ilmihale müracaat edilmelidir.

İslâm dini 11.5.2003

İslâm dîni, Allahü teâlânın, Cebrâîl ismindeki melek vâsıtası ile, sevgili Peygamberi Muhammed aleyhisselâma gönderdiği, insanların, dünyada ve âhirette rahat ve mesûd olmalarını sağlayan, üsûl ve kâidelerdir. Bütün üstünlükler, faydalı şeyler, İslâmiyetin içindedir. Eski dinlerin, görünür, görünmez bütün iyiliklerini, İslâmiyet, kendinde toplamıştır. Bütün saadetler, başarılar ondadır. Yanılmayan, şaşırılmayan akılların kabûl edeceği esaslardan ve ahlâktan ibarettir.

İslâmiyetin içinde hiçbir zarar yoktur. İslâmiyetin dışında hiçbir menfaat yoktur ve olamaz. İslâmiyetin hâricinde bir menfaat düşünmek, serâbdan su beklemek gibidir. İslâmiyet, insanların yardımlaşmalarını, kardeşçe yaşamalarını, memleketleri imâr, insanları yükseltmeyi emir eylemekte, Allahü teâlânın emirlerine saygı göstermeği ve mahlûklara merhameti, toprağını, bayrağını sevmeği, kanunlara itaat etmeyi, vergilerini vaktinde ve dürüst olarak ödemeği istemektedir.

Her mahlûka karşı mesûliyyet taşımaktadır. Nefsin temizlenmesini temîn etmekte, kötü huyları, iyi huylardan ayırmaktadır. İyi huylu olmayı emir edip, kötü huyları, şiddet ile red ve yasak eder.

Gayr-ı müslim vatandaşlarla, bid'at sâhibleri ile ve başka mezhebden olanlar ile iyi geçinmeyi, her cihetten iffeti ve hayayı emreder. Tam sıhhatli olmayı emreder. Tenbelliği, boş vakit geçirmeyi red ve men eder. Ziraati, ticâreti ve sanatı, kat'î olarak emreder. İlme, fenne, tekniğe, endüstriye, lâyük olduğu üzere, önem verir. İnsanların yardımlaşmasını, birbirlerine hizmet etmesini önemle istemektedir.

Dîni, vatani, mezhebi ve inanişi başka olanların, canlarını, mallarını ve namuslarını korumaya emredip, bunlara saldırmayı, herhangi bir örgüt kurmayı, din adamlarının siyâsete, devlet işlerine karışmasını kesinlikle men eder. Herkese karşı bir hak ve mesûliyyet gözetmektedir. İslâmiyet, dünya ve âhiret saadetini kendisinde toplamıştır.

Başka dinler, böyle değildir. Başka dinlerin hepsi bozulmuş, ilâhî hükümler yerine, insan kafasından çıkan fikirler, düşünceler yer almıştır. Allahü teâlâ, islâm dînini, hayatın yürümesini, ihtiyâcların değişmesini karşılayacak, yenilikleri sağlayacak esaslar üzerine kurmuştur. İslâmiyete, orta çağın ihtiyâcları üzerine kurulmuş, değişmez hükümlerdir demek, islâm dînine iftirâ etmektir.

Dinde nefsin yeri 12.5.2003

Allahü teâlâ, insanların ve hayvanların, yaşayabilmeleri ve üremeleri için, onlarda iki kuvvet yarattı. Biri, muhtâc oldukları, lezzet aldıkları şeyleri istemek, onlara kavuşmak kuvvetidir. İkincisi, yaşamalarına zararlı olan, canlarını yakan şeylerden kaçmak, bunlara karşı savunmak kuvvetidir. Allahü teâlâ, insanların ve hayvanların yaşamaları, üremeleri için muhtâc oldukları şeyleri her tarafda, bol bol yaratmış, bunlara kolayca kavuşmalarını ve bulduklarını kolayca kullanabilmelerini ihsan etmiştir.

Allahü teâlâ, insanlarda bu iki kuvveti yaratmış, insanların muhtâc oldukları şeylere kavuşmaları için ve bulduklarını kullanabilmeleri için ve korkduklarına karşı savunabilmeleri için, bu iki kuvveti ihsân etmiştir.

En lüzûmlu olan havayı her yerde yaratmış, ciğerlerine kadar kolayca girmesini ihsân etmiş, ikinci derecede lüzûmlu olan suyu, her yerde bulmalarını ve kolayca içmelerini de ihsân etmiştir.

İhtiyac maddelerini elde etmeleri ve elde ettiklerini kullanabilecekleri hâle çevirmeleri için, insanları çalışmaya mecbûr kılmıştır. İnsanlar çalışmazlarsa, muhtâc oldukları, gıdâ, elbise, mesken, silâh, ilâc gibi şeylere kavuşamazlar. Yaşamaları, üremeleri çok güç olur.

Bir insan, muhtâc olduğu bu çeşitli maddeleri yalnız başına yapamayacağı için, birlikte yaşamaya, iş bölümü yapmaya mecbur olmuşlardır. Allahü teâlâ, insanlara merhamet ederek, seve seve çalışabilmeleri, çalışmaktan usanmamaları için, insanlarda üçüncü bir kuvvet daha yarattı. Bu kuvvet, Nefistir. Fakat insanın nefsi, bir sınır tanımaz. Yaptığı işler, hep aşırı, hep zararlı olur.

Meselâ hayvan susayınca, temiz suyu kolayca bulur, içer. Doyunca, artık içmez. İnsanı nefsi, doyuktan sonra da içirir. Sığır aç olunca, çayırdaki otlar. Doyunca, yatar, uyur. İnsan aç olunca, çayırdaki otlayamaz. Bulduğu otlar arasında seçim yapması, seçtiğini soyup, temizleyip, pişirmesi lâzımdır. Nefis, bu yorucu, usandırıcı işleri seve seve yaptırır. Fakat, hoşuna gideni, doyuktan sonra da yedirir. Allahü teâlânın merhameti sonsuz olduğundan, nefsin insanı felâkete sürüklemesine mâni olmak istedi. Hem nefsin arzularına uymağı sınırlıyan, hem de nefsi temizleyip aşırı, taşkın olmaktan kurtaran emirler ve yasaklar gönderdi.

İşte Allahü tâlânın Peygamberleri ile gönderdiği bu emir ve yasakların toplamına “İslâmiyet” denir.

Cennetine davet ediyor 13.5.2003

Nefse uymak insana tatlı gelir. İslâmiyete uymak ise, bu arzuları frenlediği, tahdîd ettiği için, insana acı, zor gelmektedir. Bunun için insan, İslâmiyete uymak istemez. Nefse uymak ister. Saâdete kavuşmak istemez. Felâkete sürüklenmek ister.

Allahü teâlânın merhameti sonsuz olduğundan, insanlarda, saadeti felâketten, doğruyu eğriden ve faydalıyı zararlıdan ayırabilen bir kuvvet de yarattı. Bu çok kıymetli kuvvet “Akıl”dır. Şaşmıyan, yanılmıyan akla “Akl-ı selîm” denir. Akl-ı selîm sâhibi olan kimse nefesine uymaz. İslâm dînine uyar. Akı dinlemiyen kimse ise, nefesine uyar. İslâm dînine uymak istemez. İslâm dînine uyana, “Müslimân” denir. Müslimân olmak için önce “İman” etmek lâzımdır.

Allahü teâlâ, bütün insanlara, iman etmelerini emretti. İnsanlar arasından dilediklerine merhamet edip, bunların akla uyarak iman etmelerini nasîb eyledi. Bu kullarının kalblerini iman ile doldurdu. (Yûnus) sûresinin yirmibeşinci âyetinde meâlen, “**Allahü teâlâ kullarını, selâmet, saadet yeri olan Cennetine da’vet ediyor. Dilediğini bu yola kavuşturur**” buyuruldu.

Akl-ı selîm sâhibi olan, bu mesûd insanlar Peygamberler, Evliyâlar, mezheb imâmları ve bütün müctehidlerdir. Akllarına uymayıp, nefslerine uyarak, Allahü teâlânın da’vetini kabûl etmeyenlerden, dilediklerini kendi taşkın, azgın hâllerinde bırakmakta, dilediklerini de, yine ihsân ederek, dilediği zamanda hidâyete kavuşturmakda, kalblerini iman ile doldurmaktadır.

Kendi hâllerinde bıraktıklarından, gafletten uyanarak doğru yolu arayanları da, merhamet ederek hidâyete kavuşturacağını va’d etmektedir. (Ankebût) sûresinin son âyetinde meâlen, “**Nefslerine uyanlardan, doğru yolu arayanları, saadete ulaştırın yollara kavuştururuz**” buyuruldu.

Doğru yolu aramayıp, nefslerine uyarak iman etmeyenleri, azıp can yakanları, Cehennemde sonsuz olarak yakacağını haber veriyor. İslâmiyeti iştîmiyen çok kimse vardır ki, akl-ı selîmleri olduğu için, bozulmuş, uydurulmuş dinlerin adamlarına aldanmamışlar, astronomide ve fen bilgilerinde ve bilhâssa tıp ilminde gördükleri nizâmlı hâdiselerin birbirlerine bağlantılarını düşünerek, yaratılışın sırlarını, bu hesâblı düzenin hakikatini anlamak istemişlerdir. Bunlar yine akl-ı selîmleri sâyesinde, İslâmiyetin bildirdiği güzel ahlâkın birçoğunu bulup, müslimân gibi yaşamış, kendilerine ve başkalarına faydalı olmuşlardır.

Onlar sonsuz Cehennede 14.5.2003

Allahü teâlâ, herşeyi görür, bilir, iştir. Herşeye gücü yeter. Gücü, kuvveti sonsuzdur. Herşeyi, eceli, zamanı gelince yok etmektedir. İnsanları tekrâr dirilteceğini, hesâba çekeceğini, iman etmiş olanlara Cennette sonsuz nimetler vereceğini, imanı olmayanları, kâfirleri Cehennemde sonsuz yakacağını bildiriyor.

Onun yapmak istediğini kimse durduramaz. Onun işine kimse karışamaz. Onun emirlerine uymaktan, rızasını, sevgisini kazanmaktan başka kurtuluş ve saadet yolu yoktur. İnsanların hiçbiri iman etmese, inanmasa, onun büyüklüğünde, kuvvetinde, kudretinde hiç noksanlık olmaz.

Teknikte çok ilerliyen, elektronik âletler ve lazer ışınları ile tabî’atin nice sırlarını çözen bazı milletlerin başlarındaki azılı zâlimler, Ona hiçbir zarar yapamaz. Bu dinsizler, ancak kendilerine zarar yapıyorlar. Muhakkak ölecekler. Kabrde çürüyüp, bir avuç toprak olacaklar.

Sonra tekrâr diriltirilip, Cehennemde çok acı azâb çekeceklerdir. Allahü teâlâ isteseydi, herkesi mümin yapar, herkesi Cennete sokardı. Yâhud, herkesi kâfir yapar, herkesi Cehennemde yakardı. Onun dilediği olur. Onun dilediğini hiçbir mahlûk değiştiremez.

Her müslimanın birinci vazîfesi nefisine uymamaktır. Nefis, insanın en büyük düşmanıdır. İnsanın imanını yok etmek ister. Bundan zevk alır. Allahü teâlânın ve Peygamber efendimizin emirlerinden ve yasaklarından birisinin bile doğru, faydalı olduğunda şübhe edenin imanı gider, kâfir olur.

Kâfir, Cehennemde sonsuz yanacaktır. Sonsuz yanmak ne demek, insan bunu düşünse, korkudan uykusu kaçır, yimekten, içmekten kesilir. Hiçbir dünyâ zevki gözüne görünmez. Küfrün cezâsı çok ağır, çok korkunc ise de, küfrden ve günahlardan kurtulmak çok kolaydır.

Bunun biricik çâresi, imanını tâzelemektir. Bunun da en kolay yolu, her akşam yatarken, üç kere **“Estagfirullahel’azim”** okumaktır. Manâsını düşünerek okumak lâzımdır. Ma’nâsı, (Yâ Rabbî, beni afv et) tir. Allahü teâlâ, tövbeleri kabûl edeceğini va’d etmiştir.

Yalnız, tövbenin kabûl olması için, namaz borcu ve kul hakkı olmamak lâzımdır. Bir namaz borcu olan, bunu kaza etmedikçe, tövbesi kabul olmaz. Cehennemde yanmaktan kurtulmak için, ölmeden evvel namaz borcundan ve kul hakkından kurtulmak lâzımdır. Hiçbir hayrlı iş insanı bu azâbdan kurtaramaz.

“Yalan söylüyorsunuz!” 15.5.2003

Resûlullah efendimize, Nocrândan bir hıristiyan heyeti gelmişti. Reîsleri Abdülmesîh idi. İçlerinden Ebûlhâris bin Alkama, en âlimleri idi. Âhır zaman Peygamberinin alâmetlerini İncilde okumuştı. Fakat, dünya mevkini, şöhretini sevdiği için müsliman olmıyordu. Aralarında konuşmağa başladılar. İsa “aleyhisselâm” için, bazan Allah diyorlar, bazan Allahın oğlu, bazan da, üç tanrıdan biri diyorlardı. Allah demelerine sebep, ölüleri diriltir, hastaları iyi ederdi. Kayıbları haber verir, çamurdan kuş yapıp üfleyince uçardı diyorlardı. Allahın oğlu olduğuna sebep, belli bir babası olmaması idi. Üçten birisi olmasına sebep de, Allah (yapdık, yarattık) diyor. Eğer bir olsaydı, (yapdım, yarattım) derdi diyorlardı.

Resûlullah, bunları dîne davet etti. Birkaç âyet-i kerîme okudu. İmâna gelmediler. “Biz senden önce îmân ettik” dediler. Resûlullah, **“Yalan söylüyorsunuz! Allahın oğlu var diyenin îmânı olmaz”** buyurdu. Allahın oğlu değilse, o hâlde bunun babası kim, dediler.

Resûlullah buyurdu ki: Biliyor musunuz? Allahü teâlâ, hiç ölmez ve herşeyi varlıkta tutan Odur. İsa “aleyhisselâm” ise yok idi ve yok olacaktır. Bilmiyor musunuz, babasına benzemiyen hiçbir yavru var mı? Bilmiyor musunuz, Rabbimiz herşeyi yaratıyor, büyütüyor, besliyor. Hâlbuki İsa “aleyhisselâm” bunların birini yapmıyordu. Rabbimiz yemez, içmez. Onda değişiklik olmaz, bunu da biliyor musunuz? İsa aleyhisselâmın anası var idi. O, her çocuk gibi dünyaya geldi. Onlar gibi beslendi. Yer, içer, zararlı maddeleri kendinden atardı. Bunu da biliyorsunuz değil mi? O hâlde, İsa “aleyhisselâm” sandığınız gibi nasıl olur? Onlar, birşey demeyip, sustular. İnat edip iman etmediler.

Bunun üzerine, Allahü teâlâ, onları mübâheleye çağırmasını emretti. Resûlullah bana inanmıyorsanız, gelin sizinle mübâhele edelim. Ya’nî, (Hangimiz zâlim isek, yalancı isek, Allahü teâlâ ona la’net etsin, diyelim!) buyurdu.

Şerhabîl, bunları toplayıp, “Bunun Peygamber olduğu herşeyinden anlaşılıyor. Bununla mübâhele edersek, ne biz kurtuluruz, ne de, bizden sonra gelenlerimiz kurtulur. Muhakkak bir belâyâ uğrarız!” dedi. Mübâhele etmekten kaçındılar ve “Yâ Muhammed! Senden râzıyız. Ne istersen sana verelim.” dediler.. Reîsleri Abdülmesîh ile Şerhabîl, sonradan müslüman olup, Resûlullahın hizmetinde bulunmakla şereflendiler. (Peygamber efendimizin, hayatını, mucizelerini ve güzel ahlâkını doğru bir şekilde öğrenebilmek için **“Kainatın Efendisi”** kitabı önemle tavsiye ederim. 0212 520 41 51)

Hz.İsa ilâh değil! 16.5.2003

Büyük islâm âlimi, **İmâm-ı Fahreddîn Râzî** anlatır: Hârezm şehrinde idim. Şehre bir papazın geldiğini ve hıristiyanlığı yaymak için çalıştığını işittim. Yanına gittim. Bana, “Muhammed aleyhisselâmın Peygamber olduğunu gösteren delil nedir?” dedi. Şu cevâbı verdim: Hz. Mûsânın, İsânın ve diğer Peygamberlerin hârikalar, mu’cizeler gösterdiği haber verildiği gibi, Muhammed aleyhisselâmın da mu’cizeler gösterdiği haber verilmiştir. Bu haberler tevâtür hâlinindedir. Tevâtür ile gelen haberleri, yâ kabûl eder veyâ red edersin. Red eder ve mu’cize, bir zâtın Peygamber olduğunu isbât etmez der isen, mu’cizeleri tevâtür ile bize haber verilen diğer Peygamberlere de inanmaman lâzım gelir. Şâyet tevâtür ile gelen haberlerin doğruluğunu ve mu’cize gösteren zâtın peygamber olduğunu kabûl eder isen, Muhammed

aleyhisselâmın Peygamber olduğunu kabûl etmen lâzım gelir. Çünkü, Muhammed aleyhisselâm; mu'cizeler göstermiş ve bu mu'cizeler, bizlere (tevâtür) denilen sağlam haberler ile bildirilmiştir. Diğer Peygamberlerin peygamberliğine, tevâtür ile bildirilen mu'cizeler sebebi ile inandığın için, Muhammed aleyhisselâmın da, Peygamber olduğuna îmân etmelisin!

Papaz, İsâ aleyhisselâmın, Peygamber değil, ilah, tanrı olduğuna inanıyorum, dedi. Bunun üzerine ben, Biz şimdi Peygamberlik hakkında konuşuyoruz. İlahlıktan önce, peygamberlik mevzûunu hal etmemiz lâzımdır. Ayrıca, İsâ aleyhisselâmın, ilah olduğuna söylemen de bâtıldır. Çünkü, ilahın, tanrının, her zaman var olması lâzımdır. O hâlde, madde, cisim, yer kaplıyan şeyler tanrı olamaz. Hâlbuki, İsâ aleyhisselâm, cisim idi, insan idi. Yok iken var oldu ve size göre öldürülmüştür. Önce çocuk idi, büyüdü. Yerdî, içerdî. Bizim gibi konuşurdu. Yatardı, uyurdu, uyanırdı, yürürdü. Her insan gibi yaşamak için, birçok şeye muhtâc idi. Yok iken sonradan var olan birşey, ebedî, sonsuz var olur mu? Değişen birşey devamlı, sonsuz var olur mu?

Siz, İsâ aleyhisselâm kaçtı, saklandığı hâlde, yehûdîler yakalayıp astı diyorsunuz. İsâ aleyhisselâmın o zaman çok üzüldüğünü, bu durumdan kurtulmak için çârelere başvurduğuna söylüyorsunuz. İlah veyâ ilahdan parça kendisine hulûl etmiş olsaydı, yehûdîlerden korunmaz mı, onları yok etmez mi idi? Niçin üzüldü ve saklanacak yer aradı? Vallahi, buna hayret ediyorum. Akıllı olan kimse, bu sözleri nasıl söyler, buna nasıl inanır. Akıl, bu sözlerin bozukluğuna şâhiddir.

Hıristiyanlığın üç yanlışı 17.5.2003

Büyük islâm âlimi, İmâm-ı Fahreddîn Râzî hazretlerinin papaza cevabı:

Üç türlü söylüyorsunuz: **1-** Hz. İsa gözle görülen cismânî bir ilah imiş. Tanrı imiş. Âlemin ilahının cisim ve beşer olan İsâ aleyhisselâm olduğunu söylemek, yehûdîler Onu öldürdüğü zaman, âlemin ilahını öldürdüklerini söylemek olurdu. Bu takdîrde, âlemin ilahsız kalması lâzım gelirdi. Hâlbuki, âlemin ilahsız kalması mümkün değildir. Ayrıca, yehûdîler, haksız oldukları hâlde, bunların yakalayıp öldürdüğü, âciz, kuvvetsiz bir kimse, âlemlerin tanrısı olabilir mi?

İsâ aleyhisselâmın, Allahü teâlâyâ çok ibâdet ettiği, tâata çok rağbet ettiği husûsu da, tevâtür ile sâbittir. İsâ aleyhisselâm ilah olsaydı, ibâdet ve tâatta bulunmazdı. Çünkü ilah, aslâ kendisine ibâdet etmez. Bilakis başkaları ona ibâdet eder.

2 - İlah, Ona tamamen hulûl etmiştir. O, Tanrının oğludur, diyorsunuz. Bu inanış yanlıştır. Çünkü, ilah, cisim ve araz (sıfat) olamaz. İlahın, bir cisme hulûl etmesi, imkânsızdır. Eğer, ilah cisim olsaydı, başka bir cisime de hulûl ederdi. Cisme hulûl eden şey, cisim olur ve hulûl edince iki cismin maddeleri birbirine karışır. Bu da, ilahın parçalanmasını îcâb ettirir. Eğer ilah, araz olsaydı, bir mahalle, mekâna muhtâc olurdu. Bu ise, ilahın başkasına muhtâc olması demektir. Başkasına muhtâc olan ise, ilah olamaz.

3 - O, tanrı değildir. Fakat, tanrının bir parçası ona hulûl etmiş, yerleşmiştir diyorsunuz. Eğer Ona hulûl eden parça, ilahın ilah olmasında tesîri var ise, bu parça ilahtan ayrılınca, temâmen ilahlığı bozulur. Eğer bu parça, ilahın ilah olmasında te'sîrli değilse, tanrının parçası olmamış olur.

Diyorsunuz ki, "İlahın İsâ aleyhisselâma hulûl etmesi ile, sana, bana ve diğer varlıklara hulûl etmemesinin sebebi açıktır. Çünkü, İsâ aleyhisselâmda mu'cizeler görüldü. Sende, bende ve diğer varlıklarda böyle hârikulâde hâller görülmedi."

İlahın hulûl etmesi, hârikaların, mu'cizelerin görülmesine bağlı değildir. O hâlde, bana, sana, kediye, köpeğe, fareye de hulûl etdiğine inanman lâzım gelir. İlahın, bu aşığı mahlûklara hulûl ettiğini inandıрмаğa varan bir din, hak din olabilir mi?

Asâyı, bastonu ejder, yılan yapmak, ölüyü diriltmekden daha güçtür. Çünkü, baston ile yılan, hiçbir bakımdan birbirine yakın değildir. Mûsâ aleyhisselâmın asâyı ejdere çevirdiğine inanıyorsunuz da, Ona, tanrı veya tanrının oğlu demiyorsunuz. İsâ aleyhisselâma niçin tanrı veya şöyle böyle diyorsunuz?

Başarının sırrı 18.5.2003

Târîhin her devrinde, türlü kanı taşıyan, türlü dil konuşan, başka başka âdet ve ananelere bağlı olan milyonlarca insanın, aralarındaki farkları bırakarak, bir inanç veya fikir etrâfında toplanıp, birer imperatorluk kurduklarını görüyoruz.

Böyle kurulan imperatorluk veya devletlerin en büyüğüne, en güzeline orta çağda rastlıyoruz. Hiç bozulmamış, değiştirilmemiş biricik din olan islâm dîninin güzel ahlâkı ile bezenmiş, birbirlerini seven, yardımlaşan, çeşitli ırklardan, büyük insan topluluklarının, birleşdiklerini biliyoruz. Bu topluluğu ayakda tutan temel, Hak teâlânın emrettiği çalışkanlık, adâlet, iyilik, saygı gibi din esâsları idi. Osmânlı Türklerini, Sakarya kenarından, kısa bir

zamanda, Viyana kapılarına götüren kuvvet, Sultân Osmanın ve çocuklarının sımsıkı sarıldıkları islâm dîninin, rûhu ve bedeni tekâmül ettiren ışıklı yolu idi.

Hıristiyan Avrupanın tek kalesi Fransa kapılarını zorlamağa giden Attilâ idâresindeki Tûran Hunları, herhangi bir hak dîne mensub olsalardı ve oralara bu hak dînin ahlâkını, rûhunu götürmüş olsalardı, hazret-i Ömerin ordusundaki adâlete, şefkate hayran olup, seve seve müslimân olan Şâm hıristiyanları gibi, papazların baskısından, kralların işkencesinden usanmış olan batı hıristiyanları da, onlara kaçaklarını açmaz mı idi ve bu günkü Avrupanın din çehresi ne olurdu?

Emevîler, islâm dînini, İspanyadan, Avrupaya soktu. Fas, Kurtuba ve Gırnata üniversitelerini kurup, batıya ilm ve fen ışıklarını saldı. Hıristiyanlık âlemini uyandırıp, bugünkü müsbet ilerlemenin temelini koydu. Dünya yüzündeki ilk üniversitenin, Fasın Fez şehrinde bulunan Keyruvân üniversitesi olduğu bütün ansiklopedilerde yazılıdır. Bu üniversite 859 yılında kurulmuştur.

Bütün dinleri iyi incelemiş olan, İngiliz ilim adamlarından **Lord Davenport**, yirminci asır başarılarında Londrada basdırdığı, (Hazret-i Muhammed ve Kur'ân-ı kerîm) adındaki ingilizce kitapında diyor ki:

“Ahlâk üzerinde son derece titizliğidir ki, müslimânlığın az zamanda süratle yayılmasına sebep olmuştur. Müslimanlar, muhârebede kılınca boyun eğmiş olan başka din adamlarını, dâimâ afv ile karşılamışlardır.”

Hak yoldan sapınca 19.5.2003

Avrupa'ya medeniyeti götüren Endülüs Emevi devletiydi. Endülüs sultânı üçüncü Abdurrahmân, memleketini genişletti. Kuvvetlendirdi. Mükemmel donanma yaptı. Kendisi ve adamları ilim ve edeb sâhibi idiler. Âlimlere ve ilme çok kıymet verirdi.

Bunun için, Endülüsde ilim ve fen çok ilerledi. Sarayı ve devlet dâireleri birer ilim kaynağı oldu. Her memlekette ilim öğrenmek için Kurtubaya akın akın toplandılar. Kurtubada büyük ve mükemmel bir tıp fakültesi kurdu. Avrupada ilk yapılan tıp fakültesi budur. Avrupa kralları ve devlet adamları, tedâvî için Kurtubaya gelir, gördükleri medeniyete, güzel ahlâka, müsâfirperverliğe hayran kalırlardı.

Sultan Abdurrahman, altıyüzbin kitap bulunan bir kütübhâne de yaptırdı. Kurtubadan üç sâatlik mesâfedeki “Vâdi-yül-kebîr” kenârında, “Ezzehrâ” isminde pek büyük ve ince sanatlarla dolu bir saray ile mükemmel bahçeler ve büyük bir câmi' yaptırdı. Kurtubada çok sayıda derin âlimler yetişti.

Fakat sonra, islâm ahlâkını, Allahü teâlânın emirlerini bıraktıklarından, hattâ Ehl-i sünnet itikâdını bozarak, İslâmiyeti içerden yıkmak alçaklığı başlatığından, Pirene dağlarını aşamadılar. Ümeyye devleti çöktü. İspanyollar, 1492 de, Gırnata şehrinin de alıp müslimanları öldürdüler.

Sözde müslimân olup da, Allahü teâlânın emirlerine uymamanın cezâsını buldular. İspanya fâci'ası olmasaydı, felsefeci **İbnürrüşdün** ve **İbni Hazmın** bozuk fıkrları, belki din ve iman hâlini alıp dünyâya yayılacak, bugünkü hazîn levha, yüzlerce sene önce meydana çıkacaktı.

Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, beşeriyeti ızdırâbdan, felâketten kurtaran, Fâtımîler, Resûlîler gibi, islâm ismini taşıyan, imanı ve ameli bozuk devletler değil, **Emevîler**, **Tîmûr oğulları** ve **Osmânîliler** gibi, Ehl-i sünnet olan ve dînine sarılan milletler olmuştur.

Bunlar, islâm ilimlerinin din ve fen kollarında insanlığa ışık tuttular. Fakat, ne yazık ki, sonraları, bunlarda da İslâmiyet gevşemeğe başladı. Birçok işletmeler, din câhillerinin, masonların baskısı altında kaldı. Allahü teâlânın emrettiği gibi sevgiyi ve çalışmağı bıraktılar. Masonlar, müslimânların geri kalması için, medreselerden fen derslerini kaldırdı. Din adamları, fensiz, bilgisiz yetiştirilerek, İslâmiyeti içten yıkmaya başladılar. Bir taraftan, ilim, fen yok edildi. Bir taraftan da, ahlâk, edeb, hayâ ve din bozuldu. Osmanlı devleti çöktü.

Türkleri ayakta tutan kuvvet 20.5.2003

İslâmiyet, fen ilimlerini, teknolojiyi, sanatı, endüstriyi emretmektedir. Bunlar imanla beraber at başı götürülürse netice alınabilir. Osmanlılarda ve diğer islam devletlerinde , itikâd bozulup, İslâmiyete bağlılık gevşedikçe, duraklama, gerileme başladı. Nihâyet yok oldular. (Eş-şer'u tahtesseyf) hadîs-i şerîfinin haber verdiği gibi, islâm güneşi batarak İslam ahlakından mahrum kalınca yeryüzü bugünkü hâlini aldı.

Büyük Selçuklu hükümdârı Muhammed Alb Arslanın ikiyüzbinden ziyâde orduya karşı, kırkbin kahraman ile kazandığı zaferden sonra, Anadolu'ya gelip yerleşen ve Batı Türkleri diye anılan, biz Oğuz Türklerini, hıristiyan Avrupalılar, çok kere, haçlı rûhu ile birleşerek, Anadolu'dan

çıkarmak için saldırdıkları hâlde, bugün hala ayakta olmamız, milletin kalbinde bulunan sağlam imanın neticesidir.

Onbirinci asırda Türklerin, üç istikâmette, yayılma hareketini biliyoruz:

Birincisi, Gaznevî hükümdârları emrinde, Kalaç ve diğer Türk boylarının, Hindistâna olan yayılmalarıdır ki, buralara islâm dînini ve medeniyetini de götürdüler. Bugün Hindistânda yüz milyonu aşan bir müsliman topluluğunun bulunması, bu istilâ hareketinin bir neticesidir.

İkincisi, Oğuz Türklerinin, İrândan geçerek, Malazgirt zaferinden sonra, Bizans elinde bulunan Anadoluyu istilâsıdır. Oğuzlar da, islâm dîni ile müşerref olarak gelmiş idi. Bugün, aradan asırlar geçtiği hâlde, ancak müslimân olarak kalışları sayesinde, yine Anadolu'da oturuyor ve dünyâ siyasetine karışıyor.

Üçüncü istilâ hareketi, Karadenizin kezeyinden, Balkanlara doğru oldu. İçlerinde bir kısım Oğuzlar da bulunan Peçenek ve Koman Türkleri, Balkan yarımadasına yerleşti. Ne yazık ki, bunlar islâm dîni ile şereflenmiyerek gelmişti. Etrâflarını saran hıristiyan devletlerin baskısı ile, kısa zamanda kendiliklerini unuttular. Ananelerini kaybettiler. Eridiler, yok oldular. Hindistânda, Anadolu'da ve başka yerlerde, bugün yaşamakta olan soydaşları gibi olmadılar. Bunlar niçin yaşayamadı? Bunlardan kim ve ne kaldı? Bu, niçin böyle oldu?

Görülüyor ki, Türk devletlerini ve milletlerini, ayakda tutan, yaşatan, büyük ve başlıca kuvvet, imandır ve islâm dîninde, çok kuvvetli bulunan adâlet, iyilik ve doğruluk ve fedakârlık kudretidir.

İbretli bir mektup 21.5.2003

Osmanlı Devleti'nde Rus sefiri olarak uzun seneler çalışan İgnatıyef, hâtıralarında, sultân ikinci Mahmûd hân zamanında, Fener Patrikhânesinin kapısında asılan, 1821 Rum isyânının baş plânlayıcısı, Patrik Gregoryosun Rus Çarı Aleksandra yazdığı mektubu açıklamaktadır. Mektûb ibret vericidir:

"Türkleri maddeten ezmek ve yıkmak gayr-i mümkündür. Çünkü Türkler, müsliman oldukları için çok sabırlı ve dayanıklı insanlardır. Gayet mağrûrdurlar ve izzet-i iman sâhibidirlere. Bu hasletleri, dinlerine bağlılıklarından, kadere rızâ göstermelerinden, ananelerinin kuvvetinden, pâdişâhlarına olan itâat duygularından gelmektedir.

Türkler zekîdirlere ve kendilerini müsbet yolda sevk-u idâre edecek reislerere sâhib oldukları müddetçe de çalışkandırlar. Gâyet kanâ'atkârdırlar. Onların bütün meziyetleri, hattâ kahramanlık ve şecâat duyguları da ananelerine olan bağlılıklarından, ahlâklarının güzelliğinden gelmektedir.

Türklerde evvelâ itâat duygusunu kırmak ve manevî bağlarını parçalamak, dîni sağlamlığını zayıflatmak îcâb eder. Bunun da en kısa yolu, millî geleneklerine ve maneviyelerine uymayan hâricî fikirler ve hareketlere alıştırmaktır.

Maneviyâtları sarsıldığı gün, Türklerin kendilerinden şeklen çok kudretli kalabalık ve zâhiren hâkim kuvvetler önünde zafere götüren asıl kudretleri sarsılacak ve maddî vâsıtaların üstünlüğü ile yıkmak mümkün olabilecektir. Bu sebeble Osmânî Devletini tasfiye için mücerred olarak harb meydânlarındaki zaferler kâfi değildir. Hattâ sâdece bu yolda yürümek, Türklerin haysiyet ve vekârını tahrîk edeceğinden, hakikatlerine nüfûz edebileceklerine sebep olabilir. Yapılacak olan, Türklere birşey his ettirmeden, bünyelerindeki tahrîbi tamâmlamaktır."

Bu mektub ders kitaplarında ezberletilecek kadar mühimdir. Mektupta ibret alınacak çok şey varsa da, en önemlisi şu iki husûsdur:

1- Türklerin maneviyyâtının ve dîninin yıkılması için, Türkleri yabancı fikir ve âdetlere alıştırmak.

2- Türklere his ettirmeden bünyelerindeki tahrîbâtı temâmlamaktır. Bu hedeflere ise, Batının inanç, moda, örf ve âdet ve ahlâksızlıklarını, taklîd ettirmekle ulaşılır. Batının iki asırdır yapmak istediği de zaten bu değil midir?

Bati'nın vahşetleri 22.5.2003

Müslümanlar, Batı'nın teknolojisine değil, örf adetlerine, ahlaksızlıkları karşıdırlar. Batının ilim, fen, teknik ve her sâhadaki fennî gelişmelerini almak elbette lâzımdır. Zâten İslâmiyet bunu emreder. Yabancı dil öğrenmenin lâzım olduğunu hadîs-i şerîfler haber vermektedir.

Zeyd bin Sâbit "radıyallahü anh" diyor ki, "Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" bana yehûdî dilini öğrenmeği emreyledi. Öğrendim. Yehûdîlere gönderilen mektûbların çoğunu bana yazdırırdı. Onlardan gelen mektûbları bana okuturdu". Zeyd, böylece ibrânî ve süryânî lûgatlarını öğrendi.

Büyük islâm âlimi seyyid Abdülhakîm efendi, mükemmel arabî, fârisî konuştuğu hâlde, “Yabancı dil bilseydim, bütün dünyâya fâideli olurum” derdi. Avrupa dillerini bilmediği için esef eder, çok üzüldü. “İslâm dîninin üstünlüklerini, râhat ve huzûr kaynağı olduğunu ve medeniyete, fende ve ahlâkta ilerlemeğe ışık tuttuğunu dünyâya bildirmek için, kısacası, İslâmiyete ve bütün insanlara hizmet için, yabancı dil öğrenmek muhakkak lâzımdır” derdi.

Bütün dinleri iyi incelemiş olan, İngiliz ilim adamlarından Lord Davenport, (Hazret-i Muhammed ve Kur’ân-ı kerîm) adındaki ingilizce kitabında diyor ki:

“Ahlâk üzerinde son derece titizliğidir ki, müslimanlığın az zamanda süratle yayılmasına sebep olmuştur. Müslimanlar, muhârebede kılınca boyun eğmiş olan başka din adamlarını, dâimâ af ile karşılamışlardır. Juryo diyor ki, müslimanların hıristiyanlara karşı davranışı ile, papalığın ve kralların müminlere revâ gördüğü muâmele, aslâ kıyâs edilemez. Meselâ, 1572 yılı Ağustosun yirmidördüncü günü, yani Sent Bartelemi yortu günü, dokuzuncu Şarl ve kraliçe Katerinanın emri ile Pâris ve civârında altmışbin protestan öldürüldü.

Böyle nice işkencelerde dökülen hıristiyan kanları, müslimânların harb meydânlarında döktükleri hıristiyan kanlarından katkat fazladır. Bunun içindir ki, birçok aldanmış insanı, İslâmiyetin zâlim bir din olduğu zannından kurtarmak lâzımdır.

Böyle yanlış sözlerin hiçbir vesîkası yoktur. Papalığın vahşet ve yamyamlık derecesine varan işkenceleri yanında, müslimanların, gayrı müslimlere karşı davranışları, ağız süt kokan bir çocuğunki kadar yumuşak olmuştur. İslâmiyet, başka dinlerin hurâfeler ve şübheler bataklığı ortasında, çiçek temizliği ile yükselmiş bir aklî ve fikrî asâletin sembolü olmuştur.

Milton, “Kostantin kiliseyi zenginleştirdince, papazlar makâm ve servet hırsını artırdı. Bunun cezâsını, parça parça olan hıristiyanlık çekti” demiştir.

Medeniyetin kurucuları 23.5.2003

İngiliz ilim adamlarından **Lord Davenport** diyor ki:

“İslâmiyet, ilâhlara insan kanı dökmek fâci’a ve felâketinden beşeriyeti kurtardı. Bunun yerine, ibâdeti ve sadakayı getirmekle, insanlara iyilik aşıladı. Sosyal adâletin temelini kurdu. Böylece, kanlı silâhlara hâcet bırakmadan, dünyaya kolayca yayıldı. İlim davâsına müslimânlar kadar bağı ve saygılı hiçbir millet gelmemiştir denilebilir. Hz.Muhammed’in pekçok hadîsleri, samîmî bir ilim teşvîkçisidir ve ilme saygı ile doludur. İslâmiyet, ilme maldan daha çok kıymet vermiştir. Hz.Muhammed, bu tutumu olanca gücü ile desteklemiş, Eshâbı da, bu yolda var kuvvetleri ile çalışmışlardır.

Bugünkü fennin ve medeniyetin kurucuları, eski ve yeni eserlerin ve edebiyâtın koruyucuları, **Emevîler, Abbâsîler, Gaznevîler ve Osmânîliler** zamanındaki müslimanlar olmuştur.”

İslâm hukûkunu inceliyenler, İslâmiyetde sosyal adâlete, eşitliğe, hak ve hürriyete verilen önemi görerek hayran kalıyorlar. İslâmiyetin, insan hakları ve mülkiyyet hakkı üzerinde nasıl bir titizlik gösterdiğini, “Mecelle” yi inceleyenler bilir. Özel mülkiyete verilen önemi gösteren Mecelle’den bir iki örnek verecek olursak:

“Herkes mülkünü dilediği gibi kullanır. Fakat, başkasının hakkına dokunursa, bu kullanması sınırlanır. Meselâ, İslâmiyetde kat mülkiyyeti vardır. Fakat, üst kat sâhibinin, apartmanın temelinde ve alt kat sâhibinin de çatıda hakkı vardır. Birisi, ötekinin izni olmadıkca, kendi katını yıkamaz.”

“Mülk sâhibi olmak üç yol iledir: Mal birinin mülkü iken, satmakla, hibe etmekle ve sadaka ve ödünç vermek gibi bir akd, yani sözleşme ile alanın mülkü olur. Mîrâs ile akid olmaksızın mülke girer. Sâhibi olmıyan, herkese mubâh olan birşey, ele geçirmekle mülk olur.”

“Hadîka” kitabında diyor ki, “Başkasının malını ondan izinsiz, zorla almaya, (Gasb etmek) denir. Gasb, haram olduğu gibi, gasbedilen malı kullanmak da haramdır. Başkasının malını izinsiz alıp, kullanıp, sonra geri vermek, malda ayıb ve kusûr hâsıl olmasa bile, haram olur. Kendisine vedî’a olarak emânet bırakılan veya gasbettiği malı, parayı ticârette veya başka yerde kullanıp da, bundan kazanc sağlamak câiz değildir. Kazandığı şey haram olur. Bunu fakîre sadaka vermesi lâzım olur. Birinin malını, parasını şaka olarak da alıp saklamak haramdır. Çünkü, böylece, başkasını üzmüş oluyor. Başkasına eziyet vermek haramdır”.

İslâmiyet ve Fen 24.5.2003

Peygamberlerin ve kitapların gönderilmesine sebep ve bildirilmesi en lüzûmlu olan emir, yerlerin, göklerin yaratmasının varlığını, Onun bir olduğunu, ilim ve başka üstün sıfatları bulunduğunu, kudret ve büyüklüğünün sonsuz olduğunu kullara bildirmektir.

İnsanların çoğu, gördüklerine, duyduklarına, görüldüğü gibi inanıp, içlerini, inceliklerini anlayamadıklarından, Allahü teâlâ, kitaplarında, varlığına, büyüklüğüne alâmet olan, mahlûklarının en büyükleri ve en açıkta bulunan ve insanların çok şaşdığı her bakımdan düzgün

görünen ayı, güneşi ve yıldızları, her çeşid insanın anlayabilmesi için, göründükleri gibi tarif buyurmuştur.

Bunların hesaplarını, kanûnlarını, iç yüzlerini açıklamıyarak, câhil olan çoğunluğu, anlayamayacağı şeylerle uğraşmağa zorlamamış, bunları her asrıdaki zekî, akıllı, seçme kimselerin çalışarak anlamalarını teşvik buyurmuştur.

İnsanların buluşları, zamanla değişmekte, bir vakitler doğru, güvenilir sanılan buluşların, sonradan yanlış olduğu anlaşılmaktadır. Her asrın insanları, zamanlarındaki son buluşların doğru olacağına inandıkları için, muhtelif asırlardaki insanların inanışları başka başka olmuş, bu inanışlar, günah, küfür olmamıştır.

Çünkü, Peygamberlerin kitaplarına uymıyan, bunlarda bildirilenleri inkâr eden inanışlar, suç olur. Cenâb-ı Hak, kullarını küfürden, suçtan korumak için, herkesin anlayamayacağı, inanamayacağı fen bilgilerini, kitaplarında açıklamayıp, bunlara işâret buyurmuş, yer küresini, güneşi, gökleri göründükleri gibi anlatarak, bunlardan ibret alınmasını, varlığının, büyüklüğünün anlaşılmasını emir eylemiştir.

Kâdî Beydâvî hazretleri, Nahl sûresinde, “**Kullarıma hikmet ile ve güzel va’z ile beni tanıt!**” meâlindeki yüzymibeşinci âyet-i kerîmeyi tefsîr ederken, “Anlayışlı, tahsîlli olanlara, fen bilgileri ile; hislerine tâbî’ olan câhil halka da, görünenleri anlatmakla bildir, demektir” buyuruyor.

Hindli molla Kudûsî, “Esrâr-ı melekût” adındaki arabca astronomi kitabında, yer, ay, güneş, gökler, yıldızlar hakkındaki âyet-i kerîmelere, islâm âlimlerinin, vakti ile verdikleri ma’nâları bir araya toplıyarak bugünün yeni buluşlarına tam uygun olduğunu göstermiş, bu kitabını sultân Abdülmecîd hâna takdîm ederek, çok makbûl olmuştu. İslam âlimleri nakli din bilgilerinin yanında fen bilgilerine de önem verirlerdi. Medreselerde okuturlardı.

İlim din ile çatışır mı? 25.5.2003

Yahûdî ve Hıristiyan din adamları, yeryüzünü düz ve hareketsiz, güneşin bunun etrâfında döndüğünü, göklerin yer üzerine çadır gibi kapatılmış olduğunu, Allahü teâlânın, insan gibi, kürsîde oturup, işleri yürüttüğünü sanmışlar, tecrîbe ile bulunan fen bilgileri, bu inanışlarına uymadığından, fen adamlarına dinsiz demişlerdir.

Fen adamları, bu haksız hüküm karşısında, yehûdîliğe ve hıristiyanlığa saldırmıştır. Meselâ, din düşmanlığı ile tanınan William Draper “İlim ile dînin çatışması” adlı kitabında, “Kâ’inâtın ayrı, kâ’inâta hâkim, dilediğini yapabilen bir insan yoktur” diyor ki, bu sözü, Allahü teâlâyı bir insan sanıp bunu inkâr etmekte olduğunu göstermektedir. Bir yerinde de, “Kâ’inâtda herşeye hâkim bir kuvvet varsa da, bu papazların inandığı ilâh değildir” diyerek, Allahü teâlânın, fizik, kimyâ kuvvetlerinin en büyüğü olacağını zan ettiğini göstermektedir.

Görülüyor ki, fen adamları arasında dinsiz olanlar, yâ papazların ve câhil halkın yanlış anladıkları şeylere haklı olarak saldırmış, yâhud zamanlarının fen bilgileri arasına sıkışıp kalmış olan kafaları ile düşündüklerini, hayâlî inanışlarını inkâr etmişlerdir. Eğer, islâm âlimlerinin, Kur’ân-ı kerîmden çıkardıkları fenne bağlı bilgileri, bunların inceliğini, doğruluğunu okuyup anlasalardı, hepsi hakîkati görüp, seve seve müslimân olurdu.

Neml sûresindeki, meâl-i şerîfi, “Dağları, yerinde duruyor görüyorsun, hâlbuki bunlar bulut gibi hareket etmektedir” olan seksensekizinci âyet-i kerîmesini Kâdî Beydâvî tefsîr ederken, “Yerinde duruyor gördüğün dağlar, bulut gibi, boşlukta hızlı gitmektedir. Büyük cisimler, bir cihete doğru hızlı gidince, üstündekiler, bunun hareket ettiğini duymaz” buyurmaktadır.

Fahreddîn-i Râzî, Enbiyâ sûresi, otuzüçüncü âyetinin tefsîrinde, ayın, güneşin, yıldızların mihverleri ve yörgüngeleri etrâfında döndüklerini, Dahhâk ve Kelbî’nin söylediğini yazmaktadır.

Fahreddîn-i Râzî, Bekara sûresi, yirmidokuzuncu âyetini tefsîr ederken diyor ki, (Hidâye) fizik kitabının ve (İsâgucî) mantık kitabının yazarı olan Esîrüddîn-i Ebherî, Batlemyus’un (Mecistî) adındaki astronomi kitabını okuturdu. Bunu okutmasını hoş görmiyen biri, müslimân çocuklarına böyle ne okutuyorsun diye sorunca, meâl-i şerîfi, “**Yerleri, gökleri, yıldızları, bitkileri ne güzel yarattığımızı görmiyorlar mı?**” olan Kaf sûresinin altıncı âyetini tefsîr ediyorum diyerek, cevâb vermiştir. Fen ilmi ile dinin çatışmadığını göstermiştir.

İmâm-ı Râzî, Ebherînin bu cevâbının doğru olduğunu, tefsîrinde yazmakta ve Allahü teâlânın mahlûklarını inceliyen fen adamları, Onun büyüklüğünü, iyi anlar demektedir.

Müslüman fen adamları 26.5.2003

Bugün Batı bütün buluşlara, keşiflere sahip çıkmakta, geçmişte hiçbir buluş yapılmadığını söylemektedir. Halbuki pek çok buluşun alt yapısını Müslüman ilim adamları oluşturmuşlardır.

Mesela, aynalarda ışıkların yansıması kanûnlarını bulan, **Muhammed bin Hasen ibni Heysem**’dir. Avrupalılar buna (Alhazem) derler. 965 de Basrada doğdu 1039 da Mısırdaki vefât etmiştir. Matematik, fizik ve tıp ilimlerinde yüze yakın kitap yazmış, eserlerinin çoğu Avrupa dillerine tercüme edilmiştir.

Türkistânlı **Alî bin Ebilhazm** doktor idi. Tıp ilmindeki buluşlarını bildiren kitapları, bu ilimde kıymetli kaynak olmuşlardır. Akciğerlerdeki kan deverânının şemasını ilk çizen budur. Din bilgilerinde de derin âlim idi. **İbn-ün-Nefis** ismi ile meşhûr olup, 1210 de Türkistânda Karş şehrinde doğup 1287 de Mısır'da vefât etti.

İslâm cerrâhlarından, meşhûr operatör **Amr bin Abdürrahmân Kirmânî**, Endülüs hastahânelerinde ameliyât yapardı. 1066 de orada vefât etti.

Ebû Bekr Muhammed bin Zekeriyâ Râzî, bir islâm tabîbi idi. Göz ameliyâtı yapanlardan biri idi. Yüze yakın eseri olup, (Ber-üs-sâ'), (Kitap-ül-hâvî) ve diğerk kitapları, tıp ilmine olan hizmetinin şahidleridir. 923 de Bağdâdda vefât etmiştir. Tıp tahsîlini Bağdâdda yaparak, mütehasıs olmuşdur. İlaçlar ve kimyâ üzerinde de kıymetli kitapları vardır.

Peygamberimizin torunu hazret-i Hüseyin kızı **Sitti Sükeyne**'nin, islâm tabîbleri tarafından, gözbebeği çıkarılarak, tekrâr yerine konduğu, "Müncid"de yazılıdır. **Meşhûr İbni Hazm Alî bin Ahmed**, "El-fasl" kitabında, yer küresinin yuvarlak olduğunu ve döndüğünü âyet-i kerîme ve hadis-i şerîflerle, bundan dokuz asır önce isbât etti.

Yer küresinin çapı ve güneşin irtifâ dereceleri Mûsâ bin Şâkirin oğulları Ahmed ve Muhammed tarafından, halîfe Me'mûn zamanında Sincâr ve Küfe sahrâlarında ölçüldü. Bu iki kardeşin yaptıkları astronomi âletleri, o zaman müslimânların ilme ve fenne verdikleri ehemmiyyetin açık senetleridir. **Câbir bin Hayyânın** simyâ ve kimyâ üzerindeki çalışmalarını bildiren kitapları meşhûrdur.

Avrupa'da, liselerde, bunlar gibi daha nice müslimân fen adamlarının hiçbirinin ismi talebeye öğretilmiyor. İslâm memleketlerinde de müslimân çocuklarına, dedelerinin fenne olan hizmetleri bildirilmiyor. Büyük buluşları olan islâm âlimlerinin isimleri bildirilmiyor. Ufacık birşey yapmış olan hıristiyanlar, fen adamı olarak övülüyor.

Herkes haddini bilmeli 27.5.2003

Art niyetli olmayan fen adamları, islâm kitaplarını okuyunca, Kur'ân-ı kerîmin, her tecrübeyi, her yeni buluşu, olduğu gibi haber vermiş olduğunu görerek, hayrân kalmaktadır. Fenden ve islâm kitaplarından haberleri olmayanlar, islâm düşmanlarının, papasların yazdığı kitapları okuyup, İslâmiyeti yanlış tanıyor ve din câhili oluyorlar.

Böylece körü körüne islâm düşmanı kesilen bazı câhiller, kendilerine şâir, gazeteci, romancı, güzel sanatçı, hattâ din adamı, islâm târihi mütehasıs gibi isimler takarak, çok çirkin yalan, iftirâ dolu yazılarla, gençleri dinsiz yapmağa uğraşıyorlar. Kendilerini de, milleti de felâkete sürükliyorlar.

Bu câhillerin bir kısmı da, birkaç fen kitabı okuyup, kendilerini fen adamı sanıyor. Avrupadaki fen adamlarının hıristiyanlığa karşı haklı inkârlarını, itirâzlarını, çelik gibi sağlam olan islâm dînine bulaşdırmağa yelteniyor.

Bu fen taklîdcileri düşünmüyor ki, bir fen adamı, çalıştığı fen kolunda, hattâ ihtisâsı olan branşta konuşursa, sözü kıymetli olur. İhtisâsı dışında konuşması ve hele başka işlerdeki mütehasısların sözlerine karışması, kıymetsiz olduğu kadar, gülünc de olur. Fen adamı olmak, insana, her ilimde söz sâhibi olmak salâhiyyetini vermez. İyi bir kimyâcı, herhangi bir doktorun koyduğu teşhîsi bozamaz. İyi bir avukat, herhangi bir kimyâgerin raporunda fen hatâsı iddiâ edemez. İyi bir mühendis, bir avukatın ihtisâsına nüfûz edemez.

Fen adamları, kendi fen şubelerinde ve ihtisâslarında bile, ne kadar hatâ ediyor, aldanıyorlar. Bir taraftan maddenin, kuvvetin ve hayatın sırlarından, bir veya bir kaçını çözerken, faydalı buluşlar başarırken, bir taraftan da, öyle yanılıyorlar ki, medeniyetin ilerlemesine, dünya çapında zararlı oluyorlar. Bunun misâlleri pek çoktur.

Meselâ, İngilizlerin büyük matematik âlimi olan meşhûr **Newton**, bir taraftan, daha yirmiüç yaşında, bugünkü astronominin temeli olan, umûmî câzibe kanûnunu bularak ve kendi ismi ile anılan dürbünü keşif ve beyaz ışığın yedi renge ayrılacağını tecrîbe ile isbât ederek, fen âlemine unutulmıyacak hizmette bulunurken, öte yandan, zıyânın, ışık kaynağından saçılan zerrelere hâsıl olduğunu söyleyerek ve aklınca isbât ederek, fizik ilminin bu kısmının senelerce ilerlemesine mâni olmuştu. Sonradan, titreşim nazariyyesi kurulunca, Newtonun hatâ ettiği, katî anlaşıldı.

Fen adamlarının yanlışları 28.5.2003

Batılı meşhur fen adamları öyle yanlışlıklar yapmışlar ki, bugün bu hataları lise talabesi bile yapsa sınıfta bırakılır. Mesela, bugün kimyanın babası ismi verilen ve hakîkaten, kimyaya teraziye sokmakla, Aristonun yanlış nazariyelerini temelinden yıkararak, tecrübî ilimlere, yeni, müsbet bir çıkır açan Fransız kimyâgeri **Lavoisier**, bir taraftan, fennin bugünkü dereceye ilerlemesine çok hizmette bulunmuş, bir taraftan da, mütehasıs olduğu kimya ilminde öyle hatâlar yapmışdır ki, onun buluşu olduğu için kitaplara geçen, üniversitelerde okutulmuş olan bu sözleri, bugün bir orta mekteb talebesi söylerse, sınıfta bırakılır.

Meselâ, klor gazına bileşik cisim, bir oksid diyordu ve asitleri yanlış anlatıyordu. Lavoisier'nin en büyük hatası, doğru tecrübesini, kıymetli buluşunu izâh ederken, câhillerin ve dinsizlerin, çok eskiden beri söylemekte oldukları bir sözü tekrârlaması idi.

Kimya tepkimelerinde, ağırlık değişmediğini görerek, "ağırlığın sakımı kanûnu"nu kurunca, "Tabiatta hiçbirşey var olmaz ve yok olmaz" diyiverdi. Bunu duyan fen taklîdcileri, "Yokdan birşey yaratılmaz. Hiçbirşey yok olmaz" diye, yaygarayı kopardılar. Fen kitabı diye çıkardıkları sayfaları, bu siyâh yazılarla lekeleyip, güyâ dîni yıkıp İslâmiyeti yere serdiler (?). İman kal'asını uçuracak fennî bir kuvvete sâhib oldular!

Hâlbuki, Lavoisier, herşeyin kimyâ ile olduğunu, Allahü teâlânın da, onun görebildiği kanûn içinde kalacağını, bu kanûndan başka hâdiseler olmadığını sanarak, bu hatâyâ düşmüştü. Lavoisier adındaki bu kimyâgerin, kimyâ olaylarında, maddenin artmadığını ve azalmadığını görmesi, "İnsanlar hiçbirşey var edemez ve yok edemez" hakikatini meydana çıkarmaktadır. Başka din düşmanları gibi, bu da, tecrübesinden yanlış netîce çıkararak dîne saldırdı. Fakat, böylece kendini lekeledi. Çünkü, bugünkü (fiziko-kimyâ) bilgisi, kimyânın ulaşamadığı atomun derinliklerine girerek, Lavoisiernin aldandığı isbât edilmiş, Einsteinın (relativite nazariyesi), kütlelerin korunması kanûnu bile modifiye edilmiştir. Yani değiştirilmiştir. Bu sûretle anlaşılmalıdır ki, madde, Lavoisiernin sandığı gibi, dünyanın temeli değildir.

İşte fen adamları, kendi ihtisâslarında bile, böyle yanılmış ve insanlığa büyük zararlar da yapmıştır. Bu yanılmaları, onların fen çerçevesi içindeki kıymetlerini ve ehemmiyetlerini azalttı demek istemiyoruz. Fakat, ihtisâslarında bile yanıldıklarını gösterip, fen adamının, ihtisâsı dışındaki ve hele tamamen başka, derin ve geniş olan din ilmindeki kuru düşüncelerinin, din büyüklerinin, din ilmi ile dolmuş, din zevki ile doymuş olan o hakîkî büyüklerin sözleri yanında, bir hiç olacağını göstermek istiyoruz.

İnsanlığı felakete sürükleyenler 29.5.2003

Hakîkî bir fen adamı, ilmi gerçekleri kabûl eder. Fakat para adamları, yani para kazanmak, etiket kazanmak için, âdet üzere, birkaç senelik ömrünü çürütüp, birkaç şey ezberliyen fen yobazları, sinema filminden farkı olmayan rûhsuz dimâğlarındaki, birkaç basma ve komprime, silik çizgileri fen sanarak, fennin değil, cehâletin verdiği bir cesâretle ve taşkınlıkla, islâmın yüksek ilimlerine saldırarak helâk oluyor ve insanlığı ebedî felâkete sürüklüyorlar.

Meselâ, bir fen adamı, jeolojik tabakalar arasında bulunduğu bir kemik parçasında tedkikler yaparak, hayât üzerinde kıymetli bilgiler toplamağa uğraşırken, beri taraftan, fen yobazları, bunu haber alıp, "İnsanların aslı olan maymunun kemikleri bulundu. İnsanların maymundan hâsil olduğu hakikat hâlini aldı" yaygarasını basıyor. Saf müslimânları aldatmağa, dinleri inkara çalışıyorlar. İngiliz fen adamı Darwinin (canlılar arasındaki hayât mücâdelesini) nazariyesini öne sürerek müslümânlığı yıkmaya bir silâh yerinde kullanıyorlar.

Evet, yüz seneden beri, birkaç biyolog, hayvanlarda, kan grubları, kan benzerliği, kromozom sayıları, muhîte adaptasyon için fizyolojik ve anatomik değişmeler, somatik değişmeler ve harâret, ışık, röntgen ve radium şua'ları ile ve bazı kimyâ maddeleri te'siri ile çeşidli mutanlar meydana gelmesi ve nihâyet paleontolojik müşâhedeler ve bütün canlılarda meios ve bunu ta'kîb eden mitoz bölünme bulunması ve bazı hayvanlarda körleşmiş uzvlar görülmesi, meselâ insanlarda appandis denilen kör barsak bulunması ve çok hücreli hayvanların hepsinde embriyon teşekkül etmesi ve bir hayvanın, embriyon devrelerini geçirirken, çeşitli hayvan vasflarını göstermesi, meselâ insan embriyonunda pronefroz, mezonefroz, solungaç yarıkları gibi teşekküllerin görülmesi karşısında, hayvan nevilerinin, milyonlarca sene içinde, basîttен mükemmele doğru değiştiklerini, yani evolution veya desendens denilen evrim bulunduğunu zan etti.

Canlıların basîtden mükemmele doğru değiştiğini ilk yazan, Fransız doktoru Lamarckdır. Lamarck 1809 da neşrettiği "Filozofi zoolojik" ismindeki kitabında "canlıların bir asıldan türeyebileceğini" yazdı. Fakat, aynı asırdaki biyologlar, Lamarckın verdiği misâllerin, hayvânların birbirlerine dönmesini değil, cânlıların, buldukları muhîte intibâk etmelerini (adaptasyonu) göstermekte olduğunu söylediler.

Dinlerin, peygamberlerin inkarına yönelik olan bu saçmcalıkları, insanları dinden koparamadı. Çok az bir kesimin dışında, kahr ekseriyetle insanlar inançlarını korudular.

"Hayretimden tepem atıyor!" 30.5.2003

İlmini dini yıkmada kullananlardan İngiltereli bir biyologun oğlu olan Ch. Darwin, "Canlılar, buldukları muhîte uymak için mücâdele eder. Bu hayât mücâdelesini kazananlar yaşayabilir, kaybedenler ölür. Canlıda tesâdüfen husûle gelen değişiklikler, muhîte uyarak yaşamağı te'mîn eder" dedi. Buna da çeşidli i'tirâz edildi. Hattâ, Darwin de göz, beyin gibi karışık uzuvların nasıl meydana geldiğini anlatmaktan âciz olduğunu bildirmiş, bir arkadaşına yazdığı mektûbda, "Gözün teşekkülünü düşündükçe hayretimden tepem atıyor" demiştir.

Hollandalı Hugo de Vries, bitkilerde (Saf bir nev' içinden, tesâdüfen, diğerlerinden farklı fertler meydana çıktığını, bunların yeni evsâfinin dölden döle geçtiğini) görerek, buna (mutasyon) nazariyesi dedi. Hâlbuki, mutasyonda yeni uzvlar meydana gelmiyor. Bundan başka, göz ve beyin gibi, embriyonun muhtelif tabakalarından hâsil olan karışık uzuvların teşekkülünü, mutasyon teorisindeki tesâdüfe bağlamak mümkün değildir.

İnsaf ehli paleontoloji mütehassısları, "Her nev'i canlının kendi nev'i içinde değişebildiğini, bir canlının başka nev'lere dönmediğini" kabûl etmektedir. Meselâ, birinci zamandaki derisi dikenliler ne ise, şimdikiler de aynıdır. Derisi dikenlilerin, mutasyon ile, omurgalı hâle döndüğü görülmemiş ve buna âit bir fosil bulunmamıştır.

Hâlbuki, canlıların yapısında, en basîtinden, en mükemmele doğru, düzgün bir tekâmül bulunduğunu, daha önce İbrâhîm Hakkı hazretleri, (Ma'rifet-nâme) kitabında, misâller vererek yazmış, bunun, nev'lerin değişmesi demek olmadığını da bildirmişti.

Allahü teâlâ, maddeyi, maddedeki değişmeleri inceleyiniz, bunları sizin için yarattım, hepsinden faydalanınız dediği gibi, yavruların nasıl tekâmül ettiğini, hayat hâdiselerini de tedkik ederek, hepsinin müsbet, muntazam esâslara bağlı olduğunu görüp, varlığını, büyüklüğümü anlayınız! buyuruyor.

İslâm dîninin ilme ve fenne verdiği ehemmiyeti bilmeyen câhil fen taklîdcileri, İslâmiyeti baltalamak, Kur'ân-ı kerîme saldırmak için, fizik, kimya, biyolojik ve astronomik olaylardan, çürük düşünceler, bozuk fikirler çıkarıyor. Bu iftirâlarını, ilim, fen bilgisi diye, gençliğin önüne sürerek müslimân yavrularını aldatıyorlar. Hâlbuki, fennin ilerlemesi, yeni yeni buluşlar, Allahü teâlânın varlığını, bir olduğunu, kudretini ve ilmini daha ziyâde meydana çıkarmakta, İslâmiyeti desteklemektedir.

İnsan ile hayvanın farkı 31.5.2003

İmanımıza saldıranlara aldanmamak için, lise ve üniversitedeki fen bilgilerini iyi öğrenmek ve anlamak lâzımdır. Hakîkî fen adamları, din düşmanlarının sözlerinin ne kadar çocukca ve câhilce olduğunu hep görmektedir.

İnsan ile maymunu mukayese edenler önemli farkı görmemezlikten geliyorlar. İnsan ile hayvanlar arasında en büyük fark, insanın rûhudur. İnsanlarda rûh vardır. İnsanlık şerefi hep bu rûhdan gelmektedir.

Bu rûh, ilk olarak, Âdem aleyhisselâma verildi. Hayvanlarda bu rûh yoktur. Maddecilerin, felsefecilerin bu rûhdan haberleri olmadığı için, insanı maymuna yakın sanabilirler. İlk insanların şekli, yapısı, maymuna benzese de, insan insandır. Çünkü, rûhu vardır. Maymun ise hayvandır. Çünkü bu rûhdan ve rûhun hâsil ettiği üstünlüklerden mahrumdur.

Görülüyor ki, insan ile hayvan, tamamen ayırdır. Aralarında, hiçbir zaman, bir geçit olamaz, birbirine dönemez. Hâlbuki, hayvanlardan insana en yakın maymun olduğu, asırlar önce, islâm kitaplarında, meselâ İbni Haldûnun (Târîhi) mukaddemesinde ve (Ma'rifetnâme) de yazılıdır.

Dinsiz bir hesap uzmanının, sonsuzdan sonsuza kadar uzanan matematik sahasında, İslâmiyeti lekeliyecek bir nokta bile bulamadığı için, başka fen kollarında, anlayamadığı hâdiselerden çıkardığı yanlış manâlar ile hücumâ geçmesi, ne kadar şaşılacak ve acınacak bir hâldir.

Üniversite öğrenimi yapan bir insanın, böyle alçak hareketleri, yüksek tahsîl ismini lekelemez mi? Alçak görgülü olan bile, bu kadar câhilce konuşur mu? Fen adamlarının tecribelerini, sözlerini iştirip de, kendi kurdukları yalanları, plânları, bu sözlerle maskeleyerek, gençleri zehirlemeğe, imanlarını çalmağa uğraşan din hırsızlarına (Fen yobazı) denir.

İslâm dîninden haberi olmıyan fen taklîdcileri, fen yobazları, gençleri aldatmak, dinden çıkarmak için yalan ve iftirâlarla saldırıyorlar. Din adamlarına yobaz, gerici diyorlar. Din adamları, fen düşmanıdır diyorlar.

İslâm kitaplarını okuyan, islâm dîninin ileri, üstün bilgilerini anlıyan, insâflı bir fen adamı, bu yalanlara aldanmaz. Onların kötü niyetlerini, dost görünen sinsi düşman olduklarını hemen anlar ise de, din bilgisi az olan, ana baba yuvasından bilgi almayan zavallılar, bu alçakların tuzaklarına düşmekte, felâkete sürüklenmektedir.

Din Matbaaya mani oldu mu? 1.6.2003

Geçmişimizi, ecdadımızı kötüleyebilmek için en çok sık sık gündeme getirdikleri husus matbaanın getirilmesi meselesidir. Bu konuda da olaylar çarpıtılarak verilmektedir.

Gazetelerde, TV'lerde, "Avrupada matbaa yapılırken, kitaplar basılırken, bizdeki sarıklı, sakallı, kara kafalılar, matbaa günahdır, gâvur icâdidir diyerek yapılmadılar. Yıllarca geri kalmamıza sebep oldular. Müslümânlık, çöl kanûnu, türklüğe çok zararlı oldu" diyerek, dinsiz,

İmansız yetiştirmek istiyorlar. İslâm düşmanlığı aşıyorlar. İslâmiyete, ilm, fen, ahlâk yolundan saldıramadıkları için, böyle alçakça yalanlar düzüyorlar, körpe dimâgları zehirliyorlar.

Her iftirâları gibi, bu sözlerinin de yalan olduğu meydandadır. Kara zihniyet dedikleri İslâm âlimlerinin en yüksek temsilcileri olan Osmânî şeyh-ul-İslâmlarından elliyedincisi, Yenişehirli Abdüllah efendi, matbaa açmak, kitap basmak için kendisine soruldukdâ, bakınız nasıl cevâb vermiştir:

İbrâhîm-i Müteferrika adındaki Macar asıllı bir müslimân, İstanbulda 1725 de ilk matba'ayı kurmak isteyince, şeyh-ul-İslâma soruluyor: "Kitap basma san'atını iyi bildiğini söyleyen bir kimse, lügat, mantık, astronomi, fizik ve benzerleri âlet ilimleri kitaplarının harflerini ve kelimelerini birer kalıba çıkarıp, buradan kâğıtların üzerine basarak, bu kitapların benzerlerini elde ederim dese, bu kimsenin böyle kitap basmasına İslâmiyet izin verir mi?"

Şeyh-ul-İslâm Abdüllah efendi, cevâbında: "Kitap basma san'atını iyi bilen bir kimse, bir kitabın harflerini ve kelimelerini birer kalıba çıkarıp, buradan kâğıtlara basmakla, bu kitapdan az zamanda kolayca, çok sayıda elde ediyor. Böylece çok ucuz kitap yazılmasına sebep oluyor. Faydalı bir iş olduğundan, İslâmiyet bu kimsenin bu işi yapmasına izin verir. Kitapta yazılı ilmi bilen birkaç kişi, önce kitabı tashîh etmelidir. Tashîh ettikten sonra basılırsa, güzel bir iş olur" buyurmuştur.

Bu cevâb, (Behcet-ül-fetâvâ) kitabının (Hazar ve lebs) faslında yazılıdır. İslâm dîninin ilme, fenne nasıl kıymet verdiğini göstermektedir.

Velhâsıl, hakîkî fen adamları, her zaman, İslâm dînine âşık olmakta, fen taklîdcileri ise, dîni ve dünyâyı anlayamayarak, maddî ve manevî kıymetlere saldırıp, nihâyet göçüp Cehenneme gitmektedirler.

Fen ilminin dışındaki konular 2.6.2003

Yıllardır, Müslüman ilim adamları için, fen ilminden anlamazlar, fen ilmine karşıdır iftarısı yapıldı. Halbuki eskiden medreselerde din bilgileri ile beraber zamının fen bilgileri de öğretilirdi.

Sultân ikinci Abdülhamîd hân zamanında yetişen din adamlarından, Abdüllatîf Harpûtfînin 1911 da, İstanbulda basılan (Tenkîh-ul-keâm fî-akâid-i Ehl-i İslâm) kitabı, fen bilgilerini ve din büyüklerinin bunlar üzerindeki sözlerini uzun bildirmektedir:

Fen adamları, cisimleri ve cisimlerdeki olayları araştırır, inceler. Bunlar üzerinde deneyler yapar. Madde ve olayları anlar ve anladıklarını bildirir. Gördüklerinden, his ettiklerinden dışarıya çıkmazlar. Bundan dışarıya çıkan, vazifesinin dışına çıkmış olur. His olunamıyan, incelenemiyen, deney yapılamıyan konular, fen bilgisinin dışında kalır. Böyle konularda, fen adamının sözü kıymetsiz ve ehemmiyetsiz olur.

Bir fen adamı, melek yoktur deyince, meleğin varlığı, fen ile incelenemez, deney ile anlaşılabilir demek isterse, bu sözü, fenne uyar. Fakat, deney ile isbât edilemediği için meleğin varlığına inanılmaz demek istiyorsa, hiç kıymeti olmaz. Söyliyenin yüzüne çarpılır.

Çünkü, bu sözü ile, kendisi fennin dışına çıkmakda, fenne uymamaktadır. İncelemekle, deneyle varlığı anlaşılamiyan şeyi inkâr etmeğe, var olamaz demeğe kalkışmak, varlığını, fen göstermektedir demesi kadar yersiz ve fenne aykırıdır.

Rûh, melek, cin, Cennet, Cehennem gibi, fen konusu dışındaki varlıkları, madde ve olay sınırları içinde aramak ve deney ile anlamağa uğraşmak, fen adamına yakışmaz. Böyle varlıkları anlamak, mu'cizelerle, üstünlüğü belli Peygamberlere bildirilmekle ve Peygamberlerden "aleyhimüsselâm" işitmekle olur. Bu bilgileri, fen yolu ile anlamağa kalkışmak, ekmeği kulağına götürmeğe, kulakla yimeği istemeğe benzer.

Gök dürbünleri yapılıncâ görülen yıldızlar ile, mikroskopla görülen küçük varlıklar, daha önceki zamanlarda görülemiyor, varlıkları bilinmiyordu. O zaman görülememiği için, bu varlıklara yok demek, yanlış, haksız olduğu gibi, fen adamlarının, bugünkü fen âletleri, fen bilgileri ile anlayamadıkları şeyleri ve hele, fen, madde bilgisi sınırları dışındaki varlıkları inkâr etmesi, yok demesi de, yersiz ve haksız olur. Fenne uymıyan bir söz, bir câhil sözü olur.

"En büyük eser" 3.6.2003

Yıllardır içerde, sözde ilim adamları tarafından Kur'an-ı kerim ve din düşmanlığı yapılırken, dışarıda müslüman olmamasına rağmen İslamiyete düşman olmayan, Kur'an-ı kerimin üstünlüğünü kabul eden ilim adamları çıkmıştır

Mesela, **Gibon**, (Roma İmparatorluğunun çökmesi ve yıkılması) adlı eserinde, İslâm dîni ve Kur'an-ı kerim hakkında şunları söylüyor: "**Kur'an-ı kerim, Allahın birliğini isbât eden en büyük eserdir**".

Amerikan astronomi uzmanı **Michael H.Hart**, Hazret-i Âdemden bugüne kadar gelen bütün büyük insanları birer birer inceliyerek, bunların içinden 100 tanesini ayırmakta, bu 100 kişi arasında, en büyüğü olarak Peygamberimizi "sallallahü aleyhi ve sellem" göstermektedir. "Onun kudreti, kendisine Allah tarafından vahy edildiğine inandığı, muazzam eser, Kur'ândan geliyor" demektedir.

Kur'ân-ı kerîmi İngilizceye terceme eden **Arbeyrry** ise: "Ne zaman ezân dinlesem, bana bir mistik müzik gibi te'sîr eder" demektedir.

Marmaduke Pisthall ise, Kur'ân-ı kerîm için: "En taklîd olunamaz senfoni, en sağlam bir ifâde, insanları ağlamağa veya coşturmağa sevkeden bir kudret" ifâdesini kullanmıştır.

Bunların yanında birçok batılı filozoflar, yazarlar, ilim ve siyâset adamları, Kur'ân-ı kerîmden, büyük bir takdîr ve büyük bir hayrânlıkla bahsetmektedirler.

Lamartine bile Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" için, "Filozof, hatîb, Peygamber, kumandan, yeni doğmalar koyan, muazzam bir İslâm Devleti kuran adamdır. İnsanların büyüklüğünü ölçmek için kullandıkları bütün mikyâslarla ölçülsün, acaba ondan daha büyük bir insan var mıdır? Olamaz!" demekten kendini alamamıştır.

Amerikan Chicago Üniversitesi profesörlerinden, tanınmış psikoanaliz uzmanı **Jules Masserman** 1974 yılının 15 Temmuzunda yayınlanan "**Time**" mecmû'asının özel nüshasında, "Büyük liderler nerede?" başlığı altında, târîhte şimdîye kadar gelip geçmiş olan önderleri incelemekte, bunların psikoanalizini yapmakta ve bu liderlerin en büyüğünün Muhammed aleyhisselâm olduğunu bildirmektedir.

Kültürlü insanlar, insafla düşündükleri zaman, Allahü teâlânın varlığına inanmak mecbûriyetinde kalıyorlar. Doğru dürüst yapılmayan Kur'ân-ı kerîm tercemelerinden bile, hakîkî dînin İslâmiyet olduğunu itirâf ediyorlar. Tercemeler, hiç bir zaman, aslına uygun olamaz. Bu bakımdan İslâmiyeti incelemek isteyen yabancılara, islâm âlimlerinin (Akâid) kitapları tavsiye edilmelidir.

Tabii ilimler ve din 4.6.2003

Dünyanın en büyük tabîî (fizik, kimya, biyoloji gibi) ilimler âlimlerinden biri olan **Max Planck**, diyor ki: "Gerek din ve gerek tabîî ilimler, üzerimizde kendisine erişmek kâbil olmıyan çok muazzam bir kudret bulunduğunu, bu kudretin dünyayı kurduğunu ve ona hükmettiğini ortaya koymtdadır. Gerek din, gerek tabîî ilimler, bu âlemi ancak mâhiyetini hiç bir zaman anlayamayacağımız, insanların hiç bir zaman erişemeyecekleri bir kudretin yaratabileceğini kabul ederler. Bu muazzam kudretin bütün azametini biz bilemiyoruz ve hiçbir zaman bilemeyeceğiz.

Din, bu kudreti ve yaratıcıyı tanımak ve insanları Ona yaklaştırmak için kendine mahsus akla hitâbeden semboller kullanır. Tabîî ilimler ise, bu kudretin tanınması için ölçü ve formüllerden fâidelenir. Hâlbuki, bu iki yolu birleştirecek olursak, asıl o zaman bu yaratıcının ne büyük bir kudret sâhibi olduğu meydana çıkar ve dînin Allahı ile tabîî ilimlerin bu kudretin ancak küçücük bir kısmında yaptığı araştırma, ölçme ve formüller, Onun zâtını ve büyüklüğünü meydana koyar.

Din ile tabîî ilimleri karşılaştıracak olursak, hiç bir yerinde bunların birbirinden aykırı bir bilgi vermediğini görürüz. Gerek din, gerek tabîî ilimler, bir muazzam yaratıcı olmadan bu dünyanın kurulamayacağını kabul ederler.

Tabîî ilimlerin bulunduğu bütün yenilikler, bu muazzam yaratıcının varlığı ve büyüklüğü hakkında birer vesîkadır. Din ile tabîî ilimler arasında hiçbir fark yoktur. Bazılarının sandığı gibi, tabîî ilimlerin tuttuğu yol ayrı değildir. Bugün ne yazık ki, bazı insanlar, tabîî ilimlerin artık din ile hiçbir ilgisi kalmadığını sanırlar. Hâlbuki bu, çok yanlıştır. Yukarıda îzâhına çalıştığım gibi, tabîî ilimler, bilakis dîni inanç ve düşünceleri takviye ederler.

Târîhe bakılacak olursa, dünyâya gelmiş olan büyük tabîî ilm bilginlerinin dîne çok bağlı oldukları görülür. Leibniz, Newton, Kepler çok dindâr insanlardı. Araştırmalar yavaş yavaş laboratuvarlar, çalışma enstitüleri, üniversite ilim merkezleri kurulduktan sonra, din adamları ile tabîî ilimler bilginleri birbirlerinden ayrıldılar ve ayrı çalışma üsûlleri tatbîke başladılar. Zamanla bunların çalışma metodları birbirinden çok ayrılmış gibi göründü ve bunlardan beklenenler birbirinden farklı sanıldı. Hâlbuki, bu iki yol, ayrı ayrı istikâmetlere doğru birbirinden ayrılan, başka başka yerlere sapan iki yol değildir. Bilakis birbirine tamamiyle paraleldir. Aynı gâyeye doğru giderler ve nasıl ki, paralel hatlar sonsuzda birbiriyle birleşecekler ise, din ile tabîî ilimler de, esâs gâye sonsuzunda birbiriyle kucaklaşacaklardır."

"Gökten ateş yağmadığına Şükretsini!" 25.7.2001

İnsanın dünyada sıkıntı içinde olması, kendini bilmemesi, konumunu, dünyaya geliş sebebini bilmemesidir. Son devir İslam büyüklerinden **Abdülhakîm Arvasi** hazretleri bu konu ile ilgili bir üniversitelinin suâlîne verdiği cevapta buyurdu ki:

Bütün kuvvetinizle, Allahü teâlânın kudreti sahasından dışarı çıkabilirseniz, çıkınız! Fakat, çıkamazsınız. Bu sahanın dışı, adem diyâridir. O adem yâni yokluk diyârı da, Onun kudreti içindedir.

Bir sırası düşerek, **İbrâhîm-i Edhemden**, birisi nasihat istedi. Buyurdu ki, altı şeyi kabul edersen, hiçbir işin sana zarar vermez. O altı şey şudur:1 -Günah yapacağın zaman, Onun rızkını yime! Rızkını yiyip de, Ona isyân etmek, doğru olur mu? 2 -Ona âsi olmak istersen, Onun mülkünden çık! Mülkünde olup da, Ona isyan etmek, lâıyk olur mu? 3 -Ona isyân etmek istersen, gördüğü yerde günah yapma! Görmediği bir yerde yap! Onun mülkünde olup, rızkını yiyip, gördüğü yerde günah yapmak, uygun değildir. 4 -Can alıcı melek, ruhunu almaya geldiği zaman, tevbe edinceye kadar izin iste! O meleği kovamazsın. Kudretin var iken, o gelmeden önce tevbe et! O da, bu saattir. Zîrâ, Melek-ül-mevt, âni gelir. 5 -Mezarda, Münker ve Nekîr ismindeki iki melek, suâl için geldikleri vakit, kov, seni imtihan etmesinler! Soran kimse dedi ki, "Buna imkân yoktur" Şeyh buyurdu ki, "Öyle ise, şimdiden onlara cevap hazırla!" 6 -Kıyamet günü Allahü teâlâ, "Günahı olanlar, Cehenneme gitsin!" diye emredince, ben gitmem de! Soran kimse dedi ki, "Bu sözümü dinlemezler" Bunun üzerine, o kimse, tevbe etti ve ölünceye kadar, tevbesinden vazgeçmedi. Evliyânın sözünde, rabbânî te'sîr vardır.

İbrâhîm-i Edhemden sordular ki, Allahü teâlâ, "Ey kullarım! Benden isteyiniz! Kabûl ederim, veririm" buyuruyor. Hâlbuki, istiyoruz, vermiyor? Cevabında buyurdu ki, "Allahü teâlâyı çağırırsınız, Ona itaat etmezsiniz. Peygamberini tanırırsınız, Ona uymazsınız. Kur'an-ı kerimi okursunuz, gösterdiği yolda gitmezsiniz. Cenâb-ı Hakkın nîmetlerinden faydalanırsınız, Ona Şükretmezsiniz. Cennetin, ibâdet edenler için olduğunu bilirsiniz, hazırlıkta bulunmazsınız. Cehennemi, âsiler için yarattığını bilirsiniz, Ondan sakınmazsınız. Babalarınızın, dedelerinizin ne olduklarını görür, ibret almazsınız. Ayıplarınıza bakmayıp, başkalarının ayıplarını araştırırsınız. Böyle olan kimseler, üzerlerine taş yağmadığına, yere batmadıklarına, gökten ateş yağmadığına Şükretsiz! Daha ne isterler? Duâlarının netîcesi, yalnız bu olursa, yetmez mi?"

"Önce gelenleriniz, sonra gelenleriniz..." 26.7.2001

İnsanın dünyaya geliş sebebi (2)

Siz, adem diyârından, bu varlık âlemine, kendiliğinizden gelmediğiniz gibi, oraya, kendiniz gidemezsiniz. Gördüğünüz gözler, işittiğiniz kulaklar, duygu edindiğiniz organlar, düşündüğünüz zekâlar, kullandığınız eller ve ayaklar, geçeceğiniz bütün yollar, girip çıktığınız bütün mahaller, hulâsa, ruh ve cesedinize bağlı bütün âletler, sistemler, hepsi ve hepsi, Allahü teâlânın mülk ve mahlûkudur.

Siz Ondan hiçbir şey gasb edemez, mülk edinemezsiniz! O, hayy ve kayyümdür. Yâni, görür, bilir, iştir ve her var olan şeyi, her ân varlıkta durdurmaktadır. Hepsinin idaresinden, hâllerinden bir ân gâfil olmaz. Mülkünü kimseye çaldırmaz.

Emirlerine uymayanların cezâsını vermekten de, âciz kalmaz. Meselâ, Ay'da, Merih'te ve diğer yıldızlarda insan olmadığı gibi, bu yer küresinde de bulunmasaydı, birşey lâzım gelmezdi. Bundan dolayı, büyüklüğünden birşey eksilmezdi.

Hadis-i kudsîde buyuruyor ki, "**Önce gelenleriniz, sonra gelenleriniz; küçüğünüz, büyüğünüz; dirileriniz, ölüleriniz; insanların, cinleriniz; en müttekî, itaatli kulum gibi olsanız, büyüklüğüm artmaz. Aksine olarak, hepiniz, bana karşı duran, Peygamberlerimi aşağı gören, düşmanım gibi olsanız, ülûhiyyetimden bir şey eksilmez. Allahü teâlâ, sizden ganîdir, Ona hiçbiriniz lâzım değildir. Siz ise, var olmanız için ve varlıkta kalabilmeniz için ve her şeyinizle, hep Ona muhtaçsınız**".

Güneşten ışık ve enerji gönderiyor. Aydan ışık dalgaları aks ettiriyor. Siyah topraktan, tatlı renkli, hoş kokulu nice çiçekler, güzel yüzler yaratıyor. Rüzgârdan gönüllere ferahlık veren nefesler döküyor. Birçok senelik uzaklıktaki yıldızlardan, şu çıktığınız, sonunda gömüleceğiniz topraklara nûrlar yağıdırıyor. Zerrelere nice nice titreşimlerle te'sîrler uyandırıyor.

Bir taraftan, beğenmediğiniz, iğrendiğiniz pislikleri, en küçük, en hakîr mahlûkları yani mikroplar vasıtası ile, toprağa çevirip, çiğnediğiniz bu toprakları bitki fabrikasında, vücûdünüz makinasının yapı taşı olan, protein, yâni yumurta akı maddesi hâline döndürüyor. Bir taraftan da yine nebâtât fabrikasında, toprağın suyunu, havanın boğucu gazı ile birleştirerek ve içerisine, semadan gönderdiği enerjiyi, kudreti depo ederek, nişastalı, şekerli maddeleri ve yağları, yâni vücûdünüz makinesini işletecek kudret kaynağını yaratıyor. Böylece, tarlalarda, çöllerde, dağlarda, derelerde, bitirdiği nebâtlarda ve yer yüzünde ve denizlerin dibinde gezdirdiği hayvanlarda, mi'delerinize gidecek, sizi besleyecek rızık, gıdâ hazırlıyor.

“Sevindirin nefret ettirmeyiniz!” 27.7.2001

Ebû Mûsel-Eş'arî hazretleri, güzel sesle Kur'an-ı kerim okurdu. Resûlullah mübârek hanımlarından Âişe-i Sıddıka ile bir gece bir yere gidiyorlardı. Ebû Mûsel-Eş'arî'nin evinin hizasına gelince durdular. O Kur'an-ı kerim okuyordu. Okumasını bitirinceye kadar beklediler. Hz. Resûlullah, O'nu gündüz görünce akşamki hâdiseyi anlatıp, eshâbına “**Buna muhakkak Davud'un güzel seslerinden bir ses verilmiş**” buyurarak meth etti.

Ehl-i sünnet itikadındaki iki mezhep imamından biri olan Ebûl-Hasan-i Eş'arî hazretleri Eş'arî kavmindendir. Ebû Musa el-Eş'arî'nin amcası Ebû Âmir de, Resûlullah'ın kumandanlarından idi. Mekke-i mükerrreme'nin fethinden sonraki Huneyn gazâsındaki Evtâş Mevkiindeki harbe amcasıyla katıldı.

Ebû Âmir İslâm Ordusu'nun Evtâş'taki birlik kumandanıydı, bu harbde yaralandı. Ebû Mûsel-Eş'arî amcasını yaralayanı öldürdü. Amcası, Resûlullah'a selâm, istiğfar etmesi vasiyetiyle, Onu mücahitlerin kumandanı tayin ettikten sonra şehâdet şerbetini içti.

Evtâş'te zafer kazanan Ebû Mûsel-Eş'arî Resûlullah'ın yanına dönüp, durumu arz edip amcasının vasiyetini de söyledi. Bundan sonrası Ebû Mûsel-Eş'arî şöyle anlatır: (Bunun üzerine Resûlullah abdest suyu istedi ve abdest aldı. Sonra ellerini kaldırıp: “**Allah'ım! Kulcağızın Ebû Âmir'i afv eyle! Diye duâ etti. Duâ ederkin**” (ellerini o kadar kaldırmıştı ki) ben iki koltuğunun beyazlığını gördüm. Sonra Resûlullah: **Allahım, kıyâmet gününde Ebû Âmir kulunu şu yarattığın insanlardan çoğunun üstünde âlî bir makamda kıl**” niyazında bulundu.

Bunun üzerine “Yâ Resûlallah, benim için de mağfiret dile! diye duâ istedim. Resûlullah benim için de: **Rabbim, Abdullah ibni Kays'ın günahını afv eyle! Kıyâmet gününde onu en yüksek ve güzel makama koy!** diye duâ buyurdu.”

Resûlullah zamanında Zebid, Aden ve Yemen valiliklerinde bulundu. Resûlullah Muaz bin Cebel ile birlikte Yemen'e vali gönderirken ikisine şöyle buyurdu: “**Yemen'e vardığınızda halka kolaylık gösteriniz ve güçlük göstermeyiniz! Sevindir de nefret ettirmeyiniz. Muhabbet ediniz de ayrılmayınız.**” Sıffin Muharebesi'nden sonra, sulh için Hz. Ali'nin vekili oldu. Hz. Mu'âviye'nin hilâfeti zamanında vefât etti.

“Âdemoğlu iki dere dolu altını olsa... “ 28.7.2001

Ebû Musa el-Eş'arî, Kur'an-ı kerim'in bütün sûrelerini ezbere bilirdi. Hz. Ebû Bekir'in hilafetinde Kur'an-ı kerim'i toplayan heyetteydi.

Safvân bin Süleyman diyor ki; “Resûl-i Ekrem efendimiz zamanında Hz. Ömer ile Hz. Ali'den ve Muâz ile Ebû Mûsel-Eş'arî'den başkaları fetvâ vermezdi.” İslâm takvimini yazılarında ilk defa O kullandı. Hayâ sahibi olup çok edebliydi. Kendini, Kur'an-ı kerim'in Meryem sûresi seksendördüncü âyetindeki “**Biz onların ecel günlerini sayıyoruz**” (Bu muayyen bir müddettir) meâlindeki hâl üzerinde bulunurdu.

Her an son nefesini düşünürdü. Dünyaya hiç değer vermezdi. Her halinde ve davranışında Allahü teâlâdan çok korktuğunu ifade eder, son nefesi îmânla vermektan başka bir şey düşünmezdi.

Bu haline akrabaları “Kendine biraz acısan” diye tavsiyede bulduklarında; “Atlar koştığı vakit, son noktaya gelince nasıl bütün imkânlarını kullanırsa, ben de son noktaya geldiğimde bütün imkânlarımı kullanmak mecburiyetindeyim” buyururdu. Böyle yaşayıp bu hâl üzerine vefât etti. Hanımına “Azığını hazırla, Cehennem'in üzerinden geçilecek bir vasita yoktur” buyururdu.

Çok güzel Kur'an-ı kerim okuması, müfessir, müctehid olması ve Peygamberimizin iltifatlarına mazhar olması sebebiyle şöhreti vaazı çok kalabalık olurdu. Buyurdu ki: “Kur'an-ı kerime tazimle çok hürmet ediniz. Zirâ bu Kur'an-ı kerim sizin için ecîrdir. Kur'an-ı kerim onu Cennet bahçelerine götürecektir. Kim Kur'an-ı kerim'i kendine uydurursa (anladığı ve hesabın geldiği gibi kabullenmek, mânâ vermek) Cehennem'in alt katlarına baş aşağı düşeceklerdir.”

“Âdemoğlu iki dere dolu altını olsa yine de tamam, yeter demez. Üçüncü bir dereceye doldurmaya çalışır. Âdem oğlunun karnını birazcık topraktan başka bir şey doldurmaz.”

“İnsan, dünyalık için acele ederse âhiretten uzaklaşır.”

“İnsanların çoğu para kazanmak hırsıyla helâk oldular.”

“Kıyâmet günü güneş, insanların tepesinde olacak ve iyi ameller de gölge edecek.”

Rivâyet ettiği hadîs-i şeriflerden bazıları: Kıyâmet günü, ibâdet ehli müminlerin, Allahü teâlânın cemâlini göreceği hususunda; Resûlullah'ın gökyüzündeki aya bakıp: “**Şu ayı nasıl hiçbiriniz mahrum olmaksızın görüyorsanız, Rabbinizi de öyle göreceksiniz. Artık güneşin tulû'unda da, gurûbunda da evvelki namazların hiç birinden alıkonmamak elinizden gelirse (ona) çalışınız**” rivâyetinde bulundu.

“Cennet hazinelerinden bir hazine” 29.7.2001

Birgün Peygamberimiz Ebû Musa el-Eş'ari'ye “Cennet hazinelerinden bir hazineye seni irşad edeyim mi?” Evet Yâ Resûlallah irşad buyurdu, demesi üzerine Resûlullah: “Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh” de diye buyurdu.

“Allahü teâlâ gece günah işleyene sabaha kadar gündüz günah işleyene de, tevbe etmesi için akşama kadar, mühlet verir. Güneş batıdan doğuncaya kadar böyle devam eder.”

“Dünyayı seven Âhiretine zarar verir, Âhiretini seven dünyasını zararlandırır. Bu böyle olunca, siz bâkiyi fâni üzerine tercih ediniz.”

“Her kim Allahın rızasını kazanmak için bir mescid binâ ederse, Allahü teâla da ona Cennet'te onun gibi bir ev binâ eder.”

“Mü'minler birbirini bağlayıp destekleyen bir binanın taşları gibidir.”

“Bana gelip benden soran ve bazı ihtiyaç dileğinde bulunanlar olur. Yanımda bulunan sizler de onlara yardımcı olun ki, ecir kazanasınız. Allahü teâlâ sevdiği şeyi, Peygamberlerin elinde kazâ eder.”

“Kırk gün helâl yiyeceğin kalbini Allahü teâlâ nurlandırır ve hikmet sözlerini kalbinden lisânına akıtır.” “Kişi sevdiği ile berâberdir.” “Kiyâmete yakın ilim kalkar, cehalet hertarafı kaplar ve öldürme olayları artar.”

Ev ziyâreti hususundaki Âdâb hakkında: “İzin talebi üç defadır. Birincide susar ve gelen kim olduğunu öğrenmek için dinlenir, ikincide hazırlanır, üçüncüde de kabul veya reddeder.”

“Biriniz üç kere selâm verdikten sonra cevap alamazsa dönsün.” “Yaşlılara saygı göstermek, Allahü teâlâyı tazimdir.” “Kötü arkadaş, demircilerin körükleri gibidir. Şayet üflediği ateş kıvılcımları seni yakmazsa, kokusu sana bulaşır.”

“Dirinin ağlamasıyla muhakkak ölü azâb olunur.”

Peygamber efendimiz ipeği sağına, altını soluna koydu ve “Bu ikisi ümmetimin kadınlarına helal, erkeklerine haramdır” buyurdu.

Peygamberlerin gönderilmesi nimeti 30.7.2001

İnsanın dünyaya geliş sebebi (3)

Allahü teâlâ, akciğerlerinizde kimyâhâneler açarak, burada kanınızın zehrini ayırıp, yerine oksijen yakıcı maddesini sokuyor. Dimâglarınızda, fizik laboratuvarları açarak, burada his uzuvlarından, sinirlerden gelen haberler alınıp, demir taşına miknâtis kuvvetini yerleştirdiği gibi, beyninize yerleştirdiği akıl ve yüreğinize yerleştirdiği kalb kuvvetleri te'sîri ile, bir anda, çeşitli plânlar hazırlanıp, emirler, hareketler meydana getiriyor.

Yüreğinizi çok karışık ve hârika dediğiniz te'sîrlerle, geceli gündüzlü çalıştırıp, damarlarınızda kan nehrleri akıtıyor. Sinirlerinizde, akıllarınızı şaşkırtan, nice nice yol şebekeleri dokuyor.

Adalelerinizde sermayeler gizliyor. Daha ve daha birçok hârikalarla, vücûdünüzü techîz ediyor, tamamlıyor. Hepsine fizik kanûnları, kimyâ reaksiyonları ve biyoloji olayları gibi isimler taktığınız, bir nizâm ve âhenkle, te'sîs ediyor, montaj yapıyor. Kuvvet merkezlerini içinize yerleştiriyor. Gereken tedbirleri ruh ve şu'ûrunuza tersîm ediyor.

Zihin denilen bir hazîne, akıl nâmında bir miyâr, fikir dedikleri bir âlet, irâde dediğiniz bir anahtar da, ihsân ediyor. Her birini yerinde kullanabilmeniz için size tatlı, acı ihtârlar, işaretler, meyler, şehvetler de veriyor.

Daha büyük bir nîmet olarak, sâdık ve emîn Resûllerle açıkça, talimat gönderiyor. Nihâyet, vücûdünüz makinesini işletip ve tecrübelerini gösterip, maksada göre kullanmanız ve istifâde etmeniz için elinize teslim ediyor.

Bütün bunları, size ve iradenize ve yardımınıza muhtaç olduğundan değil, mahlûkları arasında size ayrı bir mevki', bir salâhiyyet vererek, mes'ûd ve bahtiyâr olmanız için yapıyor.

Ellerinizi, ayaklarınızı, kullanabildiğiniz her uzvunuzu, arzunuzu bırakmayıp da, yüreğinizin atması, ciğerlerinizin şişmesi, kanlarınızın dolaşması gibi, sizden habersiz kullansaydı, her işinizde, zorla, refleks hareketleri ile, çolak el, kuru ayak ile yuvarlasaydı, her hareketiniz bir titreme, her kımıldamanız bir sığırma olsaydı, kendiliğimize ve emânetlere mâlik olduğunuzu iddiâ edebilir mi idiniz?

Sizi, cansızlar gibi, sâde dış kuvvetler te'sîri ile veya hayvanlar gibi, yalnız dış ve iç kuvvetler ile akılsız, şu'ûrsuz hareket ettirse idi ve evlerinize taşıdığınız nîmetlerden, yük hayvanı gibi, ağzınıza bir lokma verseydi, onu alıp yiyebilecek mi idiniz?

“Ey insan! Acaba sen nesin?” 31.7.2001

İnsanın dünyaya geliş sebebi (4)

Doğmadan evvelki, doğduğunuz zamanki hâlinizi düşünüyor musunuz? Üzerinde yatıp kalktığınız, yiyip içtiğiniz, gezip dolaştığınız, gülüp oynadığınız, dertlerinize devâ, korkulara, sıcağa, soğuğa, açlığa, susuzluğa, yırtıcı ve zehirli hayvanların ve düşmanların hücumlarına karşı koyacak vâsıtaları bulduğunuz şu yer küresi yapılırken, taşları, toprakları hilkat fırınlarının ateşlerinde pişirilirken, suyu ve havâsı, kudret kimyâhânesinde inbiklerden çekilirken, siz nerede idiniz, ne içinde idiniz, hiç düşünüyor musunuz?

Bugün, bizim dediğiniz karaların, denizlerden süzülüp ayrıldığı, dağların, derelerin, ovaların, tepelerin döşenildiği zaman, acaba nerede idiniz? Denizlerin acı suları, Hakkın kudreti ile buharlaştırılarak, gökte bulutlar yapılırken, o bulutlardan yağın yağmurlar, çakan şimşeklerin ve güneşten gelen kudret, enerji dalgalarının hazırladığı gıdâ maddelerini, yanmış, kurumuş toprakların zerrelere işletip, o maddeler, ziyâ ve harâret şu'âları te'siri ile oynayıp titreşerek hayatın hücrelerini yetiştirirken, nerede idiniz ve nasıldınız?

Bugün kendinize maymun tohumu derler, inanırsınız. Allah yaratır, yaşatır, öldürür, herşeyi O yapar derler inanmak istemezsiniz.

Ey insan! Acaba sen nesin? Babanın damarlarında neydin? Bunak, örümcek kafalı, gerici diye hakâret ettiğin babana, vaktiyle damarları içinde sıkıntı verirdin. O zaman, seni oynatan kimdi ve sen onu, niçin rahatsız ediyordun?

O, istese idi, seni bir çöplüğe atabilirdi, fakat atmadı. Seni, bir emânet gibi sakladı. Bol bol besleneceğin bir mekana tevdi' etti ve nice zaman himâyene uğraştı ise, sen niçin sıkıntılardan babanı mes'ûl tutarak tahkîr ediyorsun da, nîmetlerinden ona ve yaratana bir Şükür payı ayırmıyorsun? Sonra sen, emânetini niçin herkesin kirlettiği çöplüklere döküyorsun?

Etrâfın, arzu ve emellerine uyduğu zaman, herşeyi, aklınla, ilminle, fenninle, gücünle, kuvvetinle yaratarak yaptığına, bütün başarıları îcâd ettiğine inanıyorsun. Hakkın sana verdiği vazîfeyi unutuyor ve o yüksek memurluktan isti'fâ ediyor ve emânete sahip çıkmaya kalkıyorsun. Kendini mâlik ve hâkim tanımak ve tanıttirmek istiyorsun.

Yâhû! İşin yolunda, muvaffakiyyet ve muzafferiyet yanında olunca (Hep), işlerin aksi, ters olduğu zamanında ise, kaderin cebri altında oyuncak bir (Hiç) diye iddiâ ettiğin o sen, bunlardan hangisisin? Hep misin, hiç misin?

“Siz, ne hepsiniz, ne de hiçsiniz!” 1.8.2001

İnsanın dünyaya geliş sebebi (5)

Ey insanoğlu, etrafın, arzularına uymaz, dış kuvvetler seni mağlup etmeye başlarsa, o zaman da, kendinde hasret ve husrandan, acz ve yeisten başka birşey görmüyorsun. Hiçbir irâde ve ihtiyâra sahip olmadığını, herşeyin cebr elinde esîr olduğunu ve varlığının, otomatik ve fakat zembereği kırık bir makina gibi olduğunu iddiâ ediyorsun.

Kaderi bir cebir, mecburiyet mânâsında anlıyorsun. Bunu söylerken, ağzının, teyb gibi olmadığını da, sezmez değilsin.

Sofrana, sevdiğin yemekler gelmediği zaman eline geçirebileceğin kuru ekmeği yimekle, yimeyip açlıktan ölmek arasında hür ve serbest bulunduğun ve kuru lokmalar, ağzına zorla tıklmadığı hâlde, elini, dilini uzatır, onları yirsin. Hem yirsin, hem de birşey yapmadığına hükmedersin.

Düşünmezsin ki, elin ve ağzın, yine arzunla oynamış ve bu oynayıp bir sıtma, bir titreme olmamıştır. Fakat, böyle mecbûr olduğun zamanlarında bile, irâdene mâlik olduğun hâlde, seni âciz bırakan, hâricî kuvvetler karşısında kendini mecbûr, esîr, hâsılı bir hiç bilirsin.

Ey Âdem oğlu! Ey noksanlık ve taşkınlık içinde yüzen insan! Siz, ne hepsiniz, ne de hiçsiniz! Her hâlde ikisi arası bir şeysiniz. Evet siz, îcâd etmekten, herşeye hâkim ve gâlib olmaktan, şüphesiz uzaksınız. Fakat, inkâr olunamayan bir hürriyet ve ihtiyârınız, sizi hâkim kılan, bir arzu ve seçim hakkınız vardır.

Siz, eşi ortağı bulunmayan bir hâkim ve mutlak, başlı başına bir mâlik olan, Hak teâlânın emri altında, ayrı ayrı ve müşterek vazîfeler alan, birer memursunuz!

Onun koyduğu ahkâm ve nizâm ile, Onun tâyin ettiği mevki'leriniz ve halk edip emânet olarak verdiği salâhiyyet ve vâsıtalarınız nisbetinde vazîfe yaparsınız

Âmir ancak O, hâkim yalnız O, mâlik yine Odur. Ondan başka âmir, Ona benzer hâkim, Ona ortak mâlik yoktur. Sizin o kadar benimseyerek, hevesle atıldığınız maksatlar, gayeler, giriştiğiniz mücâdeleler, sarf ettiğiniz gayretler, duyduğunuz iftihârlar, kazandığınız başarılar, Onun için olmadıkça, hep yalan, hep boştur.

Sıkıntıların birinci sebebi 2.8.2001

İnsanın dünyaya geliş sebebi (6)

Ey ademoğlu, kalblerinizde, niçin yalana yer veriyor da, şirklere sapıyorsun? Niçin, eşsiz hâkim olan, Hak teâlânın emirlerine uymuyor, Onu mâbut tanımıyorsunuz da, binlerce, hâyal olan, mâbutlar arkasında koşuyor, hepimiz sıkıntılar içinde boğuluyorsunuz? Her neye koşuyorsanız, sizi sürükleyen bir emel, bir ihtiyâr, bir îman değil midir? Niçin o emeli Haktan başkasında arıyorsunuz? Niçin, o îmanı Hakka tahsis etmiyor, o ihtiyârı bu îmana ve îmanın netîcesi olan amellere sarf etmiyorsunuz?

Hak teâlânın hâkimliğini tanıdığınız, emâneti ve emniyeti bozmayarak çalıştığınız zaman, birbirinizi ne kadar sevecek, ne kadar bağlı kardeşler olacaksınız. Sizin o kardeşliğinizden, Allahın merhameti, neler yaratacaktır. Kavuştüğünüz her nîmet, hep Hakka îmanın hâsil ettiği kardeşliğin netîcesi ve Allahü teâlânın merhameti ve ihsânıdır.

Gördüğünüz her musîbet ve felaket de, hep kızgınlığın, nefretin ve düşmanlığın netîcesidir. Bunlar ise, hakkı tanımamanın, zulüm ve haksızlık etmenin cezâsıdır. Bu da, hukûku kendiniz kurmaya kalkışmanın, Hak teâlâ ile yarış edebilecek şeriklere tâbi olmanın, hâsılı, hâlis tevhid ile, yalnız Hak teâlâyâ îman etmemenin netîcesidir.

Hulâsa, insanlığı kaplayan sıkıntıların birinci sebebi, Hakka karşı şirk ve müşrikliktir. İlim ve fen, ilerlediği hâlde, insanlığın ufklarını sarmış olan fesat karanlığı, hep şirkin, îmansızlığın, vahdetsizliğin ve sevgisizliğin netîcesidir.

Beşeriyet ne kadar uğraşırsa uğraşsın, sevip sevilmedikçe, ızdırâb ve felaketten kurtulamaz. Hakkı tanımadıkça, Hakkı sevmedikçe, Hak teâlâyı hâkim bilip, Ona kulluk etmedikçe, insanlar, birbirini sevemez. Haktan ve Hak yolundan başka her ne düşünülse, hepsi ayrılık ve perîşanlık yoludur.

Hak teâlâdan başka herneye gönül verseniz, herneye tapınsanız, hepsinin zıddı, mukâbili vardır. Bunların hepsi de, Hakkın kudreti ve irâdesi altındadır. Şerîki, nazîri, misli, zıddı, mukâbili olmayan, yegâne hâkim, ancak Hak teâlâdır ve ancak Onun mukâbili bâtıldır, yanlıştır ve varlığı mümkün olmıyan bir yokluktur.

Hak teâlâdan başka, herneye tâbi olur, herneye tapınır, Onun yerine, herneyi sever ve hakîkî hâkim tanırırsanız, biliniz ki, onlar da sizinle berâber yanacaktır.

“Allah israf edenleri sevmez” 18.1.2003

Tesavvuf, kalbi kötü huylardan temizlemek ve iyi huylarla doldurmak demektir. Kötü huyların en zararlı olanlarından biri de israftır. İsrâf, malı boş yere dağıtmaktır. Malı, islâmiyetin uygun görmediği yerlere dağıtmağa israf denir. israf, kötü bir huydur, harâmıdır.

Dînimizin, hasîsliği, cimriliği, israftan daha çok kötülenmesi, israfın cimrilik kadar kötü olmadığını göstermez. Hasîsliğin daha çok kötülenmesi, insanların çoğu yaratılıştan, mal birikdirmeği sevdiği içindir.

İsrâfın kötülüğünü göstermek için, Allahü teâlânın, “**İsraf etmeyiniz! Allahü teâlâ, israf edenleri sevmez**” meâlindeki kelâmı yetişir. İsrâ sûresindeki âyet-i kerîmede de meâlen, “**İsraf etme! İsrâf edenler, şeytânların kardeşleridir**” buyuruyor. Şeytânın kardeşi de, şeytân olur. Şeytân isminden dahâ kötü bir isim yoktur

İsrafı, bundan daha çok kötüleyen birşey düşünülemez. Allahü teâlâ, mallarını israf edenlere birşey vermeyiniz diye emr ederken, bunları en kötü bir isim ile adlandırıyor. Nisâ sûresindeki âyet-i kerîmede meâlen, “**Mallarınızı sefihlere, alçaklara vermeyiniz!**” buyuruyor. Kur’ân-ı kerîmde Fir’avnı kötülerken, “**O, israf edenlerden idi**” buyuruyor. Lût aleyhisselâmın kavmini de, “**İsraf eden kavmsiniz!**” diye kötülüyor.

Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellam”, “**Malı boş yere saçmayınız!**” buyuruyor. Başka bir hadis-i şerifte de buyurdu ki, “**Kıyâmet günü herkes, dört sâîle cevâb vermedikçe hesaptan kurtulamıyacaktır: Ömrünü nasıl geçirdi. İlimi ile nasıl amel etti. Malını nereden, nasıl kazandı ve nerelere harc etti. Cismini, bedenini nerede yordu, hırpaladı?**”

İsrâfın kötülüğünü gösteren delîllerden biri de, fâizin harâm olmasıdır. Fâiz alıp vermek, büyük günahdır. Buna da sebep, insanların malını alış veriş yaparken ziyân olmaktan korumaktır.

On şey, son nefeste imansız gitmeğe sebep olur: **1-** Allahü teâlânın emirlerini ve yasaklarını öğrenmemek, **2-** İmanını, Ehl-i sünnet itikâdına göre düzeltmemek, **3-** Dünya malına, rütbesine, şöhretine düşkün olmak, **4-** İnsanlara, hayvanlara, kendine zulüm, eziyet etmek, **5-** Allahü teâlâyâ ve iyilik gelmesine sebep olanlara şükretmemek, **6-** İmansız olmaktan korkmamak, **7-** Beş vakit namazı vaktinde kılmamak, **8-** Fâiz alıp vermek, **9-** Dînine bağlı olan müslimânları aşağı görmek. **10-** Fuhş, müstehcen sözleri, yazıları ve resimleri söylemek, yazmak ve yapmak.

İnsanların en iyisi 19.1.2003

İsraf çok kötü bir huydur. İsrafın kötü olmasının birinci sebebi, malın kıymetli olmasıdır. Mal, Allahü teâlânın verdiği bir nimettir. Âhireti kazanmak, mal ile olur. Dünya ve âhiret, mal ile intizâm bulur, râhat olur. Hac, cihâd sevâbı mal ile kazanılır. Bedenin sıhhat, kuvvet bulması, mal ile olur. Başkasına muhtâc olmaktan insanı koruyan maldır. Sadaka vermek, akrabayı dolaşmak, fakîrlerin imdâdına yetişmek mal ile olur. Mescidler, mektebler, hastahâneler, yollar, çeşmeler, köprüler yaparak insanlara hizmet de mal ile olur. Dînimiz, "İnsanların en iyisi, onlara faydası çok olanıdır" buyuruyor.

İnsanlara yardım etmek için çalışıp para kazanmak, nâfile ibâdet etmekten daha çok sevâptir. Cennetin yüksek derecelerine mal ile kavuşulur. Bir hadis-i şerifte, "**Allahü teâlâ, bir kuluna mal ve ilim verir. Bu kul da haramlardan kaçınır. Akrobâsını sevindirir. Malından, hakkı olanları bilip verir ise, Cennetin yüksek derecesine gider**" buyuruldu.

Abdullah ibni Mes'ûdün "radiyallahü anh" haber verdiği bir hadîs-i şerifte, "**İki şeyden birine kavuşan insana gıpta etmek, buna imrenmek yerinde olur. Allahü teâlâ bir kimseye islâm ilimlerini ihsân eder. Bu da, her hareketini, bilgisine uygun yapar. İkincisi, Allahü teâlâ, birine çok mal verir. Bu kimse de malını, Allahü teâlânın râzı olduğu, beğendiği yerlere harc eder**".

Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem", Amr ibni Âs için, "**İyi kimseye malın iyisi, ne güzel yakışır**" buyurdu. Enes bin Mâlik için de, "**Yâ Rabbî! Buna çok mal ve çok çocuk ver ve bunlarla kendisini bereketlendir!**" diye düâ buyurdu.

Birisi malının hepsini sadaka vereceği zaman, Peygamberimiz "**Malının bir kısmını kendine bıraksan, daha iyi olur**" buyurdu. Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerîmde, mala "**Hayrlı şey**" ismini vermektedir ve Habîbine "sallallahü aleyhi ve sellem", verdiği nimetleri hâtırlatırken: "**Sen malsız idin, sana, kimseye muhtâc olmayacak kadar, mal verdim**" buyurmaktadır.

Büyük âlim Süfyân-ı Sevrî buyuruyor ki, "Bu zamanda mal, insanın silâhıdır". Yani, insan cânını, sağlığını, dînini ve şerefini mal ile korur. Medîne-i münevverenin yedi büyük âliminden biri olan Sa'îd bin Müseyyib buyuruyor ki, "Borçlarını ödemek için ve ırzını, nâmûsunu korumak için ve ölüncü, geride kalanlara mîrâs bırakmak için mal kazanmayan kimse, hayrsızdır". Yani kendine ve cemiyete zararlıdır.

Nimetin kıymeti bilinlezse 20.1.2003

İsraf, malı helâk etmek, faydasız hâle getirmek, dîne ve dünyanın mubah olan işlerine faydalı olmayacak şekilde sarf etmektir. Malı denize, kuyuya, ateşe ve elden çıkmasına sebep olan yerlere atmak, onu helâk etmektir. Kullanılmıyacak hâle sokmak, kırmak, kesmek, ağaçtan meyveyi toplamayıp çürütmek, tarlayı hasâd etmeyip, ekinin helâk olması, hayvanları soğuktan, düşmandan korunacak yere koymamak ve soğuktan, sıcaktan ve açlıktan ölmelerini önliyecek kadar yidirmemek ve örtmemek de, helâk etmektir. Bunların israf olduğu meydandadır.

Mal kıymetlidir. Malı ve dünyâlığı kötülüyen haberler varsa da, bu haberler, malı, dünyâlığı değil, bunların zararlı kullanılmasını kötölmektedir. Meselâ, insanın azmasına, Allahü teâlâyı unutturmasına, ibâdete mâni olmasına sebep olan mal zararlıdır. Ölümü ve ölümden sonrasını unutturan mal da zararlıdır. Bu zararlar çok kimselerde kendini göstermektedir. Bu zararlardan kurtulan az olduğundan, malı kötülüyen haberler çok olmuştur.

Görülüyor ki, mal, birbirine zıd iki şeye sebeptir. Hayra, iyiliğe sebep olduğu için medh edilmekte olup, şerre, kötülüğe sebep olduğu için de kötülenmiştir. Büyük âlim ibni Cevzî buyurdu ki, "İyi niyet ile mal kazanmak, mal kazanmamaktan iyidir".

Malın büyük bir nimettir. Malı israf, Allahü teâlânın nimetini hakîr görmek, nimete kıymet vermemek, nimeti elden kaçırmak, kısaca küfrân-ı nimet etmek, yani şükür etmemek olur. Bu ise, nimet verenin düşman muâmelesi yapmasına, azarlamasına ve azâb etmesine sebep olacak büyük bir suçtur. Nimetin kıymeti bilinmeyince, hakkı gözetilmeyince elden gider. Şükür edilince ve hakkı gözetilince elde kalır ve artar. İbrâhîm sûresi, yedinci âyetinde meâlen, "**Şükür ederseniz, verdiğim nimetleri elbette arttırırım**" buyuruyor.

Başkasının malını helâk etmek, zulüm olur. Ödemek lâzım olur. Kendi malını helâk etmek, israf olur. Günâh işlemek için ve günâh işlenilmesi için verilen mal ve paralar da israf olur.

İsraf çok kötü bir huydur. Çirkinliği meydandadır. Kalbi, durmayıp karartan, kemiren, tehlikeli bir hastalıktır. Tedâvîsi de pek güçtür. Bu sıfat kalbi kaplamadan önce, giderilmesi için ve bu felâketden kurtulmak için bütün ilâclarına baş vurup uğraşmalıdır. Kurtarması için, Cenâb-ı Hakka yalvarmalı, duâ etmelidir. Allahü teâlâ, çalışana, her güçlüğü kolaylaştırır. O, sığınılacak, güvenilecek, biricik yardımcı ve kurtarıcıdır.

İsraf nedir? 21.1.2003

Çok kimse israfın ne olduğunu, nelerin israfa sebep olduğunu bilmediği için israfa düşer. Bunun için herkesce bilinmeyen, hatırlatılması lâzım olan israflar da vardır. Meselâ, meyve ve ekin toplandıktan sonra, bunları iyi saklamayıp kendiliklerinden bozulmaları veya nem alarak, çürümeleri veya kurd, güve, fâre, karınca ve benzeri canlıların yemeleri hep israftır. Ekmek, et, etsuyu, peynir gibi gıdaların ve hurma, karpuz, soğan gibi meyvelerin ve kuru incir, kuru üzüm, kayısı gibi kuru meyvelerin ve buğday, arpa, mercimek gibi hubûbâtın ve elbise, kumaş, kitâb gibi eşyanın, böylece, israf edildikleri çok görülmektedir.

Yemek artıklarını dökmek, tabakta yemek bırakmak israftır. Sofra bezi ve masa üstüne düşen ekmek ve yemek kırıntılarını toplamayıp atmak da israftır. Bu kırıntıları toplayıp kedi, köpek, koyun, sığır, karınca, kuş, tavuk gibi hayvanlara yedirmek israf olmaz.

Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", "**Şeytân, her işinizde sizinle berâber bulunur. Hattâ, yemekte bile. Birinizin lokması düşerse, onu alıp temizleyip yesin. O lokmayı şeytâna bırakmasın! Çünkü, bereketin hangi lokmada olduğu bilinmez**" buyurdu.

Düşen lokmayı alıp yemek, insanı israftan kurtardığı gibi, kibir ve riyâyı giderir. Bereketi kavuşturur. Bilhâssa Peygamberlerin "aleyhimüsselâm" efendisine uymak ve emrini yapmak şerefini kazandırır. Mevcûddan istifâdeye ve gelecek nimetin artmasına sebep olur. Fasülye, pirinç, nohud gibi şeyleri yıkarken dökmek ve dökülenleri toplamamak israftır. Elbise, çorap, ayakkabı gibi giyim eşyasını iyi kullanmayıp, çabuk eskitmek, onları yırtmak, yıkarken suyu, sabunu çok harcamak, elektriği, doğal gazı gazı boş yere yakmak, hep israftır.

Malı kıymetinden aşağı fiyatla satarak veya kirâya vererek ve kıymetinden yukarı fiyatla satın alarak veya kirâliyerek aldanmak israf olur. Aldanarak alış verişe zarûri ihtiyâc olursa veya yardım, sadaka gibi niyyet ile böyle yaparsa israf olmaz.

Abdestte ve guslede, suyu sünnet olandan fazla kullanmak israftır. Sa'd "radiyallahü anhüm" abdest alırken, Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" gördü. "**Yâ Sa'd! Suyu niçin israf ediyorsun?**" buyurdu. Abdest alırken de israf olur mu dedikde, "**Büyük nehrde de olsa, abdestde fazla su kullanmak israf olur**" buyurdu.

Doyduktan sonra fazla yemek de israftır. Yalnız, müsâfir utanmasın diye, yemek sâhibinin fazla yimesi ve orucu râhat tutmak için sahûrda fazla yemek israf değildir.

İsraf çeşitleri 22.1.2003

Ölçüsüz, düşüncelessiz alışverişler israftır. İhtiyaç olmadan, her istediğini yemek, giymek te israftır. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", "**Her istediğini yemek israftandır**" buyurdu. Doyduktan sonra veya hazmolmadan, acıkmadan tekrâr yemek israf olur. Sofrada yemek çeşitlerini lüzûm yok iken artırmak israftır. Fakat, bir yemekten usanıp herbirinden biraz yiyerek ibâdet yapmak, meselâ oruc tutmak, halâl kazanmak için çalışmak veya müslüman kardeşlerine yardım etmek gibi ibâdetler için kuvvetlenmek düşüncesi ile veya sofrada misâfir bulundurmak niyeti ile olursa, israf olmaz. Ziyân etmedikçe ve başka bozuk niyet ile olmadıkça, lezzet ve zevk için yemek çeşidini arttırmak da câiz olduğunu, A'râf sûresinin otuzbirinci âyeti ve Mâide sûresinin doksanıncı âyeti göstermektedir.

Bu iki âyet-i kerîmeye dayanarak, âlimlerimiz, her çeşit meyve yiyerek lezzet almağa câiz demişler ve Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" çeşitli meyve yediğini haber vermişlerdir. Abdûllah ibni Abbâs "radiyallahü anhümâ" için buyurulan, "**İstedini ye, istediğini giyin! İnsanı yanlış yola götüren, israf ve tekebbürdür**" hadîs-i şerîfi, (Buhârî)de yazılıdır.

Ekmeğin pişkin yerini ve içini yiyip, kenar ve kabuklarını atmak israftır. Bırakılan kısımları başkası veya hayvan yerse, israf olmaz.

Sofraya lüzûmundan fazla ekmek koyup, sonra bunları, tekrar yemek için kaldırmamak israftır. Yani, yenmiyen ekmek parçalarını atmak ve riyâ, gösteriş, şöhret için fazla ekmek koymak israf olur.

Nefs yemekleri yemek, kıymetli, yeni elbise giymek, yüksek, büyük binâlar yapmak ve dînin sâhibinin haram etmediği daha bu gibi şeyler, halâldan kazanıldığı, kibir ve öğünmek için olmadığı zaman israf değildir. Lüzûmundan fazla olunca tenzihen mekrûh olurlar. Âhireti kazanmak isteyenlere, lâzım olan ile kanaat edip, fazlasını sadaka vermek yakışıdır.

İmâm-ı Mücâhid buyuruyor ki, "Bir kimse, Allahü teâlânın emir ettiği yerlere dağ kadar altın harc etse, israf olmaz. Bir dirhem (yaklaşık beş gram) gümüşü veya bir avuc buğdayı, haram olan yere vermek israf olur".

Hâtim-i Tâî, cömerdliği ile meşhûrdur. Çok verdiği için, "Malı israf etmekte hayır yoktur" dediklerinde, "Hayra verilen mal israf olmaz!" demiştir. Fakat, sadaka vermede ölçü kaçarsa, öncelik sırasına dikkat edilmezse ifraf olur. Sadaka vermede hangi hallerde israf olur, bunu yarın ele alalım.

Vermede öncelik sırası 23.1.2003

Sadaka vermekte de, israf vardır. Çünkü, Sâbit bin Kays “radıyallahü anh” bir günde beşyüz ağacın hurmalarını toplayıp hepsini sadaka vererek evi için hurma bırakmayınca, **“Hepsini vermeyiniz!”** âyet-i kerîmesi inmişti.

Mu’âz bin Cebelin “radıyallahü anh” bir hurma ağacı vardı. Hurmalarını toplayıp hepsini sadaka verdi. Kendine birşey kalmadı. Hemen **“Fakat, israf etmeyin”** âyet-i kerîmesi geldi. İsrâ sûresi, yirmidokuzuncu âyetinde meâlen, **“Ey Habîbim! Malını, kendine kalmıyacak şekilde dağıtma!”** buyuruldu.

Câbir ve Abdüllah ibni Mes’ûd “radıyallahü anhümâ” buyuruyorlar ki, “Bir genç, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” efendimize gelip, bazı lüzümlü şeyleri saydı ve annem beni sana gönderip bunları istedi, dedi. Bugün bende bunların hiçbiri yok buyuruldukda, gömleğini bana ver dedi. Hemen, mubârek arkasından gömleğini çıkarıp çocuğa verdi ve evinde gömleksiz kaldı.

Bilâl-i Habeşî ezân okuyunca, cemaat her zaman olduğu gibi, Resûlullahı beklediler. Gelmeyince merâk ettiler. Birkaçı evine bakıp, gömleksiz olduğundan gelemediğini anladı. O zaman, bu âyet-i kerîme geldi”.

Ebû Hüreyre “radıyallahü anh” buyuruyor ki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, **“Sadakanın hayırlısı, ihtiyâcı olmıyanın verdiği”** buyurdu.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” efendimize biri gelip, bir altınım var, ne yapayım dedi. **“Bununla kendi ihtiyâclarını al”** buyurdu. Bir altınım daha var dedi. **“Onunla da çocuğuna lâzım olanları al”** buyurdu. Bir dahâ var dedi. **“Onu da, âilenin ihtiyâclarına sarf et”** buyurdu. Bir altın daha var dedi. **“Hizmetcinin ihtiyâclarına kullan”** buyurdu. Bir dahâ var deyince, **“Onu kullanacağın yeri sen daha iyi bilirsin”** buyurdu.

Câbir bin Abdüllah “radıyallahü anh” buyuruyor ki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, **“Paranız ile, önce kendi ihtiyaclarınızı alın. Artarsa, çoluk çocuğunuzun ihtiyaclarına sarf edin. Bundan da artarsa, akrabânıza yardım edin!”** buyurdu.

Resûlullah, **“Kendisi veya çoluk çocuğu muhtâc iken veya borcu var iken verilen sadaka kabûl olmaz. Borc ödemek, sadaka vermektен ve köle âzâd etmekten ve hediye vermektен daha mühimdir. Başkasının malını, sadaka vererek, zâyî’ olmasına sebep olmayın!”** buyurdu.

“Mallarınızı sefihlere vermeyiniz!” 24.1.2003

İsrafın bir sebebi de sefâhettir. Çok kimseyi israfı alıştıran budur. Sefîhlik, aklın az ve haff olmasıdır. Allahü teâlâ, **“Mallarınızı sefihlere vermeyiniz!”** buyuruyor. Çok kimse, yaratılıştaki sefîh olur. Bu kötü halleri, bazı sebeplerle, zaman zaman artar. Çalışmadan, alın teri dökmeden eline mal girer, kötü arkadaşlar, bu mala konmak için, dağıtmasına, saklamanın, artırmanın erkeklik, yiğitlik olmadığına kandırır. İsrafı yol açarlar. Bunun içindir ki, kötü arkadaşlardan kaçmakla emir olunduk.

Zengin çocuklarının çoğu, böyle israfı alışmakta ve sefîh olmaktadır. Sefâheti artıran bir sebep de, insanların çok hurmet, saygı göstermesi, yüz vermesi, medh eylemesidir. Âmirlerin, zenginlerin çocukları bu yoldan sefâhete düşmektedir.

Çok kimse israfın ne olduğunu bilmez, hattâ cömerdlik sanır. Lüzümsüz yere, yasak, zararlı yerlere verilen mal, cömerdlik sanılır. Riyâ ve gösteriş için israf yapar. Yaradılıştaki bulunan sefâhetin ilâcı güçtür. Bunun için, islâmiyet, bunlara mal vermeği yasak etmiş, mallarını kullanmalarına izin vermemiştir. İsrafın zararlarını duyurmalı, nasiyat ederek mal ağıtmaktan vazgeçirmelidir. Dînini iyi bilen ve her hareketi, dine uygun olan sâlih kimselerle görüşmeleri sağlanmalıdır.

Borcu olanın, yemesine, içmesine, giyimine dikkat etmesi, bahalı, lüks şeylerden uzak kalmalıdır, İbrâhîm bin Edhem, “Borcu olan kimse, ödemedikçe yağlı ve sirkeli yemeyimemelidir” buyuruyor. İbni Battâl, “Borcu olanların sadaka vermesi ve borcunu ödememesi câiz değildir. Bunu bütün âlimler sözbirliği ile bildirmektedir” buyurdu.

Âlimlerin çoğuna göre, bir kimsenin vücûdü sağlam olur, akli başında olur, bir yere borcu olmaz ve evli olmayıp malsızlığa sabredebilirse veya evli olup da, çoluk çocuğu da sabır ederlerse, bu kimsenin bütün malını sadaka vermesi câiz olur. Bu şartlardan biri eksik olursa, sadaka vermesi mekrûh olur. Bazı âlimler, sadakası kabûl olmaz buyurdu” Hz. Ömer’de böyle buyurdu.

Bu haberlerden anlaşılıyor ki, sadaka vermekte de israf olur. Borcundan çok malı olmıyan veya çoluk çocuğu sıkıntıya sabredebmediği halde, bunların ihtiyâcını karşılayacak maldan fazlası bulunmıyan veya sıkıntıya katlanamadığı hâlde, kendisi muhtâc olan kimsenin sadaka vermesi israf olur. Ödunc vermekte de böyle israf olur.

Ne aldatalım ne de aldanalım 25.1.2003

Ahlâk konusuna başlamışken ticari ahlâktan da bahsetmek gerekir. Ticari ahlâk ta dine uygun alışveriş yapmakla sağalanabilir. Çok alışveriş yapanlar vardır ki, bunların Müslümanlara zararı dokunuyor. Bunları yapanlar, la'net içinde kalıyor. Alışverişte Müslümanlara zarar yapmak iki türlü olur: Birisi, herkese zararı dokunmak olup, bu da iki kısımdır: Biri ihtikârdır (Karaborsacılıktır) yani, kıtlık zamanında insan ve hayvan gıda maddelerini piyasadan toplayıp, yığıp, pahalandığı zaman satmaktır. Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" buyurdu ki, **"Bir kimse gıda maddelerini alıp, pahâlî olup da satmak için kırk gün saklarsa, hepsini fakirlere parasız dağıtsa, günahını ödeyemez"**.

İlâcların çoğunda ihtikâr olmaz ise de, zaruri olan, ensülinin, aşı ve serum gibi belli mikroplara karşı kullanılması, ekmeğin açlığa karşı kullanılması gibi, muhakkak şifâyâ sebep olduğundan, bu gibi, tesîri kuvvetli ilâcları saklıyarak kara borsacılık yapmak haram olur. Gıda maddeleri çok olup, herkes kolay alabilirse, ihtikâr haram olmaz. Fakat, böyle zamanlarda da, mekruh olur. Çünkü, insanların zararını beklemek, iyi değildir.

Herkese yapılan zararın ikinci kısmı, kalp para sürmektir. Alan, anlamazsa, zulmedilmiş olur. Anlarsa, o da başkasını, başkası da, bir diğerini, zincirleme aldatırlar. Elden ele dolaşdıka, günahı, hep birinci kimseye de yazılır. Bunun için, "Bir sahte lira vermek, yüz lira çalmaktan daha fenâdır" buyurmuşlardır. Çünkü, hırsızlığın günahı bir keredir. Bunun günahı ise, öldükten sonra bile devam eder.

En zavallı kimse, ölüp gittiği halde, bıraktığı kötülük sebebi ile günahı tükenmeyen kimsedir. Öldükten senelerce sonra günahı yazılır ve azâbını çeker. Eline sahte para geçen, onu yok etmeli, kimseye vermemelidir. İnsan paraları iyi tanımalı ve aldanmamaktan ziyade, kimseyi aldatmamağa dikkat etmelidir.

Bilmiyerek alıp vermek de günahdır. Çünkü, insanın, başına gelen her işin, dindeki ilmini öğrenmesi vâciptir. Bunun için sahte paraların özelliklerini öğrenerek bunları almamalıdır.

Alışverişte, zararın ikincisi, alışveriş edilen kimseye yapılan zarardır. Zarar veren her iş, zulüm olur. Zulm ise haramdır. Her Müslüman, kendisine yapılmasını istemediği birşeyi, kâfirlerle dahî yapmamalıdır.

Alışverişte yemin edenin hali 26.1.2003

Alışverişte, satılan malı, olduğundan aşırı medhetmemelidir. Çünkü, hem yalan söylemiş, hem aldatmış, hem de zulmetmiş olur. Hatta, doğru olarak da, müşterinin bildiği şeyi söylememelidir. Çünkü, bu da faydasız söz olur. Kıyâmet günü her sözden suâl olunacaktır. Boş söz söyleyenler, hiç özür bulamayacaktır.

Yemîn ile satmağa gelince, yalan yere yemîn etmek haramdır. Yani büyük günahdır. Doğru yemîn ederse, az birşey için Allahü teâlânın ismini söylemek saygısızlık olur. Hadis-i şerifte buyuruldu ki, **"Alışverişte vallahi böyledir, vallahi öyle değildir diye yemîn edenlere ve sanat sâhiblerinden, yarın gel, öbür gün gel diye sözünde durmayanlara yazıklar olsun!"**. Bir hadis-i şerifte buyuruldu ki, **"Malını yemîn ederek beğendiren kimseye kıyâmet günü merhamet edilmeyecek, acınmayacaktır"**.

Yûnus bin Abîd, ipekli kumaş tüccarı idi. Malını satarken hiç medh etmezdi. Çırağı, birgün, kumaşı gösterirken, müşterinin yanında, "Yâ Rabbî! Bu Cennet kumaşından bana da nasîb et!" deyince, Yûnus, bu sözün kumaşı medh etmek olacağını düşünerek, kumaşı kaldırıp sattırmadı.

Malın aybını, müşteriden gizlememeli, hepsini, olduğu gibi göstermelidir. Kusuru gizlemek, hıyânettir. Malın iyi tarafını göstermek, karanlıkta göstermek zulüm, hîle olur. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" buğday satan birisinin buğdayına, mubârek parmaklarını sokup, içinin yaş olduğunu görünce, **"Bu nedir?"** buyurdu. Yağmur ıslatmıştır deyince, **"Niçin saklayıp göstermiyorsun? Hîle eden, bizden değildir"** buyurdu.

Birisi, üçyüz dirhem gümüşe bir deve sattı. Devenin ayağında ârıza vardı. Eshâb-ı kirâmdan Vâsile bin Eska' orada idi. O anda dalgın idi. Devenin satıldığını anlayınca, alanın arkasından koşup, devenin ayağı ârizalıdır dedi. Müşteri deveyi geri getirip, parasını aldı.

Alan, satışımı niçin bozdun? deyince, Vâsile dedi ki, Resûlullahdan işittim. Buyurdu ki, **"Satılan birşeyin kusurunu gizlemek helâl değildir. O kusuru bilip söylememek de, kimseye helâl değildir."**

Vâsile yine dedi ki, Resûlullah bizden söz aldı ki, Müslümanlara nasîhat edelim. Onlara merhamet edelim. Malın kusurunu saklamak, nasîhat etmemek olur. Satıcıların, kusur saklamaları çok güctür. Büyük cihâd demektir. Bu cihâdı kazanmak için, mal alırken dikkat etmeli, kusurlu mal almamalıdır.

“Hile karışınca bereket gider!” 27.1.2003

Şunu iyi bilmelidir ki, hile ile rızık artmaz. Hile ile azar azar birikdirilen şeyler, ansızın gelen bir felâketle, birden bire giderek geride yalnız günahları kalır.

Nitekim bir sütcü, süte su katardı. Birgün, ansızın sel gelip, ineği boğdu. Adam şaşkın bir halde düşünürken, çocuğu dedi ki, kattığımız sular birikerek, gelip ineği götürdü.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, “**Ticarete hıyânet karışınca, bereket gider**”. Bereket demek, az malın çok faydası olmak, çok işe yaramak demektir. Az bir mal, bereketli olunca, çok kimsenin rahat etmesine, çok iyi işlerin yapılmasına yarar. Bereketli olmıyan, çok mal vardır ki, sâhibinin dünyada ve âhîretde felâketine sebep olur.

O halde, malın çok olmasını değil, bereketli olmasını istemelidir. Bereket, emîn olanlarda bulunur. Hatta çokluk dahî emîn tüccarlarda bulunur. Çünkü, her müşteri, emîn tüccara gider. Hıyânet edenlere kimse gitmez. Bir tüccar düşünmeli ki, ömrü yüz seneden çok değildir. Âhîretin ise, sonu yoktur. Birkaç günlük ömrünün altın ve gümüşünü arttırmak için, ebedî ömrünü zarara sokmağı kim ister?

Böyle düşünen bir satıcı hıyânet yapamaz. Resûlullah buyurdu ki, “**Lâ ilâhe illallah diyenler, dünyayı dinden üstün tutmadıkça, Allahü teâlânın gadabından, azâbından kurtulurlar. Dîni bırakıp, dünyaya sarılırlarsa, bu kelime-i tevhîdi söyleyince, Allahü teâlâ, onlara, yalan söylüyorsun! buyurur**”.

Her sanatta de hile yapmamak farzdır. Çürük iş yapmak ve gizlemek haramdır. İmâm-ı Ahmed ibni Hanbelden “rahmetullahi teâlâ aleyh”, gizli yama yapmağı sordular. Kendi giymesi ve müşterinin giymek istemesi ile câiz olup, hile olarak yapmak, yani gizli yamayı, yeni diye satmak günahdır. Aldığı para haramdır, buyurdu.

İnsanlar fâsıktır, kâfirdir diyerek, hile, hıyânet yapmanın câiz olacağını sanmak doğru değildir. Hile, hıyânet ve başkalarının haklarına saldırmak haramdır. Haramlar, zaruret olmadıkça, hiçbir yerde, hiçbir sebeble helâl olmaz. İslâmın güzel ahlâkını her yerde tatbik etmek lâzımdır. Güzel ahlâklı olmak sûreti ile Müslümanlığı tanıtmak, Emr-i ma'rûf yapmak olur. Kâfir ülkelerinde de haklarına dokunmamak, kanûnlarına uymak, kimseyi dolandırmamak, Müslümanlığın icâbidir.

Eksik tartanlara acı azab yapılacak 28.1.2003

Alış verişte, ölçüde hile etmemeli, doğru dartmalıdır. Kur'ân-ı kerîmde, Mutaffifin sûresi, birinci âyetinde meâlen, “**Verirken noksan, alırken fazla ölçenlere acı azâblar yapacağım**” buyuruldu.

Büyüklerimiz, her aldıklarını biraz noksan, verdiklerini de, biraz fazla ölçerdi. Bu az fark, Cehennem ile aramızda perdedir derlerdi. Bunu tam doğru ölçememek korkusundan yaparlardı. Yedi kat yer ve yedi kat gökler genişliğinde olan Cenneti, birkaç kuruşa satanlar ne kadar ahmaktır ve birkaç kuruş için, Cehennem azâbı ile müjdelenenler ne kadar ahmaktır, buyururlardı. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” herne satın alsaydı, parasını biraz fazla verirdi.

Fudayl bin İyâd “rahmetullahi teâlâ aleyh”, oğlunu, birşey satın alıp, vereceği altının kirlerini temizlerken görünce, “Ey oğlum! Bu yaptığın iş, sana iki nâfile hacdan ve iki umreden daha fâidelidir” buyurdu.

Büyüklerimiz buyuruyor ki, fâsıkların en kötüsü, alırken çok, satarken az ölçenlerdir. Manifaturacılar, kumaşı alırken gevşek, satarken gergin tutup ölçenler de böyledir. Kemiğini, âdetden fazla koyan kasablar da böyledir. Hubûbât içine toz toprak karıştırıp satan köylüler de böyledir. Malın iyisi ile kötüsünü karıştırıp, hepsini iyi diye satan pazarcılar da böyledir.

Bunların hepsini yapmak haramdır. Vel-hâsıl, alışverişte herkese karşı doğru hareket etmek şarttır. Hatta, kendine söylenmesini istemediği sözü başkalarına söylememelidir. Böyle haramlardan kurtulmak için de, kendini, din kardeşinden üstün görmemek lâzımdır.

Bunu da, herkesin yapması güctür. Bunun için Allahü teâlâ, “**Hepiniz Cehennemden geçeceksiniz!**” buyuruyor. Ama, herkes Allahü teâlâdan korkusuna göre, oradan çabuk veya geç kurtulacaktır.

Müslüman, dünyayı sevdiği, dünyaya düşkün olduğu için değil, Allahü teâlâ, çalışmağı emrettiği için aldatmadan dürüst olarak çalışıp kazanır. Nefsinin kötü arzularına, zevklerine kavuşmak için çalışıp para kazanmak ve çalışırken helâli haramdan ayırmamak, başkalarının haklarına saldırmak, onlara olan borçlarını ödememek, kanûnlara karşı gelmek, vergilerini vermemek, dünyaya düşkün olmağı gösterir. Dünyaya düşkün olmak, büyük günahdır. Allahü teâlâ emrettiği için çok çalışıp, çok kazanmak ve Onun emrettiği gibi çalışıp, kazandığını, Onun emrettiği yerlere sarf etmek, ibâdet yapmak olur. Çok sevap olur.

Müşteriye doğruyu söylemeli 29.1.2003

Alışverişte hîle yapmamalıdır. Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, Müslümanların, şehre mal getiren köylüleri karşılayıp piyasa fiyatını gizliyerek, ucuz satın almalarını yasaklamıştır.

Köylünün bu sûretle yaptığı satıştan vaz geçmesi câizdir. Köylü ucuz birşey getirince, bunu karşılayarak, malı bana bırak, ben sonra yüksek fiyatla satarım demekten de men' buyurdu. Bir malın pahâlı satılması için, herkesin yanında, onu yüksek fiyatla satın almaktan da men' buyurdu. Müşteriler, böyle bir satış olduğunu anlarsa, satışı bozabilir.

Piyasayı bilmiyenlere yüksek fiyatla mal satmak da haramdır. Hatta, acemî olup, ucuz satan veya pahâlı alanlar ile alışveriş etmemelidir. Bunlarla alışveriş sahîh ve câiz ise de, piyasadaki fiyatı bunlardan gizlemek gûnahtır.

Basra'da büyük bir tüccar vardı. İrânda, Sûs şehrinde bulunan adamlarından biri, mektûb yazarak, bu sene şeker kamışı verimli olmadı. Başkaları duymadan, çok şeker al dedi. Tüccar da, çok şeker satın alıp, şeker piyasadan çekilince, pahâlı satarak, otuzbin dirhem gümüş kâr etti. Sonra, düşünüp, şeker kamışlarına âfet geldiğini Müslümanlardan saklıyarak, onlara hıyânet ettim, bu nasıl Müslümanlıktır deyip, otuzbin dirhemi, şekerlerini almış olduğu kimselere götürdü. Her birine, bu para senindir dedi. Niçin, dediklerinde, yaptığı yanlış işi anlattı. Hiçbiri almayıp, sana helâl olsun dediler. Akşam evinde düşündü ki, belki utanarak almamışlardır. Din kardeşlerime hıyânet ettim, diyerek, ertesi gün tekrâr götürdü. Her birine yalvararak otuzbin dirhem gümüşü taksîm etti.

Müşterîye doğru söylemeli, hiç hîle etmemelidir. Malda bir ârıza oldu ise, haber vermelidir. Malı, akrabâ veya ahibbâından, ona yardım olsun diye yüksek fiyatla aldı ise, müşterîsine bunu söyleyerek, doğru değerini bildirmelidir.

Meselâ, on milyon etmiyen malı, on milyon vererek aldı ise, o malı satarken, on milyona aldığını söylememelidir. Ucuz aldığı bir malın fiyatı yükselip pahâlı satıyor ise, aldığı fiyatı söylemelidir. Böyle misâller pekçoktur. Böyle hıyânetleri bilmiyerek yapan çoktur. Hıyânet yapmaktan kurtulmak için, herkes, kendine yapılmasını istemediği şeyleri, başkalarına yapmamalıdır. Çünkü, herkes, dikkat ile, pazarlıkla uğraşarak, tam değerini verip aldığını sanır. O halde, aldatarak satmak, hıyânet ve dolandırıcılık olur.

Alışverişte ihsanın önemi 30.1.2003

Alışverişte, ihsan, fedakârlıkta bulunmak şart değilse de, çok kıymetlidir, önemlidir. Çünkü, Allahü teâlâ, adâlet yapmak emrettiği gibi, ihsân etmeği de emrediyor. A'râf sûresi, ellibeşinci âyetinde meâlen, “İhsân edenlere, elbette rahmetim çok yakındır” buyuruldu. Yalnız adâlet yapanlar, dinde sermâyelerini kurtarmış olur. Ama kâr, ihsân edenleredir. Akıl olan, âhîret kârını hiç kaçırmı mı? Peki ihsân nedir? İhsân, emir edilmiyen iyiliği yapmaktır.

Mesela, Müşterî, fazla ihtiyacı olduğu için, çok para vermeğe râzı olsa bile, çok kâr istememek bir ihsândır. Sırrî Sekâtî hazretlerinin dükkânı vardı. Yüzde beşden fazla kâr istemezdi. Bir kerre, altmış altınlık bâdem içi almıştı. Bâdem fiyatı ansızın yükseldi. Dellâl, bâdem satmak için geldi. Altmışüç altına sat dedi. Dellâl, bugün, bu kadar bâdemi, doksan altına alıyorlar deyince, ben yüzde beşden fazla kâr almamağa karâr verdim. Karârımı değiştirmem buyurdu.

Dellâl da, ben de senin malını aşağı fiyatla satamam dedi ve satmadı. O da, yüksek fiyatla satmağa râzı olmadı. Bâdemler satılamadı. İşte ihsân böyle olur.

Muhammed bin Münkedir, din büyüklerindendi. Mağazası vardı. Çeşitli kumaş satıyordu. Kimisinin metresi beş altın, kimisinin, on altın idi. Birgün, kendisi yok iken, çırağı, bir köylüye, beş altınlık kumaşı, on altına sattı. Kendi gelip, haber alınca, akşama kadar köylüyü arattı. Köylüyü görünce, bu kumaş beş altından ziyade etmez dedi. Köylü, ben bunu, seve seve aldım deyince, ben kendime uygun görmediğimi din kardeşime de uygun görmem. Ya satıştan vaz geç, yahut beş altını geri al, yahut da gel, on altınlık kumaşdan vereyim buyurdu. Köylü beş altını geri aldı.

Sonra, birisine, bu merd kimdir diye sordu. Muhammed bin Münke hazretleridir dediler. Bu ismi duyunca “Sübhânallah! Bu, öyle kimsedir ki, çölde susuz kalınca yağmur düâsına çıkıp, onun adını söylediğimiz zaman rahmet yağıyor” dedi.

Hız.Alî, Kûfe şehri çarşısında dolaşarak, “Az kârı red etmeyiniz! Çok kârdan mahrum kalırsınız!” buyururdu. Eshâb-ı kirâmın büyüklerinden Abdürrahmân bin Avf'a, o büyük serveti nasıl kazandın? dediler. Çok az kâra da râzı oldum. Hiçbir müşterîyi boş çevirmedi. Hatta bir gün, bin deveyi sermâyesine satmıştım. Yalnız dizlerindeki ipleri kâr kalmıştı. Her ip, bir dirhem gümüş değerinde idi. O gün develerin yem parasını ben vermiştim. Kazancım ise, bin dirhem olmuştu, buyurdu.

Az sadaka büyük belayı önler 31.1.2003

Kurban Bayramı yaklaşmaktadır. Kesilecek kurbanlar, adaklar en iyi şekilde değerlendirilmelidir. İlim tahsil eden talebelere veya ilim tahsiline yardım eden hayır kurumlarına vekâlet yolu ile verilirse, hem vâcib sevâbı alınır, hem de ilim yayma sevâbı alınmış olur.

Kurban kesmek gibi adak da bir ibâdetdir. Bir isteğe, dileğe kavuşmada çok tesîrli bir yoldur. Allahü teâlâ yaptığı bu ibâdet hürmetine o dileğini yaratır. Bunun için sık sık adakta bulunmalı, sadaka vermeli, hayır hasenat yapmalıdır.

Verilen yardımlar, bağışlar aynı zamanda birer sadakadır. Sadaka, yapılan her iyilik ise çeşitli belâları önler. Sadakanın fazîleti çoktur. Malı çok olup da zekât, sadaka vermeyen kimse, sıkıntı içinde yaşar. Hadîs-i şerîfte, **“Gerçek fakir, malı olduğu hâlde sadaka vermiyendir”** buyruluyor. Az da olsa vermeye alışmalıdır!

Sadaka verenin, hayır hasenat yapanın malının bereketi artar. Az malı çok iş görür. Hadîs-i şerîfte, **“Gizli-açık çok sadaka verin ki, rızkınız bollaşsın, yardıma mazhar olasınız ve duânız kabûl edilsin”** buyruluyor.

Kısacası, ilim tahsili yapılan yerlere, gerek kurban, adak ve akîka şeklinde, gerekse doğrudan yardım, sadaka şeklinde yapılan yardım, insanı kazalardan belâlardan korur. Dünyada, sağlık ve âfiyet içinde bir ömür sürmeye sebep olur. Ayrıca farz olan ilim yayma sevâbına kavuşulur. Böylece yardım yapan kişi, hem dünyada hem de âhirette çok büyük ni'metlere kavuşmuş olur. İlim yaymanın sevâbını sevgili Peygamberimiz şöyle ifâde buyuruyor: **“Bütün ibâdetlere verilen sevâb, Allah yolunda gazâyâ verilen sevâba göre, deniz yanında bir damla su gibidir. Gazânın sevâbı da, emr-i ma'rûf ve nehy-i anilmünker sevâbı yanında, denize göre bir damla su gibidir.”**

İhlâs Vakfı, Öğrenci Yurtlarında yüzlerce üniversiteli fakîr öğrenciyi ve bilhassa Türk dünyasından gelen muhtaç öğrencileri barındırmaktadır. Onların et ihtiyâçları, vekâlet yolu ile sağlanan kurban, adak ve akîka hayvanları ile sağlanmaktadır. Bu yurtlarda kalan öğrencilere destek vermek isteyenler, İhlâs Vakfı idarecilerine vekâlet verebilir. Böylece hem kurban sevâbı, hem de ilim yayma sevâbı hâsıl olur. İnsanlara hizmet maksadıyla kurulan İhlâs Vakfı'na her ne şekilde olursa olsun yardım eden, hadîs-i şerîfte ifâde buyrulmuş bu üç sevâba da kavuşmuş olur. **İhlâs vakfı**, telefon: (0212) 513 99 00, faks (0212) 513 68 57

Alışverişte fakirler sevindirilmeli 1,2.2003

Alışverişte, fakirlerin malını fazla para ile almalı, onları sevindirmelidir. Meselâ, muhtaç kimselerin mallarına, çocukların sattığı meyvelere çok para vermelidir. Bu sûretle çalışanlara yardım etmek, sadaka vermekten daha sevaptır.

Böyle yapanlar, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” duâsına kavuşur. Çünkü, **“Alışverişte kolaylık gösterenlere, Allahü teâlâ merhamet eylesin!”** diye düâ buyurmuştur. Fakat, zengin den mal alırken aldanmak sevap değildir ve iyi değildir. Malı zâyî etmektir. Pazarlık edip, ucuz almak lâzımdır. İmâm-ı Hasen ve Hüseyin “radiyallahü anhümâ”, her aldıklarında pazarlık eder, ucuz almağa uğraşırlardı. Kendilerine: Bir günde binlerle dirhem sadaka veriyorsunuz da, birşey satın alırken niçin uzun pazarlık ederek yoruluyorsunuz? dediklerinde, “Verdiklerimizi Allah rızâsı için veriyoruz. Ne kadar çok versek yine azdır. Fakat, alışverişte aldanmak, aklın ve malın noksan olmasıdır” buyururlardı.

Resûlullah efendimiz buyurdu ki, **“Alışverişte kolaylık gösterenlere, Allahü teâlâ, her işinde kolaylık gösterir”**. İhsânın en büyüğü, en kıymetlisi, fakirlere veresiye vermektir. Parası, malı olmayanın borcunu uzatmak, zâten vâcibdir. İhsân değil, adalet ve vazîfedir. Fakat, malı olup da, zarar ile satmadıkça veya muhtac olduğu birşeyi satmadıkça, ödiyemeyecek bir halde olanların ödemesine zaman vermek ihsândır ve büyük sadakadır.

Resûlullah buyurdu ki, “Kıyâmette bir kimseyi hesâba çekerler ki, çok günah işlemiş, hiç iyilik yapmamış. Sen dünyada hiç iyilik yapmadın mı? derler. Hayır, yalnız çırağıma derdim ki, **“Fakir olan borçluları sıkıştırma! Ne zaman ellerine geçerse, o zaman vermelerini söyle. İstediklerini yine ver. Boş çevirme!”**

Allahü teâlâ buyuracak ki, **“Ey kulum! Bugün sen fakir, muhtacsın! Sen dünyada benim kullarıma acıdığın gibi, bugün biz de sana acırız”**. Hadîs-i şerîfte buyruldu ki: “Bir Müslümana, Allah rızâsı için ödünç veren kimseye, hergün için sadaka sevapı verilir. Fakirden, alacağını çabuk istemiyene, hergün için malın hepsini sadaka vermiş gibi sevap verilir”.

Büyüklerimizden öyle kimseler vardı ki, borcun getirilmesini arzû etmezdi. Hergün, o malı sadaka vermiş gibi sevap kazanmağı tercîh ederlerdi. Bir hadis-i şerifte buyuruldu ki, **“Sadaka verilen her dirhem için on sevap, ödünç verilen her dirhem için ise, onsekiz sevap vardır. Çünkü, borc, ihtiyacı olana verilir. Sadaka belki, ihtiyacı olmayanın eline düşebilir”**.

“En iyiniz, borcunu iyi ödiyeninizdir” 2.2.2003

Borcu olan ödeme imkanı olunca hemen borcunu ödemelidir. İstemeğe vakit bırakmadan önce, kendi eli ile ve ayağına gidip vermelidir. Onu, birisini göndermeğe mecbur bırakmamalıdır. Hadis-i şerifte buyuruldu ki, **“En iyiniz, borcunu iyi ödiyeninizdir”**. Bir hadis-i şerifte buyuruldu ki, **“Ödünç alan bir kimse, iyice ödemeği niyet ederse, borcunu ödemesi için, melekler ona duâ eder”**.

Bir kimse, malı olduğu halde, borcunu ödemeği bir saat geciktirse, zâlim ve âsî olur. Namaz kılariken de, oruc tutarken de, uykuda da, yani her an, la'net altında bulunur. Borc ödememek öyle bir günahdır ki, uykuda bile durmadan yazılır.

Malı olmak, parası çok olmak demek değildir. Satılık birşeyi olup da, satmazsa, günah işlemiş olur. Değeri düşük olan para veya işe yaramıyan mal vererek öder ve bunu hak sâhibi beğenmeyerek alırsa, yine günah olur. Onu râzı etmedikce, yani gönlünü almadıkca, günahattan kurtulamaz. Çok kimseler bunu düşünmez, ama büyük günahlardandır.

Bunun için geç ödemeyi kâr bilmemelidir. Ödeme imkanı olunca hemen borcunu ödemelidir. Borcunu ödemededen nafakanın dışında başka şey almamalıdır. Maalesef zamanımızda çok kimse borcu dururken, arabasını, ev eşyasını yeniliyor. Hatta bazıları borsaya giriyor. Başına birçok işler geliyor; hem dünyası hemde ahireti mahv oluyor.

Alışveriş ettiği kimse pişman olursa yapılan satışı geri çevirmek, vazgeçmek ihsandır. Birinin (vazgeçtim) demesi, ötekinin de (kabûl ettim) veya (ben de vazgeçtim) demesi ile alışveriş bozulmuş olur. Sahîh satışta, biri istediği zaman, ötekinin de yapması müstehabdır. Çünkü, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki: **“Bir kimse karşısındaki pişman olunca alışverişi fesh eder, geri alırsa, Allahü teâlâ, onun günahlarını affeder”**. Yapılan satışı bozmak vâcib değildir. Fakat, çok sevaptır ve ihsân etmektir.

Fakirlere veresiye verip, parası olmıyandan, istememeği niyet etmek ihsandır. Borclusu ölünce helâl etmek te ihsandır. Büyüklerimizden bazısının dükkânında iki defter vardı. Birisine bilinmiyen isimler yazardı ki, hepsi fakir idi. Bazı borclar karşısında isim de yazılı değildi. Böylece kendisi ölürse, kimse fakirlerden birşey istiyemezdi. Fakat böyle tüccarlar da, en iyi sayılmazdı. En iyi olanlar, fakirler için, hiç defter tutmıyanlardı. Bunlar, fakir birşey getirirse alır, getirmiyenlerden birşey istemezlerdi. İşte, din büyükleri, böyle ticaret yapardı. Şüpheli bir kuruşu kabûl eden, dinde merdlerden sayılmazdı.

Ticaret âhireti unutturmamalı 3.2.2003

İmam-ı Gazali hazretleri buyuruyor ki: Bir kimsenin dünya ticareti, âhîret ticaretine mani olursa, bu kimse bedbahttır, zavallıdır. Bir çömlek almak için, altın kupa verene ne denir? Dünya, saksı parçası gibidir. Hem kıymetsizdir, hem de çabuk kırılır. Âhîret ise, altından kupa gibidir ki, hem çok kıymetlidir, hem de dayanıklıdır, kırılmaz. Hatta hiç tükenmez.

Dünya ticaretinin âhîrete yaraması için ve Cehenneme sürüklememesi için, çok uğraşmak lâzımdır. İnsanın sermayesi, dîni ve âhîretidir. Bu sermayeyi kaptırmamak için, çok uyanık olmak lâzımdır. Dînini kayırmak isteyenler şunlara dikkat etmelidir:

Her sabah şöyle niyet etmelidir ki, kendisinin ve evlâd ve âilesinin rızkını kazanmak, onları kimseye muhtac bırakmamak, Allahü teâlâyâ rahat ve temiz ibâdet edebilmek, âhîret yolunda yürüyebilmek için, vazîfeme gidiyorum, demelidir.

O gün Müslümanlara iyilik, yardım ve nasîhat, emr-i ma'rûf, nehy-i münker yapmağı, kalbinden geçirmelidir. Namazda kusur edenlere, günah işliyenlere, emr-i ma'rûf yapmalı, ortam müsaid ise onlara göz yummamalıdır. Böyle niyet eden kimse hep sevap kazanır. Onun her işi, ibâdet olur. Dünyada kazandığı şeyler de, caba olur.

Dünya işlerine çok düşkün olmamalıdır. Meselâ, çarşıya herkesten önce gidip, herkesten sonra çıkmamalı. Tehlikeli işlere girmemelidir. Mu'âz bin Cebel “radıyallahü anh” buyuruyor ki, **“Şeytân, pazarda, yalan, hîle, hıyânet ve yemîn ettirerek Müslümanları günaha sokmağa çalışır. Önce gidip, geç çıkanlara daha çok asılır”**.

Hadis-i şerifte buyuruldu ki, **“Tüccarın, esnâfın en kötüsü, erken gidip, geç dönenlerdir”**. Sabâh namazı kılmadan, Kur'an-ı kerim okumadan ve kitap okuyup birkaç şey öğrenmeden işe gitmeği âdet edinmelidir.

İhtiyacı kadar dünyalık kazanınca, âhîreti kazanmakla meşgûl olmalıdır. Çünkü, âhîret hayatı sonsuzdur ve ona ihtiyac daha çoktur ve âhîret ticaretinde iflâs etmek üzeredir.

İmâm-ı a'zam Ebû Hanîfenin hocası Hammâd "rahmetullahi teâlâ aleyh", ticaret yapardı. Baş örtüsü satardı. Hergün, iki habbe kazanınca eşyayı toplar pazardan çıkardı. Büyüklerden bazısı dükkâna, haftada iki gün giderdi. Bir kısmı da, Cum'adan başka hergün gider, öğle namazında geri dönerdi. Bir kısmı nihâyet ikindiye kadar alışveriş ederdi. Hepsini ihtiyacı kadar kazanınca câmi'e gider, ibâdetle, ilim öğrenmekle akşamı yapardı.

Herkes çalışmak zorunda 4.2.2003

En az, binlerle insan çalışmayacak olursa, kendisinin birgün bile yaşayamayacağını düşünmelidir. Meselâ, çiftçi, fırıncı, dokumacı, demirci, iplikci ve daha nice san'atkârlar, hep onun için çalışıyor. O hepsine muhtaktır. Herkes onun için çalışıp, ona hazırlayıp da, onun boş oturması, kimseye faydalı olmaması doğru olur mu?

Bu dünyada herkes yolcudur. Geldik gidiyoruz. Yolcuların birbirlerine yardım etmesi, el ele vermeleri, kardeş gibi olmaları lâzımdır. Her Müslüman böyle düşünmelidir. Vazîfesine başlarken, Müslüman kardeşlerime yardım etmek, onları rahat ettirmek için çalışacağım. Din kardeşlerim benim işimi gördükleri gibi, ben de, onlara hizmet edeceğim demelidir.

Her Müslüman iyi bilsin ki, bütün sanatlar, farz-ı kifâyedir. Bunu düşünerek, bir sanate yapışmak, ibâdet etmek olur. Her sanati öğrenmek ve hele, harb vâsıtalarını en modern, en ileri şekilde yapmağa çalışmak farzdır.

Bu vâsıtaları yapabilmek için, gerekli ilimleri, dersleri okullarda, bu niyet ile okutmak ve okumak hep ibâdet olur. Namaz kılan insanın bu niyet ile, her işi ibâdet olur. Namaz kılmıyanların her hareketi de günah olur.

O halde, her Müslüman, namazını kılmalı, sonra farz olduğunu düşünerek, vazîfesini yapmalıdır. İş görürken niyetin doğru olmasına alâmet, insanlara fâideli olan bir meslek, bir san'at seçmektir. Yani, öyle bir iş görmeli ki, eğer o iş olmasa, Müslümanlar sıkıntı çekerdi. O halde, keyf, oyun ve benzerlerine, san'at dense de ve haram işleyenlere sanatkâr ismi verilse de, bunları yapmak ibâdet olmaz.

Hatta, haram olmıyan, mubah olan, fakat insanlara lüzümlü olmıyan san'atleri seçmemelidir. Hadis-i şerifte buyuruldu ki, **"En iyi ticaret, bezzâlıktır, kumaş satmaktır. En iyi san'at, terzilikdir"**.

Mesleğini memur olarak ta sürdürmek sevaptır. Yûsûf "aleyhisselâm", insanların sıkıntıda olduğunu görüp, firavndan vazîfe istedi. Böylece, insanlara hizmet etti. O halde, insanlara hizmet edeceğini bilen ve bunu kendinden başka yapacak kimsenin bulunmadığını gören, bu vazîfeye bir zâlimin geçmesini önlemek ve Müslümanlara hizmet etmek için, vazîfe istemelidir. Bir iyilik yapamasa da, hiç olmazsa, insanların zararına çalışmağı önlemek de ibâdet olur.

Mallarımız ve çocuklarımız 5.2.2003

Dünya işleri, âhîret için çalışmağa mani olmamalıdır. Âhîret için ticaret yeri câmi'lerdir. Münâfikûn sûresi, dokuzuncu âyet-i kerîmesinde meâlen, **"Mallarınız ve çocuklarınız, Allahü teâlâyı, hâtırlamanıza mani olmasın!"** buyuruldu. Hz.Ömer buyurdu ki, "Ey tüccarlar! Önce âhîret rızkını kazanın! Sonra dünya rızkına çalışın!"

Ticaretle meşgûl olan büyüklerimiz, sabah ve akşamları âhîret için çalışır, Kur'ân-ı kerîm okur, ders dinler, tevbe ve duâ eder, ilim öğrenir ve gençlere öğretirlerdi. Sabah, akşam câmi'lerde bulunurlardı. İnsanların amellerini yazan ikişer melek, her sabah ve akşam değişmektedir. Bir hadis-i şerifte buyuruldu ki, **"Melekler insanların amel defterlerini götürdükleri zaman, başında ve sonunda iyi iş yazılı ise, gün ortasında yapılanları ona bağışlarlar"**.

Yine buyurdu ki, "Gündüz ve gece melekleri, sabah ve akşam, gidip gelirken birbirleri ile karşılaşır. Hak teâlâ, giden meleklerle, kullarını nasıl bıraktınız? buyurur. Yâ Rabbî! Namazda bulduk ve namaz kılarken bıraktık, derler. Allahü teâlâ da, şâhid olun, onları af ettim buyurur".

Müslüman tüccarlar, sanat sâhibleri, gündüzleri de, ezân sesini duyunca, işini hemen bırakıp, câmi'e koşarlardı. Dînini seven ve kayıran bir imâm bulursa, ona uymalı, dînini dünyaya değışen, ibâdetle haram, bid'at karışdıran kimselerden uzak durmalıdır.

Büyüklerimiz, **"Ticaretleri, satışları, Allahü teâlâyı unutmalarına sebep olmaz"** âyet-i kerîmesine manâ verirken diyor ki, demirciler vardı. Demir döğerken, ezân okununca, çekici kaldırmış iken, demire vurmaz, bırakıp namaza koşarlardı. Ve terziler vardı. İğneyi sokunca, ezân okunsaydı, o halde bırakıp, cemâ'ate koşarlardı.

Çarşıda, işte Allahü teâlâyı, unutmamalı, her ân Onu hâtırlamalıdır. Dili ve kalbi boş kalmamalıdır. İyi bilmelidir ki, o ânda kaçırıldığını, bütün dünyayı verse, bir daha eline geçiremez. Gâfiller arasındaki hâtırlamanın sevapı çok olur. Resûlullah buyurdu ki, **"Gâfiller arasında"**

Allahü teâlâyı zikreden kimse, kurumuş ağaçlar arasında bulunan yeşil fidân gibidir ve ölümler arasındaki cânlı gibidir ve harbde kaçanlar arasında, arslan gibi döğüşenler gibidir”.

Dinini kayıran insanlar aramalı 6.2.2003

Alışverişte, iş ortaklığında iyi insanlar, dinini kayıran insanlar aramalıdır. Herkesle işbirliği etmemelidir. Doğru insan aramalıdır. Bir zaman vardır ki, bir tüccar, her istediği ile alışveriş edebilirdi. Çünkü, herkes, hakka, hukuka dikkat ediyor alışveriş ilmini biliyor ve bildiğine göre hareket ediyordu. Sonraları öyle zamanlar geldi ki, birkaç kişi ile muâmele edilemezdi. Daha sonraları ise, ancak birkaç kimse ile muâmele edilebilir oldu.

Bir zaman gelmek korkusu vardır ki, alışveriş edecek kimse bulunamayacaktır. Bunu çok zaman önce, söylemişlerdir. Bizler, belki de, büyüklerimizin korkduğu o zamana kaldık. Kim ile olursa olsun, alışveriş edilmektedir. Bunun için elden geldiği kadar diye uygun alışveriş yapmaya çalışılmalıdır. Alışveriş yaptığı kimse ile olan sözlerini, hareketlerini, aldığı, verdiğini iyi ve doğru hesâb etmelidir. Kıyâmette, bunların hepsinden hesâb vereceğini bilmelidir.

Büyüklerden biri, bir bakkalı rüyâda görüp, Allahü teâlâ sana ne yaptı dedi. Önüme ellibin sahîfe koydular. Yâ Rabbî! Bu sahîfeler kimlerindir dedim. Ellibin kişi ile alışveriş yapmışsın. Her sahîfe, bunların birisi ile olan muâmeleni göstermektedir dediler. Baktım, her sahîfede bir kimse ile olan muâmelemin inceden inceye yazılmış olduğunu gördüm, dedi. Bir kuruş hîle yapan, bir kuruş hak yiyen, cezâsını çekecektir ve hiçbirşeyin yardımı olmayacaktır.

Hadis-i şerifte buyurdu ki, **“Çarşıya giderken, lâ ilâhe illallah, vahde hü lâ şerîke leh, le hül mülkü ve le hül hamdü, yuhyî ve yümît, ve hüve hayyün lâ yemût, bi yedi-hil-hayr, ve hüve alâ külli şey’in kadîr diyen kimseye, iki milyon sevap yazılır”.**

Bu hadis-i şerifte olduğu gibi, sevap veya günah miktârını, göklerin büyüklüğünü, uzaklıklarını ve âhiretdeki zamanları ve dünyanın yaradılışını ve mahlûkların sayısını bildiren hadis-i şeriflerdeki çeşitli rakamlar, miktâr sayısını göstermek için değil, miktârın çokluğunu anlatmak içindir. Meselâ bir kimseye, birkaç defa, zahmet çekerek gidip bulamıyarak canı sıkılan biri, o kimseyi görünce, seni on defa aradım, bulamadım, demesi gibidir.

Cüneyd-i Bağdâdî hazretleri buyurdu ki, “Pazarda çok kimse vardır ki, sôfiler halkasında oturanlardan daha kıymetlidir”. Bir kere de buyurdu ki: “Öyle kimse tanıyorum ki, pazarda hergün üçyüz rekât namaz kılmakda ve otuz bin tesbîh okumaktadır”.

Dine, ibâdetine yardım niyeti ile dünyaya çalışanlara, hep böyle sevap vardır. Yalnız para kazanıp, dünya malı toplamak için çalışanlar, sevaptan mahrum kalır. Hatta bunlar, câmi’de, namazda iken de, kalpleri dükkânın hesâbındadır. Fikrleri dağınıktır.

“Bir zaman gelir ki...” 7.2.2003

Alışverişte, şübheli şeylerden kaçınmalıdır. Harama yaklaşan zâten âsî, günahkâr olur. Şübhe ettiği şeyleri, Ehl-i sünnet kitaplarından öğrenmelidir. Câhil kimselerden, bozuk kitaplardan öğrenmeye çalışmamalıdır. Kalbine sıkıntı getiren şübheliyi almamalıdır. Zâlimlerle, hîle, hıyânet edenlerle, yemîn ile satanlarla, dükkânında haram şey satanlarla alışveriş etmemelidir.

Zâlimlere, fâsıklara veresiye satmamalıdır. Çünkü, öldükleri zaman üzülür. Hâlbuki, zâlimler yani Müslümanlara ve İslamiyete eli ile, dili ile, kalem ile zarar yapanlar ölünce üzölmek günahdır. Onlara yardım etmek câiz değildir. Meselâ, din ile alay edenlere, yalan yanlış kitaplar yazarak dîni yıkmağa uğraşanlara kâğıd satmak günahdır.

Zamanımızda bu yol unutulmuş, bilen de kalmamıştır. Bugün, bunlardan birisini yapana çok sevap verilir. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, **“Bir zaman gelir ki, o zamanın Müslümanları, bugün sizin yaptığınız ibâdetlerin onda birini yaparsa, âhiretde azâbdan kurtulurlar”.** Sebebini sorduklarında, **“Çünkü, sizler hayır işlemeğe çok yardımcı buluyorsunuz. Onlar yardımcı bulamayacakları gibi, çeşidli engellerle de karşılaşacaklardır. Gâfiller, câhiller arasında garîb kalacaklardır”** buyurdu.

Bu zamanda, yukarıda yazılanların hepsini kim yapabilir diyerek ye’se düşmek doğru değildir. Ne kadar yapılabilirse çok kâr olur. Âhiretin dünyadan daha iyi olduğuna inanan kimse, bunların hepsini de yapabilir. Bunların hepsini gözetmek, yapsa yapsa, insanı fakir yapar. Sonsuz saadete, ebedî rahatlığa sebep olacak, birkaç senelik fakirliğe elbette katlanılır. Nitekim birçok kimse, birkaç şey kazanmak için, fırtınalı, karlı havalarda, sıkıntılı yolculuklara, bir rütbeye, dereceye yükselmek için de nice mahrumiyetlere katlanıyor. Hâlbuki, ölüm gelince, bütün kazançları elden çıkmakda, boşuna didinmiş olmaktadırlar.

Yüksek fiyatla satıp, bir kimseyi aldatmaktan sakınmalıdır. Zîrâ piyasada on liraya satılmakta olan bir malı, onbir liradan yukarıya satın almak gaben-i fâhiş ile aldanmaktır. Yani çok aldanmaktır. Yalan söylemekle çok aldatılan bir müşteri, satıştan vaz geçebilir.

Alışverişte isâr yapılmalıdır. İsâr, muhtac olduğu birşeyi almayıp, muhtac olan din kardeşine bırakmaktır. İnsana lâzım olan şeylerde isâr yapılır. İbâdetlerde isâr yapılmaz, bunları kendi kullanır. Bunları muhtac olana vermez. Birinci safdaki yerini başkasına vermez. Namaz vakti gelince abdestsiz kimsenin abdest suyunu başkasına isâr etmesi câiz değildir.

İbadetlerin kabulü ve helal lokma 8.2.2003

Bütün ibâdetlerin kabûl olması, helâl lokmaya bağlıdır. Büyüklerden çoğu buyurdu ki, ibâdetler on kısımdır: Dokuz kısmı helâl kazanmaktır. Bir kısmı da bildiğimiz bütün ibâdetlerdir. O halde, müminler helâl kazanmağa çalışmalıdır. Haramdan ve şübhelilerden kaçınmalıdır.

Resûlullahdan "sallallahü aleyhi ve sellem" buyurdu ki, "**Allahü teâlâ güzeldir. Yalnız güzel yapılan ibâdetleri kabûl eder. Allahü teâlâ, Peygamberlerine emrettiğini, müminlere de emretti ve buyurdu ki, ey Peygamberlerim! Helâl yiyeceğiniz ve sâlih, iyi işler yapınız! Müminlere de emir etti ki, ey iman edenler! Sizlere verdiğim rızıklardan helâl olanları yiyeceğiniz!**".

Resûl "aleyhisselâm" sözüne devam ederek buyurdu ki, "**Uzak yoldan gelmiş, saç sakalı dağılmış, yüzü gözü toz içinde bir kimse, ellerini göğe doğru uzatıp düâ ediyor. "Yâ Rabbî!" diye yalvarıyor. Hâlbuki yidiği haram, içtiği haram, gıdası hep haram. Bunun düâsı nasıl kabûl olur?**". Yani haram yiyeceğinizin düâsı kabul olmaz buyurdu. İşte haramı, helâli, şübhelileri ve fâizi bilmiyen, bunları birbirinden ayıramıyan, haramdan kurtulamayıp, ibâdetleri boşuna gider.

Ticaret, malı artırır. Fakat, rızıkı artırmaz. Rızık, mukadderdir. Rızık, maaşa, mala, çalışmağa bağlı değildir. Böyle olmakla berâber, çalışmak lâzımdır. Çünkü, rızık, sebebler altında tecellî eder. Âdet-i ilâhiyye böyledir. Fakat, bazan, denenilen sebep elde edilir de, iş hâsıl oluyabilir. Yahut, sebepsiz de, hâsıl olabilir.

Abdullah bin Mes'ûd "radiyallahü anh" buyuruyor ki, alış veriş, yani ticaret ilmini bilmiyen fâiz yir. Resûlullah efendimiz buyurdu ki: "Bile bile bir dirhem gümüş değerinde fâiz yimeceğiniz, otuz zinâdan daha çok günahdır".

Mal müminin yardımcısıdır. Çalışınız, helâl kazanınız! Öyle bir zamanda bulunuyorsunuz ki, muhtac olursanız, dîninizi verip alırsınız. Dîni verip de yimemek için, alın teri ile yimelidir. Hadis-i şerifte, "**Elinin emeği, alınınızın teri ile yi, dînini satıp yime!**" buyuruldu. Bir hadis-i şerifte, "**Helâle, harama dikkat ederek çalışıp kazanan kimseyi, Allahü teâlâ çok sever**". Bir hadis-i şerifte, "**Bir dirhem gümüş kıymetinde haram alan kimseyi, yirmibeşbin sene Cehennemde bırakacaklardır**" buyuruldu.

Haram yemek kalbi karartır 9.2.2003

İbrâhîm Edhem hazretlerine, falanca yerde bir genç var. Gece gündüz ibâdet ediyor. Vecde gelip kendinden geçiyor, dediler. Gencin yanına gidip, üç gün müsâfir kaldı. Dikkat etti, söylediklerinden daha çok şeyler gördü. Kendinin soğuk, hâlsiz, habersiz, gencin ise, böyle uykusuz ve gayretli hâline şaşıp kaldı.

Genci, şeytân aldatmış mıdır, yoksa hâlis ve doğru mudur anlamak istiyordu. Yediğine dikkat etti. Lokması helâlden değildi. (Allahü ekber, bu hâlleri hep şeytândandır) deyip, genci evine davet etti. Kendi lokmalarından bir tâne yedirince, gencin hâli değişip, o aşkı, o arzûsu, o gayreti kalmadı. Genç, İbrâhîme sorup, (Bana ne yaptın?) deyince, (Lokmaların helâlden değildi. Yemek yerken, şeytân da midene giriyordu. O hâller, şeytândan oluyordu. Helâl yiyeceğiniz şeytân giremedi. Asıl, doğru hâlin meydana çıktı) dedi.

Haram yemek, kalbi karartır, hasta eder. Aynı kitapda Zünnûn-i Mısırî hazretleri buyuruyor ki: Kalbin kararmasının dört alâmeti vardır: 1- İbâdetin tadını duymaz. 2- Allah korkusu, hâtırına gelmez. 3- Gördüklerinden ibret almaz. 4- Okuduklarını, öğrendiklerini anlamaz, kavrayamaz.

Bir hadis-i şerifte buyuruldu ki, "**Bir zaman gelecek ki, insanlar, yalnız malın, paranın gelmesini düşünüp, helâlini, haramını düşünmeyecekler**".

O halde, bir Müslüman, her aldığı, helâl mi, haram mı düşünmeli, haram ise almamalıdır. Aldığı şeyde hakkı olanlara vermediği, fakirlere, garîblere yardım etmediği düşünmelidir. Çünkü, insanların iyisi, insanlara iyilik edendir. İnsanların kötüsü, insanlara kötülük edendir. İnsan, kazandığına kanâ'at etmeli, Allahü teâlânın taksîmine râzî olmalıdır. "Kanâ'at eden doyar" buyuruldu.

Allahü teâlâ, beş şeyi, beş şey içine koymuştur. Bu beş şeyi alan, içindekine kavuşur: İzzeti, şerefi, ibâdete; zilleti, sefâleti, günaha; ilmi, hikmeti, çok yememeğe; heybeti, itibârı, gece namaz kılmağa; zenginliği, kimseye muhtac olmamağı da, kanaate tâbi' kılmıştır.

Bir hadis-i şerifte buyruluyor ki, “**İnsanın yediklerinin en hayırlısı, iyisi, bileği ile kazanıp yediğidir. Allahü teâlânın Peygamberi Dâvüd “aleyhisselâm” elinin emeği ile kazanıp yediği”.**

Helâl yemenin önemi 10.2.2003

Ebû Süleymân-ı Dârânî hazretleri buyurdu ki, helâlden bir lokma az yemeği, akşamdan sabaha kadar namaz kılmaktan daha çok severim. Çünkü, mide dolu olunca, kalbe gaflet basar. İnsan Rabbini unuttur. Helâlin fazlası böyle yaparsa, mideyi haram ile dolduranların hâli acaba nasıl olur?

Sehl bin Abdüllah-i Tüsterî buyuruyor ki, yolumuzun esâsı üç şeydir: Helâl yemek, ahlâk ve amelde Resûl aleyhisselâma tâbi' olmak ve (ihlâs) yani her işi, yalnız Allah rızâsı için yapmaktır.

İbrâhîm Edhem buyurdu ki: Temiz ve helâl ye de, ister sabaha kadar ibâdet et, ister uyu ve ister, hergün oruc tut, ister tutma!

İmam-ı Gazali buyuruyor ki: Bu dünya, âhîret yolcularının bir konak yeridir. İnsana burada yiyecek ve giyecek lâzımdır. Bunlar ise çalışmadan ele geçmez. Her ân mal kazanmak için uğraşan aldanmıştır. Hem âhîret için hazırlanmalı, hem de dünya ihtiyaçlarını kazanmalıdır. Fakat, bunları da, âhîret yolculuğunda lâzım olduğunu düşünerek kazanmalıdır.

Kendinin ve çocuklarının ihtiyaçlarını helâlden kazanmak, kimseye muhtac kalmamak, cihâd etmektir. Birçok ibâdetlerden daha sevaptır. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, bir sabâh, Eshâbı ile konuşurken, kuvvetli bir genç, erkenden dükkânına doğru geçdi. Bazıları, erkenden dünyalık kazanmağa gideceğine, buraya gelip birkaç şey öğrenseydi iyi olurdu, deyince, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, “**Öyle söylemeyiniz! Eğer kimseye muhtac olmamak ve ana, baba, çocuk çocuğunu da muhtac etmemek için gidiyorsa, her adımı ibâdetdir. Eğer, herkese öğünmek, keyf sürmek niyetinde ise, şeytânla berâberdir**” buyurdu. Bununla ilgili diğer hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

“Bir Müslüman, helâl kazanıp, kimseye muhtac olmaz ve komşularına, akrabâsına yardım ederse, kıyâmet günü, ayın ondördü gibi parlak, nûrlu olacaktır”. “Doğru olan tüccar, kıyâmette siddîklerle ve şehîdlerle berâber olacaktır”. “Allahü teâlâ, san’at sâhibi mümini sever”. “En helâl şey, sanat sâhibinin kazandığıdır”. “Ticaret yapınız! Rızkın onda dokuzu ticarettedir”. “Kendini başkasından sadaka istiyecek hâle düşüreni, Allahü teâlâ yetmiş şeye muhtac eder.”

İslamiyet ticarete, san’ate, ferdin üretim kapasitesinin genişlemesine, ekonomik sâhada ilerlememizi emredir.

“Kardeşinn yaptığı daha kıymetli!” 11.2.2003

Hazret-i İsa birine, “Ne iş yapıyorsun?” dedi. İbâdetle vakit geçiriyorum deyince, “Nereden yiyip geçiniyorsun?” diye sordu. Herşeyimi kardeşim veriyor, deyince, “O halde, kardeşin senden daha kıymetli ibâdet yapmaktadır” buyurdu.

Hz.Ömer buyuruyor ki, “Çalışınız, kazanınız, Allahü teâlâ rızkımı çalışmadan gönderir, demeyiniz! Allahü teâlâ, gökden para yağdırmaz”.

Hz.Lokman hakîm, oğluna nasîhat verirken, “Çalış, kazan! Çalışmayıp, herkese muhtac kalanların dîni ve akli noksan olur ve iyilik etmekten mahrûm kalır ve herkesden hakâret görür” buyurdu.

Büyüklere birine sordular ki, özü sözü doğru olan tüccar mı, yoksa geceleri namaz kılan, gündüzleri oruc tutan âbid mi yüksektir? “Emîn olan tüccar daha kıymetlidir. Çünkü, şeytânla her saat cihâd etmektedir. Şeytân, alışta, verişte, dartmada onu aldatmağa uğraşmakta, o ise Allahü teâlânın emrini, rızâsını gözetmektedir” dedi.

Hz.Ömer buyuruyor ki, “Alışveriş ederken, helâl kazanırken cân vermeği, başka şekilde ölmekten daha çok severim”.

İmâm-ı Ahmed ibni Hanbelden sordular ki, hergün sabâhtan akşama kadar câmi’de ibâdet edip Allahü teâlâ, benim rızkımı nereden olsa gönderir diyen bir kimse nasıl bir adamdır? Cevâbında buyurdu ki, “Bu kimse câhildir. İslamiyetten haberi yoktur. Çünkü, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, “**Allahü teâlâ benim rızkımı, süngümün ucuna koymuştur**”. Yani rızkım, islâm dînine ve Müslümanlara saldıran kâfirlerle harb etmekle gelmektedir.

İmâm-ı Evzâî, İbrâhîm Edhemi gördü ki, sırtında bir yığın odun götürüyor. Niçin bu kadar sıkıntı çekiyorsun? Kardeşlerin, seni hiçbirşeye muhtac bırakmıyor dedi. İbrâhîm Edhem, öyle

söyleme, hadis-i şerifte buyuruldu ki, "**Helâl kazanmak için sıkıntı çekenlere Cennet vâcib olur**". Bununla ilgili diğer hadis-i şeriflerde de buyuruldu ki:

"Helâl kazanmak için yorulup, evine dönen kimse, günahsız olarak yatar. Allahü teâlânın sevdiği kimse olarak kalkar". "Allahü teâlâ buyuruyor ki, haramdan kaçınanlara hesap sormağa utanırım". "Bir dirhem fâiz almak ve vermek, otuz zinâdan daha günahdır". "Haram maldan verilen sadaka kabûl edilmez. Saklanırsa, Cehenneme gidinceye kadar, ona yolluk olur".

Çalışıp helal kazanmak gerekir 12.2.2003

İslâm âlimlerin ve Allah dostlarının büyüklerinden **Abdullah Dehlevî** hazretleri buyuruyor ki: Çoluk çocuğunun ihtiyaçlarını temin için ve fukarâya yardım ve İslamiyete hizmet için, çalışıp helâl mal kazanmak, çok iyidir. Süleymân aleyhisselâm ve emîr-ül-müminîn Osmân ve Abdürrahmân bin Avf ve Eshâb-ı kirâmdan bazıları çok zengin idiler. Bu zenginlikleri, Allahü teâlâ indindeki derecelerinin azalmasına sebep olmadı. Fukarâ-yı sâbirîn ve agniyâyı şâkirînden yani fakirlik mi zenginlik mi hangisinin efdal olduğu ihtilâfıdır.

Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" fakirliği ihtiyâr etmişti. "**Rabbim, beni doyuruyor, içiriyor**" buyururdu. Fakirlik, ibâdetle ve hizmete mani olursa, tâ'at yapmağa kuvvet hâsıl etmek için, zengin olmak efdaldır. Böyle zenginlik büyük nimettir. Allahü teâlâ, bu nimeti dilediğine ihsân eder.

Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" buyurdu ki: "**Bana, tüccar ol, mal topla diye emir olunmadı. Fakat, Rabbini tesbîh et ve ona secde et. Rabbine ölüncüye kadar ibâdet et! diye emir olundu**". Bu hadis-i şerif, ibâdetin, mal kazanmaktan daha iyi olduğunu göstermez.

Çünkü, kendinin ve çoluk çocuğunun ihtiyaçlarına mâlik olan zengin bir kimsenin, vakitlerini ibâdetle geçirmesi, para kazanmaktan daha sevaptır. İhtiyacı olmayanların mal kazanmak için uğraşması sevap değildir. Hatta kalbini dünyaya bağlamak olur. Dünyaya bağlamak ise, bütün günahların başıdır. Malı olmayan, fakat, vazîfe görüp maaş alanların da, mal kazanmak için ayrıca uğraşmaması daha iyidir.

Meselâ ilim adamlarının, millete ilim öğretmesi, yani din âlimlerinin, tabîblik, hâkimlik, gibi her türlü faydalı ilimleri bilenlerin ve tesavvuf büyüklerinin, yani kalb gözü açılmış olanların ihtiyaçları, hükûmetçe veya hayır müesseseleri ve hayır sâhibleri tarafından istenmeden veriliyorsa, bunların halkı irşâd etmeleri, onlara yardım etmeleri, mal kazanmaktan daha sevaptır.

Fakat, zaman değişir, bunlara, istemeden, boyun bükmeden birşey verilmez olursa, bunların da çalışarak kazanması daha iyi olur. Çünkü, istemek haramdır. Ancak zaruret hâlinde mubah olabilir. Mal kazanırken helâle, harama dikkat edenin, yani Allahü teâlâyı unutmıyanın, helal kazanması daha iyidir. Çünkü bütün ibâdetlerin rûhu, özü, Allahü teâlâyı hâtırlamaktır.

İnsanların en faydalısı 13.2.2003

İnsanın kendine, evlâdına ve iyâline ve borçlarını ödemeğe lâzım olanları helaldan kazanması farzdır. Bunun için çalışan sevap kazanır. Özürsüz terk edene azâb yapılacaktır. Kendilerine nafaka verilmesi vâcib olanlara "İyâl" denir.

Borc ödemek farzdır. Ödeyemeden vefât edenin, ödemek niyeti varsa, günahlı olmaz. Hadis-i şerifte, "**Beş vakit namazı kıldıktan sonra, çalışıp helâl kazanmak, her Müslümana farzdır**" buyuruldu.

Peygamberlerin "aleyhimüsselâm" hepsi, çalışıp kazanmışlardır. Çalışmayıp, câmi'de oturarak, Allaha tevekkül ediyorum diyene inanmamalıdır. Bu, çalışmağı terk ettiği için, günah işlemektedir. Sâlih değil, fâsıktır.

Bunun kalbi, Allahü teâlâyâ değil, kulların mallarına bağlıdır. Önce sebebe yapışmak, sonra bu sebebin tesîrini Allahü teâlâdan beklemek emir olundu. Muhtac olduğu malı kazandıktan sonra, fazla çalışmayıp, ibâdet etmek câizdir.

Bunun için, çalışmayıp ibâdet edene sû-i zan etmemeli ve kötü bilmemelidir. İkisi de haramdır. İhtiyacdan fazla çalışıp, kazandıklarını, senelerce saklamak mubahdır. Saklamayıp hayra, hasenâta sarf etmek müstehabdır. Nâfile ibâdetlerden daha sevaptır. Hadis-i şerifte, "**İnsanların iyisi, insanlara faydası olanlardır**" buyuruldu. Öğünmek için, kibirlenmek için, ihtiyacdan fazla kazanmak haramdır.

Görülüyor ki, çoluk çocuğunun nafakalarını ve borçlarını ödemek için çalışıp, helâl kazanmak, nâfile ibâdetleri yapmakdan katkat daha sevaptır. Hadis-i şerifte, "**Eshâbım için fakirlik saadettir. Âhır zamandaki ümmetim için, zenginlik saadettir**" buyuruldu.

Zaruret olmadan birşey istemek haram olduğu gibi, ücretsiz olarak başkasına iş gördürmek de haramdır. Başkasının çocuğuna iş gördürmek ise, daha büyük günahdır. Hz.

Abdullah ibni Abbâs diyor ki, çocuklarla oynuyordum. Ansızın Resûlullah geldi. Kapı arkasına saklandım. Yanıma gelip, avucu ile sırtımı okşadı. **“Git bana Mu’âviyeyi çağır”** buyurdu.

Bu hadis-i şerife göre, çocukların, haram olmayan oyunları oynaması ve çocuğa birisini çağırarak için güvenilmesi ve ufak işlerin yaptırılması câizdir. Kendi küçük oğlunu ve kızını ve torunlarını bir işte kullanmak, fakir olana veya çocuğu yetiştirmek için olursa câizdir. Çocuğun, babasına hizmet etmesi vâcibdir.

“Helâl kazanmak farzdır” 14.2.2003

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, **“Helâl kazanmak her Müslümana farzdır”**. Helâl kazanabilmek için, önce helâli öğrenmek lâzımdır. Helâl ve haram meydandadır. İkisi arasında şüpheli olanları tanımak güctür. Şüphelilerden sakınmayan, harama düşer. Bunu tanıtmak geniş bir ilimdir.

Müminün sûresi, ellikinci âyetinde meâlen, **“Ey Peygamberlerim. Helâl ve temiz yiyiniz ve bana lâyük ibâdetler yapınız!”** buyuruldu. Resûlullah efendimiz bunun için, **“Bir kimse, hiç haram karıştırmadan, kırk gün helâl yerse, Allahü teâlâ, onun kalbini nûr ile doldurur. Kalbine, nehirler gibi hikmet akıtır. Dünya muhabbetini, kalbinden giderir”**.

Dünyalık kazanmak için çalışmak günah değildir. Dünyalık sevgisi, dünyaya gönül bağlamak günahdır. Sa’d bin Ebî Vakkâs “radiyallahü anh” dedi ki, “Yâ Resûlallah, Dûâ buyur da, Allahü teâlâ, benim her duâmı kabul etsin!”. Cevâbında buyurdular ki, **“Dûâ kabûl olmak için, helâl lokma yiyiniz!”**.

Bununla ilgili diğer hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

“Çok kimse vardır ki, yedikleri ve giydikleri haramdır. Sonra ellerini kaldırıp düâ ederler. Böyle düâ, nasıl kabûl olunur?” “Haram yiyenlerin ne farzları, ne de sünnetleri kabûl olmaz” (Yani sevapına kavuşamazlar.) “On liralık elbisenin, bir lirası haram olsa, o elbise ile kılınan namazlar kabûl olmaz”. “Haram ile beslenen vücûdün ateşde yanması daha iyidir” “Malın helâlden mi, haramdan mı geldiğini düşünmeyenler, Cehenneme, neresinden atılırsa atılırlar, Allahü teâlâ, onlara acımayacaktır”. “İbâdet on kısımdır, dokuz kısmı, helâl kazanmaktır”.

H.z.Ebû Bekir, hizmetcisinin getirdiği sütü içti. Sonra helâlden olmadığını anlayınca, parmağını buğazına sokarak kay etti. O kadar zahmetle çıkardı ki, ölüyor sandılar. Sonra, “Yâ Rabbî! Elimden geleni yaptım. Midemde ve damarlarımda kalan zerrelere sana sığınırım!” diye yalvardı. H.z. Ömer de, Beyt-ülmâla âid zekât develerinin sütünden, yanlılıkla verilip içtiği zaman, böyle yapmıştı.

Abdullah bin Ömer buyurdu ki, “Kanbur oluncuya kadar namaz kılsanız ve kıl gibi oluncuya kadar oruc tutsanız, haramdan kaçınmadıkça, kabûl edilmez, faydası olmaz”.

Süfyân-ı Sevrî buyuruyor ki, “Haram para ile sadaka veren, câmi’ yaptıran, hayrât yapan kimse, kirlenmiş elbiseyi idrâr ile yıkıyan kimseye benzer ki, daha çok pislenir”.

Hakîkî imana kavuşmak için 15.2.2003

Sehl bin Abdullah-i Tüsterî buyuruyor ki; “Hakîkî imana kavuşmak için, dört şey lâzımdır: Bütün farzları edeble yapmak, helâl yemek, görünen ve görünmeyen bütün haramlardan sakınmak ve bu üçüne, ölüncüye kadar devam etmeğe sabretmek.

Veheb ibni Verd hazretleri, nereden geldiğini anlamadan birşey yimezdi. Birgün annesi, buna bir bardak süt vermişti. Sütü nereden aldığını ve parasını nereden verdiğini ve kimden aldığını sordu.

Hepsini anlayınca, bu koyun nerede otlamış dedi. Müslümanların hakkı bulunan bir yerde otlamıştı. Sütü içmedi. Annesi, oğlum! Allah sana rahmet etsin, iç! dedi. Ona günah işlemekle rahmetine kavuşmak istemem, dedi ve içmedi.

Bişr-i Hâfiye “kuddise sirruh”, ne yiyip, nereden geçiniyorsun? dediklerinde, “Herkesin yediği yerden. Ama, yiyip de gülen ile, yiyip de ağlıyan arasında çok fark vardır” buyurdu

Yahyâ bin Mu’az buyuruyor ki, “Allahü teâlâyâ itâ’at etmek, bir hazîneye benzer. Bu hazînenin anahtarı duâ, anahtarın dişleri de helâl lokmadır”.

Haram yiyenlerin yedi azâsı, istese de, istemese de günah işler. Helâl yiyenlerin azâsı, ibâdet eder. Hayır işlemesi kolay ve tatlı gelir”.

İslam büyükleri, “Kırk gün şüpheli lokma yiyenin kalbi kararır ve lekelenir” buyurmuşlardır. **Abdullah ibni Mübârek** buyuruyor ki, “Şüpheli olan bir kuruşu sâhibine geri vermediği, bin lira sadaka vermekten daha çok severim”.

Helâlin ve haramın dereceleri vardır. Bazı şey helâldir, bazısı helâl ve güzeldir. Bazısı da daha güzeldir. Haramların da bazısı çok fenâ, bir kısmı ise az fenâdır.

İslamiyetin haram dediği şeylerden kaçınmak, en aşağı derecedir. Meselâ, birinin malını, fâsid satış ile, gönül rızâsı ile satın almak haramdır. Fakat, zorla gasb etmek, daha haramdır. Yetimden, fakirden almak ise, daha şiddetli haramdır. Fâiz ile satın almak, hepsinden ziyade haramdır. Haramın şiddeti ne kadar fazla ise, cezâsı da, o kadar çok olur.

Nitekim, şeker hastasına bal zarar verir. Fakat şeker daha çok zararlıdır. Şekeri çok yemek, az yemekten daha zararlıdır. Helâllerin, haramların hepsini, fıkıh okuyanlar bilir. Herkesin kendisine lazım olduğu kadarnı ilmihal kitaplarından alışveriş ilimlerini öğrenmesi lâzımdır.

Haramlardan o kadar çok korkardı ki... 16.2.2003

İslam büyükleri haramlardan çok korkarlardı. Bunun için, haram ve şübheli olmayıp, helâl olup, fakat şübheli veya harama sebep olmak korkusu olan şeylerden de sakınmışlardır. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" buyurdu ki, "**Bir kimse, tehlikeli olan şeyin korkusundan dolayı, tehlikesiz şeyden sakınmadıkça, müttekî olamaz!**"

Hz.Ömer buyurdu ki, "Bizler harama düşmek korkusu ile, helâllerin onda dokuzundan kaçındık". Bunun içindir ki, yüz dirhem gümüş alacağı olan bir kimse, doksandokuz dirhem alırdı. Ağır gelmek korkusundan, tamamını alamazdı.

Hz. Hasan, çocuk iken zekât malından ağzına bir hurma koymuştu. Resûlullah efendimiz, "**Pis pis, onu at!**" buyurmuştu.

Halîfe **Ömer bin Abdül'azizin** yanına ganimet eşyasından misk getirdiler. Burnunu tıkadı. Bunun fâidesi kokusudur. Bu ise, Müslümanların hakkıdır dedi.

Büyüklerden biri, bir gece, bir hastanın başında bekliyordu. Hasta ölünce kandili söndürdü. Kandilin yağı, şimdi vârislerin hakkı oldu dedi.

Hz.Ömer, ganîmet malından bir parça miski evine bırakmıştı. Birgün eve gelince, âilesinin baş örtüsünden misk kokusu duydu ve sordu. Miski yerine koyuyordum, elim kokdu. Elimi baş örtüme sürdürdüm deyince, Hz.Ömer, baş örtüsünü alıp iyice yıkadı, kokusu kalmayınca geri verdi. Bunun zararı yok idi. Fakat, âdet olmasını önlemek istedi.

Haram korkusu ile helâli terk ederek, müttekîler sevapına kavuşmak istedi. Ahmed bin Hanbelden sordular ki, hadis-i şerif yazılı bir kâğıd bulan kimse, sâhibine sormadan, bunun kopyasını alabilir mi? Hayır dedi.

İnsan, mubah olan dünya işlerine çok dalarsa, şübheli olanları yapmağa başlar. Belki, helâlden çok yiyen, müttekîlerin derecesine eremez. Çünkü, mide helâl ile dolunca, şehvet harekete gelir. Câiz olmıyan şeyler yapılabilir. Kadınlara, kızlara bakmak tehlikesi baş gösterir. Zenginlere, mal, mülk, mevki' sâhiblerine imrenerek bakmak da, dünya hırsını arttırır. Onlar gibi olmak ister. Haram toplamağa başlar.

Bunun içindir ki, Resûlullah, "**Dünyaya gönül bağlamak, günahların başıdır**" buyurdu. Yani mubah olan şeylere düşkün olmak, kalbi dünyaya çevirir. Çok mal toplamak ister. Bunu da, günah işlemeden yapamaz. Mal toplamağı düşündükçe, Allahü teâlâyı unutmaya başlar.

Bütün günahların başı; gaflet 17.2.2003

Bütün kötülüklerin başı, kalbin Allahü teâlâdan gâfil olmasıdır.

Süfyân-ı Sevrî hazretleri, birisi ile birlikde evin kapısında duruyordu. Önlerinden, süslenmiş bir adam geçdi. Arkadaşı, bu adama bakarken, Süfyân mani olup, eğer sizler bakmamış olsanız, böyle israf yapmaz idi. Bunun israf günahına, siz de ortak oluyorsunuz buyurdu.

Siddîklar, harama sebep olmak korkusu bulunmıyan helâllerden de sakınır. Bunları meydana getiren sebeplerden birine haram karışmış olmasından çekinirler. Meselâ, Bişr-i Hâfî, zalim sultânların veya adamlarının yaptırdığı çeşmelerden su içmezdi. Bazıları, hacca giderken, sultânların yaptırdığı su kanallarından sulanmış bağların üzümünü yemezdi. Birinin yolda, na'lını kopmuştu. Sultân geçiyordu. Gece, onun ışığı ile, na'lınını bağlamadı.

Bir gece, bir kadın iplik iğriyordu. Sultân geçdi. İpliğini sultân ışığı ile bükmemek için, sultân geçinceye kadar işlemedi. Zünnûn-i Mısrîyi habsetmişlerdi. Günlerce aç kalmıştı. Bir kadın, iplik parası ile hâzırladığı yemekden gönderdi. Yemedi. Kadın işitince, üzüldü. Helâl para ile yapıldığını biliyorsun, niçin yimedini dedi. Evet yemek helâl idi. Fakat, zâlimin tabağı içinde getirdiler buyurdu. Yemeği zindâncıların tabağında getirmişlerdi.

Zâlimden kaçınmak lâzımdır. Zâlim, başkasının hakkını kullanandır. Haram yemekdedir. Fakat, fasık günahkar böyle değildir. Meselâ zinâ yapan kimsenin kazancı zinâdan değildir ki, haram olsun. Haramdan sakınmak vera'dır. Yoksa çamaşır yıkarken, su kullanırken, acaba temiz mi diye vesvese etmek, vera' değildir. Siddîklar, böyle vesvese yapmazdı. Her buldukları

su ile abdest alırlardı. Elbisenin, suyun temizliğinde vesvese etmek, gösteriş yapmağa yaklaşıp ve nefsin hoşuna gider.

Yahyâ bin Mu'âz ilâc içmişti. Hanımı, odada biraz dolaş dedi. Gezmeğe bir sebep göremiyorum. Otuz senedir hesâb ediyorum. Allah rızâsı için olmıyan bir hareketde bulunmadım dedi. Bunlar, din için niyet etmedikçe hareket etmezler. Yemeleri, ibâdete lâzım olan akli ve kuvveti bulmaları niyeti iledir. Her sözleri, Allah içindir. Başka niyetleri haram bilirlir.

Resûlullah efendimiz buyurdu ki, **“İnsanların en kötüsü, köşkler, çeşitli yemekler, renkli elbiseler içinde, boş oturup, herkese hoş gelen, lüzûmsuz sözlerle vakit geçirenlerdir”**.

“Helâl olduğunu bildiğinizi yiyiniz!” 18.2.2003

Çok kimseler, dünya malını, hep haram sanır. Bazısı da, dünyadaki şeylerden çoğu haramdır der. Burada, insanlar üç türüdür: Bir kısmı ileri gidip, yalnız meyve, balık, av eti gibi şüpheli olmıyan şeyleri yeriz der. Bir kısmı da, tenbel, miskîn oturup, her istediğimizi yeriz, hiçbirşey ayırd etmeyiz der. Üçüncü kısım, herşey yemeli ama, lüzûmu kadar, der. Bunların üçü de yanılmaktadır. Doğrusu şöyledir ki; **“Helâl meydandadır. Haram meydandadır. Şüpheliler ikisi arasındadır. Kıyâmete kadar böyledir”**. Nitekim, Resûlullah böyle buyurmuştur.

Dünya malından çoğu haram diyen yanılıyor. Evet, haram çoktur. Fakat, daha çok değildir. Çok başkadır, daha çok, başkadır. Nitekim, hasta çoktur, tüccar çoktur, asker çoktur. Fakat, insanların çoğu değildir. Zâlimler çoktur. Ama mazlûmlar daha çoktur.

Şunu iyi bilmelidir ki, insanlara, “Muhakkak helâl olan, Allahü teâlânın helâl bildiği şeyleri yiyiniz!” diye emir olunmadı. Bunu kimse yapamaz. **“Helâl olduğunu bildiğinizi yiyiniz!”** denildi. Haram olduğu meydanda olmıyan şeyleri yeyiniz denildi ki, bunu herkes yapabilir.

Nitekim, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, bir müşrikin destisinden abdest aldı. Hz. Ömer, hıristiyan kadının destisinden abdest aldı. Eshâb-ı kirâm, kâfirlerin verdiği suyu içerdiler. Hâlbuki, pis, necs olan şeyleri yemek haramdır. Kâfirler ise, çok kerre pis olur. Elleri ve kapları şarâblı olur. Hepsini leş yer. Yani, Besmelesiz kesilen veya kesilmeyip başka sûretle öldürülen hayvanları yerler. Fakat, pisliği görülmedikçe, temiz deyip yerlerdi. Aldıkları kâfir şehirlerinde, kitaplı kâfirlerden et, peynir satın alır, yerlerdi. Hâlbuki, o şehirlerde Müslüman olmıyanlar arasında içki satan, fâiz alıp veren ve dünyaya gönül bağılıyan yok değildi.

Bir kimsenin sâlih mi, fâsik mı belli değilse, meselâ, bir köye gidince, herkesle alışveriş etmek câizdir. Herkesin elinde bulunanın, kendi malı olduğunu kabûl etmelidir. Haram olduğunu gösteren bir nişân bulunmadıkça, helâl bilmeli ve satın almalıdır.

İyi, sâlih bilinen kimselerin malını yemek câizdir. Yimemek vera' olmaz. Belki vesvese olur. Yemediğin için, o kimse incinirse, yimemek günah olur. Sâlih kimselere sûtî zan, yani kötü gözle bakmak günahdır.

Zâlim kimselerden, hırsızlardan, malının hepsi veya çoğu haramdan olan kimselerden birşey almak câiz değildir. Ancak, helâl olduğu bilinen veya helâl alâmeti bulunan kimsenin malını satın almak câiz olur.

“Her yıl daha kötü olacaktır” 19.2.2003

Zamanımızda helâl ve haramı gözetmek, hatta Ebülleys-i Semerkandînin en kolay olan fetvâsına bile uymak çok güc oldu. Bu fetvâyâ göre, malının çoğunun helâl olduğu sanılan kimsenin verdiği hediye alması, onunla alışveriş ve kirâlamak câiz olur. Malının çoğu helâl olduğu sanılmıyan kimse ile bunlar câiz olmaz. Çünkü, haram olduğu bilinen mal elden ele geçince, haramlığı yok olmaz.

(Kâdîhân) fetvâsında diyor ki, “Zamanımızda, şüpheli maldan sakınmak imkânsız oldu. Müslümanların, haram olduğunu iyice bildiği şeyden sakınmaları vâcibdir”. Şimdi ise, iş daha güc oldu. Çünkü hadis-i şerifte, **“Her yıl, kendinden önceki yıldan daha kötü olacaktır”** buyuruldu.

Bunun için herkesin elinde bulunan malı onun mülkü bilmektir. Gasb, zulüm, rüşvet, hırsızlık, fâiz, harac ve hıyânet yollarından biri ile alkollü içki satarak ele geçtiği açıkça bilinen bir malı onun mülkü olmaz. Başka malları, mülkü kabûl edilir. Onları verince almak haram olmaz.

Gasb edilmiş veya hırsızlık, hıyânet gibi haram yoldan elde edilmiş olduğu bilinen bir malı, hediyeye, sadaka ve ücret olarak almak, kirâ ile kullanmak helâl değildir. Yalnız vârisin, mal sâhiblerini bilmediği zaman, mîrâs kalan böyle malları alması helâl olur. Malın böyle haram olduğu iyi bilinmezse, herkesin alması câiz olur.

Malının çoğu helâl olup, haram da karışık bulunan kimsenin malı helâldir. Bunlarla alışveriş etmek câiz ise de, etmemek kıymetli vera'dır.

Zulüm ile alınan maldan hayır gelmez. Bunun için zâlim olduğu bilinmeyen, malı belli olmıyan, fakat üzerinde zâlimler alâmeti bulunan kimselerden uzak durmalıdır. Bunların, ellerindeki malın helâl olduğu bilinmedikçe, bunlarla alış veriş etmemelidir.

Fasık, yani günahkar olan, meselâ, ipek elbise giyer, altın yüzük veya saat gibi haram kullanır. İçki içer. Fakat, yaptıklarının günah olduğuna inanıyor, kendilerini suçlu biliyorlarsa, bunlarla alışveriş haram olmaz. Çünkü, günah işlemekle malları haram olmaz. Ancak, günahdan kaçmıyan, haram maldan da kaçınmaz denilirse de, bu düşünce ile, malına haram denilemez. Zâten, kimse günahsız değildir. Günah işleyip de, kul hakkından korkanlar çoktur.

Her varlık bir sanat eseri 5.11.2001

Allahü teâlânın ebedî yani sonsuz, âlemlerin, yaratılanların geçici olduğunu, yaratılıştâ tesadüfün yeri olmadığını bildiren bu yazı serisi, **Seadet-i Ebediyye** (Hakikat kitabevi, 523 4556) kitabından alınmıştır.

Etrâfımızı beş duyu organımız ile tanıyoruz. His organlarımız olmasaydı, hiçbir şeyden haberimiz olmayacaktı. Kendimizi bile bilemeyecektik. Yürüyemeyecek, birşey yapamıyacak, yaşayamıyacak, var olamıyacaktık. Ruhumuza tatlı gelen güzelleri göremeyecek, güzel sesleri duyamıyacak, onları sevemeyecektik. Allahımıza yalnız duyu organlarımız için, durmadan Şükretsek, şükürünü ödemiş olamayız.

Duyu organlarımıza etki eden herşeye “Varlık” diyoruz. Kum, su, güneş birer mevcuttur. Çünkü, bunları görüyoruz. Ses de bir varlıktır. Çünkü, işitiyoruz. Hava, bir mevcuttur. Çünkü, elimizi açıp yelpaze gibi sallayınca, havanın elimize çarptığını duyuyoruz.

Bunun gibi, sıcaklık, soğukluk da birer mevcuttur. Çünkü, derimizle bunları duyuyoruz. Elektriğin de mevcut olduklarına inanıyoruz. “Ben havanın, ısının, elektriğin mevcut olduklarına inanmam. Çünkü, bunları görmüyorum” sözüne yanlıştır diyoruz. Çünkü, bunlar görülemezlerse de, kendilerini veya yaptıkları işleri, duyu organlarımız ile anlıyoruz.

Bunun için de, görülemiyen birçok varlıklara inanıyoruz. Göremediğimiz için, yok olmaları lâzım gelmez diyoruz. Bunun gibi, “Ben Allaha inanmam. Melek, cin gibi şeyler yoktur. Var olsalardı görürdüm” sözü de doğru değildir. Akla, fenne uygun olmıyan bir sözdür.

Cismlerin yok olduklarını, başka cismlerin meydana geldiklerini görüyoruz. Dedelerimiz, eski milletler yok olmuşlar, binalar, şehirler yok olmuş. Bizden sonra da başkaları meydana gelecek. Fen bilgimize göre, bu muazzam değişiklikleri yapan kuvvetler vardır. Allaha inanmıyanlar, “Bunları tabîat yapıyor. Herşeyi tabîat kuvvetleri yaratıyor” diyorlar.

Bunlara sormak lazım: Bir otomobilin parçaları, tabîat kuvvetleri ile mi bir araya gelmiştir? Suyun akıntısına kapılan, sağdan soldan çarpan dalgaların tesiri ile biraraya yığılan çöp kümesi gibi biraraya yığılmışlar mıdır? Otomobil tabîat kuvvetlerinin çarpmaları ile mi hareket etmektedir? Bize gülerek, hiç böyle şey olur mu? Otomobil, akıl ile, hesap ile, plân ile, birçok kimselerin, titizlikle çalışarak yaptıkları bir sanat eseridir. Otomobil, dikkat ederek, akıl, fikir yorarak, hem de trafik kâidelerine uyarak, şoför tarafından yürütülmektedir demez mi? Tabîatteki her varlık da, böyle bir sanat eseridir. Bir yaprak parçası, muazzam bir fabrikadır. Bir kum tanesi, bir canlı hücre, fennin bugün biraz anlıyabildiği ince sanatlerin birer meşheri, sergisidir.

Herşey en güzel şekilde yaratılmış 6.11.2001

Bugün fennin buluşları, başarıları diye öğündüklerimiz, tabîat sanatlerinden birkaçını görebilmek ve taklîd edebilimektir. İslâm düşmanlarının, kendilerine önder olarak gösterdikleri, İngiliz doktoru Darwin bile, “Gözün yapısındaki sanat inceliğini düşündükçe, hayretimden tepem atacak gibi oluyor” demiştir. Bir otomobilin tabîat kuvvetleri ile, tesâdüfen hâsıl olacağını kabûl etmeyen kimse, baştan başa bir sanat eseri olan bu âlemi tabîat yaratmış diyebilir mi?

Elbette diyemez. Hesaplı, plânlı, ilimli, sonsuz kuvvetli bir yaratıcının yaptığına inanmaz mı? Tabîat yaratmıştır. Tesâdüfen var olmuştur demek, câhillik, ahmaklık olmaz mı?

Allahü teâlâ herşeyi en güzel ve en faydalı olarak yarattı. Meselâ, dünyamızı güneşten yüzelli milyon kilometre uzakta yarattı. Daha uzakta yaratsaydı, hiç sıcak mevsim olmaz, çok soğuktan ölürdük. Daha yakın yaratsaydı, çok sıcak olur, hiç bir canlı yaşayamazdı.

Etrâfımızı saran hava, hacmen yüzde yirmibir oksijen, yüzde yetmişsekiz azot ve onbinde üç karbondioksit gazlarının karışımıdır. Oksijen hücrelerimize kadar girip, oraya gelmiş olan gıda maddelerini yakarak, bize kuvvet, kudret veriyor. Oksijenin havadaki miktarı daha çok olsaydı, hücrelerimizi de yakar, hepimiz kül olurduk. Miktârı 21 den az olsaydı, gidalarımızı yakamazdı. Yine, hiçbir canlı yaşayamazdı.

Yağmurlu, şimşekli havalarda, oksijen azotla birleşerek, havada nitrat tuzları hâsıl olup, yağmurla toprağa iniyor. Bunlar, bitkileri besliyor. Bitkiler de, hayvanlara, hayvanlar da insanlara gıda oluyor. Görülüyor ki, rızığımız semada hasıl olmakta, göklerden yağmaktadır. Havadaki karbon dioksit gazı, beynimizdeki kalb ve teneffüs merkezlerini tenbîh ediyor, çalıştırıyor.

Havadaki karbon dioksit miktarı azalır, kalbimiz durur ve nefes alamayız. Miktarı artarsa boğuluruz. Karbon dioksit miktarının hiç değişmemesi lâzımdır.

Bunun için de, denizleri yarattı. Karbon dioksit miktarı artınca, kısmî basıncı artıp, fazlası denizlerde eriyerek, sudaki karbonat ile birleşerek, onu bi-karbonat hâline çeviriyor. Bu da, dibe çökerek deryaların dibinde çamur tabakası hâsıl oluyor. Havada azalınca, çamurdan ayrılıp suya ve sudan havaya geçiyor.

Bütün canlılar havasız yaşayamaz. Bunun için, havayı, her yerde, her canlıya çalışmadan, parasız veriyor ve ciğere kadar gönderiyor. Susuz da yaşayamayız. Suyu da her yerde yarattı. Fakat, susuzluğa daha fazla tehammül edildiği için, bunu arayıp bulacak, taşıyacak şekilde yarattı. İnsanlar, bunları yapmak şöyle dursun görebilenlere, anlayabilenlere ne mutlu!

Tesadüfen olması mümkün mü? 7.11.2001

Allahü teâlânın, sayamayacağımız kadar çok nizâm ve âhenk içinde, yarattığı sayılamıyacak kadar çok varlıklar tesadüfen olmuştur diyenlerin sözleri câhilcedir. Şöyle ki: Üzeri birden ona kadar numaralanmış on taşı bir torbaya koyalım. Bunları elimizde torbadan birer birer çıkararak, sıra ile, yâni önce bir numaralı, sonra iki numaralı ve nihayet on numaralı olacak şekilde çıkarmaya çalışalım. Çıkarılan bir taşın numarasının sıraya uymadığı görülürse, çıkarılmış olan taşların hepsi hemen torbaya atılacak ve yeniden bir numaradan başlamak üzere çıkarmaya çalışılacaktır. Böylece, on taşı numaraları sırası ile ardarda çıkarılabilmek ihtimali on milyarda birdir. On aded taşın bir sıra dahilinde dizilime ihtimali bu kadar az olursa, kâinatın sayısız düzenin tesadüfen meydana gelmesine imkân ve ihtimal yoktur.

Daktilo ile yazmasını bilimeyen bir kimse, bir klavyenin tuşlarına gelişigüzel meselâ beş kere bassa, elde edilen beş harfli kelimenin türkçe veya başka bir dilde bir mâna ifâde etmesi acaba ne derece mümkündür? Şayet gelişigüzel tuşlara basmakla bir cümle yazmak istenirse idi, bir mâna ifâde eden bir cümle yazılabilecek mi idi? Kaldı ki, bir sayfa yazı veya kitap teşkil edilse, sayfanın ve kitabın, tesadüfen belli bir konusu bulunacağını sanan kimseye akıllı denilebilir mi?

Cismlerin, maddelerin durmadan değişmeleri, birbirlerinden hâsıl olmaları, sonsuz olarak gelmiş değildir. Yâni, böyle gelmiş böyle gider denilemez. Bu değişmelerin bir başlangıcı vardır. Değişmelerin başlangıcı vardır demek, maddelerin var oluşlarının başlangıcı vardır demektir. Yâni hiçbir şey yok iken, hepsi yoktan yaratılmıştır demektir. İlk, yâni birinci olarak maddeler yoktan yaratılmış olmasalardı ve birbirlerinden hâsıl olmaları, sonsuz öncelere doğru uzasaydı, şimdi bu âlemin yok olması lâzımdı. Çünkü, âlemin sonsuz öncelerde var olabilmesi için, bunu meydana getiren maddelerin daha önce var olmaları, bunların da var olabilmeleri için, başkalarının bunlardan önce var olmaları lâzım olacaktır. Sonrakinin var olması, öncekinin var olmasına bağlıdır. Önceki var olmazsa, sonraki de var olmayacaktır. Sonsuz önce demek, bir başlangıç yok demektir. Sonsuz öncelerde var olmak demek, ilk, yâni, başlangıç olan bir varlık yok demektir. İlk, yâni birinci varlık olmayınca, sonraki varlıklar da olamaz. Her şeyin her zaman yok olması lâzım gelir. Yâni, herbirinin var olması için, bir öncekinin var olması lâzım olan sonsuz sayıda varlıklar dizisi olamaz. Hepsinin yok olmaları lâzım olur.

O'nu tanıyan seve seve kabul eder 8.11.2001

Âlemin şimdi var olması, sonsuzdan var olarak geldiğini göstermez. Aksine, yoktan var edilmiş bir ilk varlığın bulunduğunu gösterir. Âlemin yoktan var edilmiş ve o ilk âlemden hâsıl ola ola, bugünkü âleme gelmiştir.

Âlemi yoktan var eden bir yaratıcı vardır. Bu yaratıcı kadîm yâni hep var olması, hiç değişmeden, sonsuz var olması lâzım gelir. Bu hiç değişmeyen bir yaratıcının ismi "Allah" dır. Allahü teâlâ, kendini tanıtmak için, insanlara Peygamberler göndermiştir. Son ve en üstün Peygamberi olan Muhammed aleyhisselâmın hayatını, üstünlüklerini, doğru yazılmış kitaplardan okuyan anlayışlı ve insâflı bir kimse, Allahü teâlânın var olduğunu ve Muhammed aleyhisselâmın Onun Peygamberi olduğunu hemen anlar. Seve seve müslüman olur.

Allahü teâlânın var olduğuna, bir olduğuna ve Muhammed aleyhisselâmın Onun Peygamberi olduğuna ve Peygamberlerinin en üstünü olduğuna ve bunun her sözünün doğru, faydalı olduğuna inanmaya "İman etmek" ve "Müslüman olmak" denir. Böyle inanan kimseye "Mümin" ve "Müslüman" denir.

Müslümanın öğrenmesi lâzım olan ilimlere "Ulûm-i islâmiyye" denir. İslâm bilgileri, iki kısımdır: Birinci kısmı, "Din bilgileri"dir. Bunlara "Ulûm-i nakliyye" denir. Bunlar, ehl-i sünnet âlimlerinin "Edille-i şer'iyye" denilen dört kaynaktan çıkarılmıştır. Din bilgileri, hiç değişmez. Fen bilgileri zaman ile değişir. Din bilgilerini, fen bilgilerine göre değiştirenlere (Filozof) ve (Dinde reformcu) denir.

Bunlar nakle değil, akla inanırlar. Din bilgilerini, fen bilgileri ile isbât eden müminlere (Hukemâ) denir. Kur'an-ı kerimde ve hadis-i şeriflerde açık bildirilmemiş bilgilere islâm âlimleri muhtelif mânalar verdi. Böylece, îman edilecek şeylere, birbirlerinden farklı inanan yetmişüç fırka meydana geldi. Bunlardan îmanları doğru olan bir fırkaya (Ehl-i sünnet) ve (Sünnî) denildi. Yanlış mâna verenlere (Bid'at ehli) denir. Şî'îler ve Vehhâbîler böyledir. Fen bilgilerine yanlış mâna vererek müslümanın îmanını bozana (Zındık) ve (Fen yobazı) denir.

Allahü teâlâ, Cenneti ve Cehennemi yarattı. Her ikisini de dolduracağını bildirdi. Cehennemde sadece kafirler sonsuz kalacaktır. İnsanların ve cinnin çoğu Cehenneme girecektir. Fakat, mahlûklarının çoğunu Cennete koyacak, rahmeti gazabını aşacaktır. Çünkü, cinnîler, bütün insanların on katından daha çoktur. Melekler de, cinnîlerin on katından daha çoktur. Meleklerin hepsi Cennette olduğundan, Cennetekiler daha çok oluyor.

İslâmiyet, ilimin tâ kendisidir 9.11.2001

İslâm dîninin inançlarını, emirlerini ve yasaklarını bildiren binlerce kıymetli kitap yazılmış, bunların çoğu, yabancı dillere çevrilerek, her memlekete yayılmıştır. Buna karşılık, bozuk düşünceli, kısa görüşlü kimseler, her zaman, islâmın faydalı, feyzli ve ışıklı prensiplerine saldırmış, onu lekelemeye, değiştirmeye, müslümanları aldatmaya uğraşmışlardır.

Daha çocuk iken, böyle yanlış yolda olanlara acırdım. Niçin doğruyu göremediklerine, İslâm dîninin yüksekliğini anlıyamadıklarına şaşardım. Herkesin doğru yolu bulmasını, dalâletten, dünya ve âhîret felaketlerinden kurtulmalarını istiyordum. Bu yolda, insanlara hizmet için çırpınıyordum. Kıymetli gençleri, asil ve temiz yavruları, şehit evlatlarını, bozuk yazılardan ve sözlerden koruması için ve müslümanlığın tam ve doğru ve ana kaynaklarına uygun olarak anlaşılması için, Allahü teâlâyâ yalvarıyordum.

Din câhilleri, islâmiyete ilim ile, fen ile, ahlâk ile, sıhhat ile, temizlik ile saldıramadıklarından, yalan söyleyerek, nâmerdce hücum ediyorlar.

İslâmiyete ilim ile nasıl karşı durulabilir? İslâmiyet, ilimin tâ kendisidir. Kur'an-ı kerimin birçok yeri, ilimi emretmekte, ilim adamlarını övmektedir. Meselâ Zümer sûresi, dokuzuncu âyetinde meâlen, "**Bilen ile bilimiyen hiç bir olur mu? Bilen elbette kıymetlidir**" buyruldu. Resûlullahın ilimi öven ve teşvîk buyuran sözleri o kadar çoktur ve meşhûrdur ki, düşmanlarımız da, bunları biliyor. Peygamber Efendimiz, "**İlimi, Çinde de olsa, alınız!**" buyurmuştur. Yâni dünyanın en uzak yerinde ve kâfirlerde de olsa, gidip ilim öğreniniz! Bu gâvur îcâdîdir, istemem, demeyiniz.

Bir hadis-i şerifte de, "Beşikten mezara kadar ilim öğreniniz, çalışınız!" buyuruldu. Yâni, bir ayağı mezarıda olan seksenlik ihtiyârın da çalışması lâzımdır. Öğrenmesi ibâdetdir. Bir defa da, "Yarın ölecekmiş gibi âhîrete ve hiç ölmeyecekmiş gibi dünya işlerine çalışınız!" buyurdu. Bir hadis-i şerifte, "Bilerek yapılan az bir ibâdet, bilimiyerek yapılan çok ibâdetten daha iyidir!" buyurdu. Bir kere, "Şeytanın bir âlimden korkması, câhil olan bin âbiden korkmasından daha çoktur!" buyurdu.

İslâm dîninde kadın, kocasının izni olmadan nâfile hacca gidemez. Sefere, gidemez. Fakat, kocası öğretmezse ve izin vermezse, ondan izinsiz, ilim öğrenmeye gidebilir. Görülüyor ki, büyük ibâdet olan hacca izinsiz gitmesi günah olduğu hâlde, ilim öğrenmeye izinsiz gitmesi günah olmuyor.

İlim, ilimi kötüler mi? 10.11.2001

Hiç kimse islamiyete ilim ile saldıramaz. İslâmiyete ilim ile nasıl saldırabilir? İlim, ilimi kötüler mi? Elbette beğenir. Kıymetlendirir. İslâmiyete, ilim ile saldıran, mağlup olur.

Fen "Mahlûkları, hâdiseleri görmek, inceleyip anlamak ve deneyip benzerini yapmak" demektir ki, bu üçünü de, Kur'an-ı kerim emretmektedir. Fen bilgilerine, sanata, en modern harp silâhlarını yapmaya uğraşmak, farz-ı kifâyedir. Düşmanlardan daha çok çalışmamızı, dînimiz emretmektedir. Resûlullahın fenni emreden pek canlı sözleri vardır. O hâlde, islâmiyet, fenni, tecrübeyi, müsbet çalışmayı emreden dinamik bir dindir.

İslâm dînine karşı olanlar, ona doktorluk ile de saldıramıyor. Peygamberimiz, tıp bilgisini çeşitli şekillerde medh buyurdu. Meselâ, "**İlim ikidir: Beden bilgisi, din bilgisi**" buyurdu. Yâni ilimler içinde en lüzümlüsü, ruhu koruyan din bilgisi ve bedeni koruyan sıhhat bilgisidir diyerek, herşeyden önce, ruhun ve beden zindeliğine çalışmak lâzım geldiğini emir buyurdu. İslâmiyet, beden bilgisini, din bilgisinden önce öğrenmeyi emrediyor. Çünkü, bütün iyilikler, bedenin sağlam olması ile yapılabilir.

Bugün, bütün üniversitelerde okutuluyor ki, doktorluk iki kısımdır: Biri hijiyen, yâni sıhhati korumak. İkincisi, terapötik, yâni hastaları, iyi etmektir. Bunlardan birincisi başta gelmektedir. İnsanları hastalıktan korumak, sağlam kalmağı sağlamak, tıbbın birinci vazifesidir. Hasta insan,

iyi edilse de, çok kere, ârizalı, çürük kalır. İşte islâmiyet, tabâbetin birinci vazîfesini, hijiyeni garanti etmiş, te'mînât altına almıştır.

Kur'an-ı kerimin, tıbbın iki kısmını da teşvîk buyurmuştur. Peygamberimiz Rum imparatoru Herakliüs ile mektûblaşır. Bir defa, Herakliüs birkaç hediye göndermişti. Bu hediyelerden biri, bir doktor idi. Resûlullah, kabûl buyurdu. Emreyledi, bir ev verdiler. Hergün nefis yiyecek, içecek götürdüler. Günler, aylar geçti. Bir müslüman, doktora gelmedi. Doktor, utanıp gelerek, "Efendim! Buraya, size hizmet etmeye geldim. Bugüne kadar, bir hasta gelmedi. Boş oturdum, yiyip içip, rahat ettim. Artık gideyim" diye izin isteyince, Resûlullah tebessüm buyurdu. **"Sen bilirsin! Eğer daha kalırsan, misafire hizmet etmek, ona ikrâm etmek, müslümanların başta gelen vazîfesidir. Gidersen de uğurlar olsun! Yalnız şunu bil ki, burada senelerce kalsan, sana kimse gelmez. Çünkü, Eshâbım hasta olmaz! İslâm dîni, hasta olmamak yolunu göstermiştir. Eshâbım temizliğe çok dikkat eder. Acıkmadıkça birşey yemez ve sofradan, doymadan önce kalkar!"** dedi.

"Biz, temizliğe çok dikkat ederiz" 11.11.2001

İslamiyet, insanı hem dünyada hem de ahirette rahat ettirmek için gelmiştir. Mesela, bir müslüman, islâmiyetin emirlerine tam uyansa hastalık çekmez. Müslümanlardan hastalık çekenler, emirleri öğrenmeyenler ve yapmayanlardır. Evet, ölüm hastalığı herkese gelecektir. Bu hastalık müminlere bir nîmettir. Âhret yolculuğunun habercisidir. Hazırlanmak, tevbe, vasiyet etmek için, alârm işaretidir. Cenâb-ı Hak, çeşitli hastalıkları, ölüme sebep kılmıştır. Eceli gelen, bir hastalığa yakalanacaktır: Ecel geldi cihâna, baş ağrısı behâne.

İslamiyete uyan, yâni islâmiyetin gösterdiği yolda giden kimsenin hayatı hastalıkla geçmez. Fakat, Peygamberlerden başka herkes, nefisine uyabilir. Günah işleyebilir. Cenâb-ı Hak, günah işleyen müslümanları, illet, killet veya zilletle îkâz etmekte, gafletten uyandırmaktadır.

Tâbiînden gençler, Eshâb-ı kirâma, Allahü teâlâ sizi çok seviyor. Kur'an-ı kerimde sizi övüyor. Bunun sebebi nedir? Bize söyleyin de, biz de, sizin gibi olalım, bizi de çok sevsin dediklerinde, "Bizi çok seviyor. Çünkü biz, temizliğe çok dikkat ederiz" diye cevap verdiler.

Allahü teâlâ, Kur'an-ı kerimde çeşitli yerlerde, **"Temiz olanları severim!"** buyuruyor. Müslümanlar, câmilere, evlere ayakkabı ile girmez. Halılar, döşemeler, tozsuz, temiz olur. Her müslümanın evinde banyosu olur. Kendileri, çamaşırları, yemekleri hep temiz olur. Onun için, mikrop ve hastalık bulunmaz. Fransızların dünyaya övündükleri Versay sarayında bir hamâm yok.

İslâm dîni, baştan başa ahlâk ve fazîlettir. İslâm dîninin, dostlara ve düşmanlara karşı yapılmasını emrettiği iyilik, adalet, cömertlik, akılları şaşırtacak derecede yüksektir. Onbeş asırlık hâdiseler, bunu düşmanlara da, pek iyi göstermiştir. Sayılamıyacak kadar çok vesikalardan hâtıra geleni bildirelim:

Bursa müzesi arşivinde ikiyüz sene öncesine âit bir mahkeme kaydında diyor ki, Altıparmaklıdaki yahudi mahallesi yanında bir arsaya müslümanlar câmi yapıyor. Yahudiler, arsa bizindir, yapamazsınız diyerek, iş, mahkemeye düşüyor. Arsanın yahudilere âit olduğu anlaşılınca, mahkeme, câmiin yıkılmasına, arsanın yahudilere verilmesine karar veriyor. Adaletle bakınız!

"İyi huyları tamamlamak için gönderildim" 12.11.2001

Resûlullah Efendimiz, **"İyi huyları tamamlamak, iyi ahlâkı dünyaya yaymak için gönderildim"** buyurdu. Bir hadis-i şerifte, **"İmanı yüksek olanınız, ahlâkı güzel olanınızdır!"** buyuruldu. İman bile, ahlâk ile ölçülmektedir! (İslâm ahlâkı) kitabında, islâmın güzel ahlâkı yazılıdır.

İslâmiyete karşı olan câhiller, ahlâkla da hiç hücûm edemedikleri için, müslüman yavrularını aldatmak, bu mâsumların îmanını çalmak için, (İngiliz üsûlü) ile, yâni yalan ile, iftirâ ile, alçakca hücûm ediyorlar. Çok defa, müslüman şekline girip abdestsiz, gusûlsüz namaz kılarak, câmi yapılırken para vererek, müslüman görünüyorlar. Yalanlarına, hîle ve uydurmalarına inandırıyorlar.

Kâfirlerin tuzaklarına düşmemek için ne lâzım olduğunu Peygamberimiz bildiriyor: **"Nerede ilim varsa, orada müslümanlık vardır. Nerede ilim yoksa, orada kâfirlik vardır!"** buyuruyor. İşte burada da, ilimi emretmektedir.

O hâlde, din düşmanlarına aldanmamak için dînimizi öğrenmekten başka çâre yoktur.

Dînimizi nereden öğreneceğiz? Gençleri aldatmak için iftirâ ve yalanlarla hazırlanan veya papaz, misyoner kitaplarından tercüme edilmiş olan süslü yazılardan, TV'lerden, radyolardan,

filimlerden, gazetelerden mi? Yoksa, para kazanmak için yanlış kitapları, Kur'an tercümeleleri yazan câhillerden mi? Din düşmanları filimlerinde, Peygamberlerin hayatını, islâm tarihini, yanlış, iğrenç olarak gösteriyor, uydurma resimler yapıyorlar. Müslümanlar, bu bozuk filimleri, doğru sanarak, seyr ediyor. Dinleri, îmanları bozuluyor. Bu hücûmlardan korunmak için, dînimizi nereden öğrenebiliriz!

Gözü ağrıyan kime baş vurur? Çöpçüye mi, avukata mı, matematik öğretmenine mi, yoksa göz mütehasşısı olan doktora mı? Elbet, mütehasşısı gidip, çaresini öğrenir. Dînini, îmanını kurtarmak için çare arayanın da, avukata, matematikçiye, gazeteye, sinemaya değil, din mütehasşısına baş vurması lâzımdır. Din mütehasşısı nerede ve kim? Beyrutta, Mısrda, Sûriyede, İrâkta arabca öğrenen tercümânlar mı? Hayır. Din mütehasşısı, şimdi toprak altında! Dünyada bulmak çok güç!

Bugün, dînimizi, o büyük âlimlerin kitaplarından okuyup, öğreneceğiz! Din bilgileri, Ehl-i sünnet âlimlerinden veya bunların kitaplarından öğrenilir. Keşf ile, ilhâm ile, ilim elde edilmez. Bunların kitaplarını okuyan, hem ilim öğrenir, hem de kalbleri temizlenir.

Din âlimi olmanın şartları 13.11.2001

Din âlimi olmak için, edebiyat ve fen üzerinde, fen ve edebiyat fakültelerinden diploma almış olanlar kadar bilgi sahibi olmak, Kur'an-ı kerimi ve mânalarını ezberden bilimek, binlerce hadis-i şerifi ve mânalarını ezber bilimek, islâmın yirmi ana iliminde mütehasşıs olmak ve bunların kolları olan seksen ilimi iyi bilimek, dört mezhebin inceliklerine vâkıf olmak, bu ilimlerde ictihâd derecesine yükselmek, tasavvufun en yüksek derecesinde kemâle yetişmiş olmak lâzımdır.

Böyle bir âlim şimdi nerede? Şimdi, din adamı tanınanlar, mükemmel arabca bilenler, acaba bu büyüklerin kitaplarını okuyabilir ve anlayabilir mi? Şimdi böyle bir âlim meydana çıksa idi, kimse dîne saldıramaz, hayâsızca iftirâlar savuran kahramânlar(!) kaçacak yer arardı.

Eskiden medreselerde, câmilerde, zamanın fen bilgileri de okutulurdu. İslâm âlimleri fen bilgilerini öğrenmiş olarak yetişirdi. Sultan Abdülmecîd zamanında, mason Reşîd pâşanın, ingiliz seffiri ile berâber hazırladığı ve 1839 da ilân ettiği tanzîmât kanûnu, fen derslerinin medreselerde okutulmasını yasakladı. Böylece, din adamlarının câhil olmalarına ilk adım atıldı.

Hakîkî din âlimi, vaktile çok vardı. Bunlardan biri, imam-ı Muhammed Gazâlîdir. Din bilgilerindeki derinliğine, ictihâdda derecesinin yüksekliğine, eserleri şâhittir. Bu eserleri okuyup anlayabilen, onu tanır. Onu tanıyamayan, kendi kusurunu Ona yüklemeye yeltenir. Âlimi tanımak için, âlim olmak lâzımdır. O, zamanının bütün fen bilgilerinde de, mütehasşıs idi. Bağdat Üniversitesinin rektörü idi. O zamanın ikinci dili olan rumcayı iki senede öğrenmiş, eski Yunân ve Roma felsefesini, fennini incelemiş, yanlışlarını, yüz karalarını kitaplarında bildirmişti. Dünyanın döndüğünü, maddenin yapısını, ay, güneş tutulmasının hesaplarını, daha nice teknik ve sosyal bilgileri yazmıştır.

İslâm âlimlerinden biri de, İmâm-ı Rabbânî Ahmed-i Fârûkîdir. Bunun din bilgilerindeki derinliği ve ictihâd derecesinin yüksekliği, hele tasavvuftaki, vilâyetteki kemâli, aklın, idrâkin üstünde olduğunu, dinde söz sahibi olanlar, ittifakla söylediği gibi, Amerikada yeni çıkan kitaplar da, bu saadet güneşinin ışıkları ile aydınlanmaya başlamıştır.

İmâm-ı Rabbânî, zamanının fen bilgilerinde de mütehasşıs idi. Oğlu Muhammed Mâsum'a, (Şerh-ı mevâkif) kitabını okuturdu. Şerif Ali Cürcanî'nin bu kitabında, dünyanın batıdan doğuya doğru döndüğünü isbât edilmekte, atomu, maddenin çeşitli hâllerini, kuvvetleri ve psikolojik olayları bildirmektedir.

Fen ilimlerinin kurucuları 14.11.2001

Avrupalılar, dünya tepsi gibi düz, etrafı duvar çevrili zannederken, müslümanlar yer küresinin yuvarlak olup döndüğünü buldular. Mûsul ve Diyarbakır arasındaki Sincâr sahrasında, meridyenin uzunluğunu ölçtüler ve bugünkü gibi buldular. 1185 de vefât eden Nûr-üd-dîn Batrûcî, Endülüs İslâm Üniversitesinde astronomi profesörü idi. (El-hayat) kitabında bugünkü astronomiyi yazmaktadır. Galile, Kopernik, Newton, dünyanın döndüğünü müslüman kitaplarından öğrenip söyleyince, bu sözleri suç sayıldı.

Galile, papazlar tarafından muhâkeme edilip habsolundu. Tanzîmâta kadar medreselerde fen dersleri okutuluyordu. Aydın din adamları yetişiyordu. Dünyaya önderlik ediyorlardı. Fen dersleri kaldırılınca, keşfler, buluşlar da durdu. Batı, doğuyu geçmeye başladı.

Bugün, dînimizi, o büyük âlimlerin kitaplarından okuyup, öğreneceğiz! Din bilgileri, Ehl-i sünnet âlimlerinden veya bunların kitaplarından öğrenilir. Keşf ile, ilhâm ile, ilim elde edilmez. Bunların kitaplarını okuyan, hem ilim öğrenir, hem de kalbleri temizlenir.

İnsanların, sıhhatli, sağlam ve rahat, neşeli yaşamalarına ve âhirette sonsuz saadete kavuşmalarına sebep olan faydalı şeylere (Ni'met) denir. Allahü teâlâ, çok merhametli olduğu için, kullarına lâzım olan bütün nîmetleri yarattı. Bunlardan nasıl istifâde edileceğini, nasıl kullanacağını, Peygamberleri ile gönderdiği kitaplarında bildirdi.

Bu bilgilere (Din) denir. Müslüman olsun, kâfir olsun, herhangi bir insan, bu kitaplara uygun yaşarsa, dünyada rahat ve huzur içinde olur. Meselâ, bir eczâhânedeki yüzlerce faydalı ilâc vardır. Her ilâcın kutusunda tarifnamesi vardır. İlâcı, tarifeye uygun kullanan, faydasını görür. Tarifeye uymayan ilâcdan zarar görür. Kur'an-ı kerime uygun yaşayan da nîmetlerden fayda görür.

Dünyada ve âhirette saadete kavuşmak, rahat ve neşeli yaşamak için müslüman olmak lâzımdır. İmanı olan ve şeriate uyan, yâni haramlardan sakınıp ve ibâdetlerini yapan kimseye, müslüman denir. İman, belli altı şeye ve bütün emir ve yasakların hepsine inanmak demektir.

Allahü teâlâ hakîkî müslümandan râzî olur. Onu sever. Hakîkî müslüman olmak için, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdikleri gibi iman etmek ve ibâdetlerini doğru ve (ihlâs) ile yapmak lâzımdır. Allahü teâlâ doğru ve ihlâs ile ibâdet yapanları seveceğini, bunların kalblerine dünyada feyzler, nûrlar vereceğini, âhirette de (Sevap), yâni iyilik vereceğini vaat etti. (İbâdet), emirleri yapmak, (Takovâ) haramlardan, yasak edilmiş olanlardan sakınmak demektir.

Allah dostlarını tanıyan kurtulur 15.11.2001

Allahü teâlânın rızasına, sevgisine kavuşmak için, ihlâs, kalb-i selîm sahibi olmak lâzımdır. Kalb de, ancak Resûlullah'a inanmak, Onu sevmek ve Ona tâbi olmakla temizlenir. Bunun için, bir Velîyi tanıyıp, Onun büyüklüğünü kabul edip, sözlerinden, kitaplarından Ehl-i sünnet itikatını, dini iyice öğrenmek gerekir.

Büyük islâm devleti olan Gaznevî imparatorluğunun kurucusu, sultan Mahmûd-i Gaznevî, Ebül-Hasen-i Harkânî hazretlerine, "Bâyezîd-i Bistâmî nasıl bir zat idi?" diye sordu. Cevabında, "Bâyezîd, öyle kâmil bir Velî idi ki, Onu görenler hidâyete kavuşurdu. Allahü teâlânın râzî olduğu kimselerden olurdu" dedi.

Sultan Mahmûd, bu cevabı beğenmedi. "Ebû Cehl, Ebû Leheb gibi kimseler, Fahr-i kâinâtı, Server-i âlemi nice kere gördüler. Bunlar hidâyete gelmedi de, Bâyezîdi görenlerin hidâyete geldiklerini nasıl söylüyorsun? O, Resûlullah'dan daha yüksek mi ki, iki cihânın efendisini, üstünlerin üstünü olan, Allahü teâlânın sevgili Peygamberini gören, küfürden kurtulamadı da, Bâyezîdi görenler nasıl kurtulur?" dedi.

Ebül-Hasen buyurdu ki "Ebû Cehl ve Ebû Leheb gibi ahmaklar, Allahü teâlânın sevgili Peygamberini görmediler. Ebû Tâlibin yetîmi, Abdüllahın oğlu Muhammedi gördüler. O gözle baktılar. Eğer, Ebû Bekr-i Sıddîk gibi bakarak, Resûlullah olarak görselerdi, eşkiyalıktan, küfürden kurtulur, Onun gibi kemâle gelirlerdi". Sultan Mahmûd hân bu cevabı çok beğendi. Din büyüklerine olan sevgisi arttı.

İşte, böyle Allah dostlarının eserlerinden derlenen "**Se'âdet-i Ebediyye**" kitabını okuyarak anlayan bahtiyâr bir kimse, hem din bilgilerini öğrenir, hem de İmâm-ı Rabbânîyi tanıyarak, kalbi Ona meyleder, bağlanır. Onun bütün dünyaya saçtığı nûrları alıp, olgunlaşmaya, kemâle gelmeye başlar da haberi olmaz. Ham bir karpuz, güneşin ışıkları karşısında zamanla olgunlaştığı, tatlılaştığı gibi yetişerek kâmil bir insan olur. Bu dünyayı, hayatı görüşünde değişiklikler olduğunu his eder. Hâller, zevkler, tatlı rü'yâlar görmeye başlar.

İmâm-ı Rabbânîyi, Evliyâyı, Eshâb-ı kirâmı ve Resûlullahı rü'yâda görmeye, uyanık iken ruhlarını insan şeklinde görmeye, bunlarla konuşmaya başlar. Nefsi de gafletten kurtulup, namazın tadını duymaya, ibâdetlerden zevk almaya başlar. Günahlardan, haram olan şeylerden, kötü huylardan nefret duyar. İyi huylar onun âdeti olur. Herkese iyilik eder. Cemiyete, millete faydalı olur. Saadet-i ebediyyeye kavuşur ve başkalarını da kavuşturur.